

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

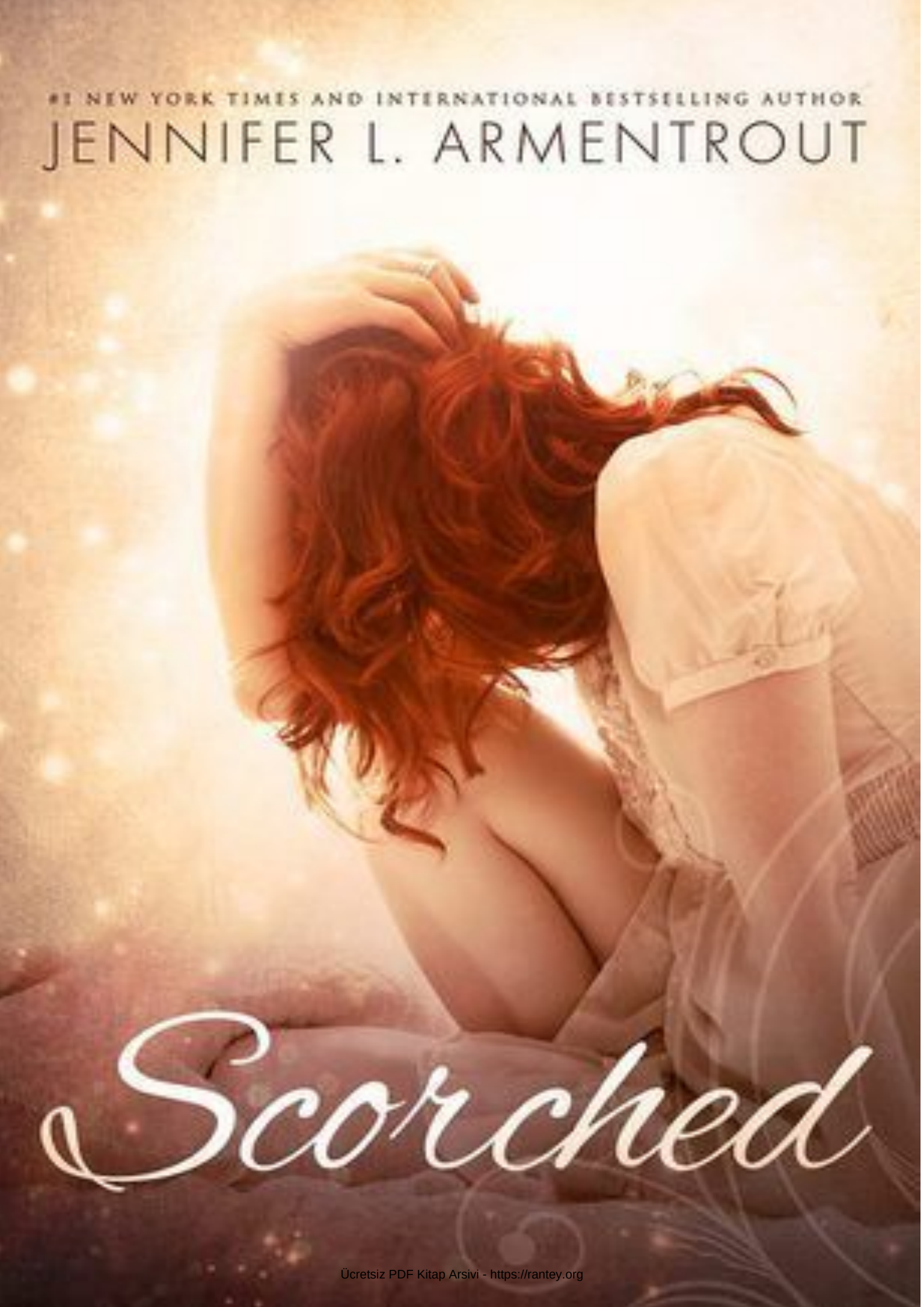
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

JENNIFER L. ARMENTROUT

Scorched

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kavrulmuş

#1 NUMARALI NEW YORK TIMES VE USA TODAY ÇOK
SATAN YAZARI

Jennifer L. Armentrout

Telif Hakkı © 2015 Jennifer L. Armentrout

Bu kitabın ciltsiz baskısının kapaksız satışı izinsizdir.

Spencer Hill Contemporary, Spencer Hill Press'in bir baskısıdır

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

İletişim Spencer Hill Press 27
West 20th Street, Suite 1102
New York, NY 10011

Lütfen www.spencerhillcontemporary.com adresindeki web

sitemizi ziyaret edin Birinci Baskı: Haziran 2015.

Armentrout, Jennifer L. 1980
Scorched: a novel / Jennifer L. Armentrout - 1. baskı.
s. cm. Özet:

Bir üniversite öğrencisinin harika bir adamla filizlenmekte olan ilişkisi, kişisel şeytanları tarafından tehdit edilmektedir.

Yazar, bu kurguda adı geçen aşağıdaki kelime işaretlerinin telif hakkı veya ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder: AA (Adsız Alkolikler), Dinobot, *Dr. Phil*, Durango, Facebook, Folgers, Grindr, Holy Cross Hospital, Imodium, Intervention. *Phil*, Durango, Facebook, Folgers, Grindr, Holy Cross Hospital, Imodium, *Intervention*, iPhone, Lexus, Louis Vuitton, Lowe's, Mack truck, Mercedes-Benz, Miller Lite, My Little Pony, One Direction, Pepsi, Pepsi Max, Redd's Apple Ale, Sallie Mae, Snapchat, Sonata, Target, Thermos, Tinder, Titanic, Toaster Strudel, Tom Hardy, Transformers, Tumblr, Tums, *US Weekly*, *The Walking Dead*

Kapak tasarımı Okay Creations'tan Sarah Hansen'e

ait ISBN 978-1-63392-016-3 (e-kitap)
ISBN 978-1-63392-015-6 (ciltsiz)

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

Jennifer L. Armentrout (J. Lynn) tarafından da

Covenant Serisi
(Spencer Hill Press)
Daimon (novella)
Melez
Saf Tanrı
İksir (roman)
Apollyon
Sentinel

Titan Serisi
(Spencer Hill
Yayınları) *Dönüş*
Güç (2016)

Lux Serisi
(Entangled Teen)
Gölgeler (novella)
Obsidian
Oniks
Opal
Saplantı (Entangled Covet)
Köken
Muhalefeti

Nefilim Yükseliyor Serisi
(Entangled Edge) *Zincirsiz*

Karanlık Elementler
Serisi (Harlequin
Teen) *Acı Tatlı Aşk*
Beyaz Sıcak Öpücük
Taş Gibi Soğuk
Dokunuş Her
Son Nefeste

Gamble Kardeşler Serisi (Entangled Brazen)

Sağdıcın Baştan
Çıkarılması Oyuncunun
Baştan Çıkarılması
Korumanın Baştan
Çıkarılması

Seni Bekliyorum Destanı

(HarperCollins)
Wait for You
Trust In Me
Be With Me
Stay With Me
Fall With Me
Dream Of You (novella)

Bağımsız Başlıklar

Lanetli
(Spencer Hill Yayınları)

Arkana Bakma
(Disney-Hyperion)

Frijit
(Spencer Hill Contemporary)

*Bu kitap, bu hikayeyi mümkün
kıldığınız için siz okuyucular
içindir,
Ve kendilerini hayatın en karanlık
anlarından kurtaran herkes için.*

Bölüm 1

Andrea

Bu, katılmayı kabul etmeyi ciddi ciddi düşündüğüm en aptalca şey olmalıydı. Bu oldukça destansı bir şeyi kabul etmek demekti, çünkü dünya gezegeninde kasıla kasıla geçirdiğim yirmi iki yıl boyunca pek çok aptallık yapmıştım. Yani, bir *sürü* aptallık.

Altı yaşındayken, Tost Strudel'im sıkıştığında babamın tost makinesine bir çatal sokmuştum - ancak o zamanlar bile bunun akıllıca bir şey olmadığını bildiğimden oldukça eminim. Bu, acil servise gitmem ve sevgili yaşlı adamın neredeyse kalp krizi geçirmesiyle sonuçlandı ve o günden sonra bana bir daha bebek bakıcılığı yapmayı reddetti. Daha sonra, on yaşındayken, benden bir yaş büyük olan ağabeyim Broderick'in beni verandanın çatısından aşağıdaki havuza atlamanın tamamen harika bir fikir olduğuna ve hiç de tehlikeli olmadığına ikna etmesine izin verdim. Bu da acil servise bir yolculuk, kırık bir bacak ve Brody için yaz boyu süren bir cezayla sonuçlandı.

Tüm aptalca hareketlerim hastane ziyaretleriyle sonuçlanmadı ama bu onları daha az aptal yapmadı. On dört yaşındayken, ailemin arabasını onlar farkına bile varmadan bir blok öteye götürebileceğime emindim. Ne yazık ki, yaramazlık yapmanın heyecanıyla garaj kapısını kaldırmayı unutmuştum ve arabayı kapının *içinden geçirdim*.

Parlak, yeni Benz'lerinde.

Sonra lisedeki yıldız oyun kurucu Jonah Banks ile çıktım ve bu kulağa kötü bir şeymiş gibi gelmese de

-Ve muhtemelen hâlâ da öyledir. Güneş Dünya'nın etrafında dönüyor. Ve herkes bunu yaptığı için ona v-kartımı vermişim ve hemen o lanet olası kızlık zarımı tekrar büyütebilmeyi dilemişim çünkü kamyonetin arkasında beceriksizce debelenmek ve tüm o terleme acıya ve tuhaflığa değmemiştir.

Ayrıca yeni yılın başında bölümümü tıptan eğitime çevirmenin akıllıca bir seçim olmadığını düşünmeye başlamıştım, çünkü *peynir ve pirinç*, sonsuza kadar okulda olacaktım ve mezun olduğumda, Sallie Mae'nin sahip olduğum herhangi bir çocuğun vaftiz annesi olacağı kadar borçlu olacaktım. Annemle babamın, pek de onaylamadıkları son kararlarımın etkisinden hala kurtulamamış olmalarından bahsetmiyorum bile. İkisi de doktordu, başarılı doktorlardı ve Brody çoktan tıp fakültesine girmiş, iyi bir çocuk gibi aile geleneğini sürdürüyordu.

Ama doktor olmak... *Onların* istediği buydu. Benim değil. En iyi arkadaşımın erkek arkadaşı Kyler'ın geçen yıl bölüm değiştirdiğini görmek bana da aynısını yapma cesareti vermişti. Gerçi bunu ona hiç söylemedim. Ya da bunu herhangi birine itiraf edeceğimden.

Bununla birlikte, bugüne kadarki en son ve en büyük aptalca kararlarımdan biri ve muhtemelen en acı verici olanı, Tanner Hammond tarafından büyülenmeme izin vermektir. Çünkü ben *kesinlikle* daha iyisini biliyordum. İlk günden beri Tanner'ın bir oyuncu olduğunu anlamıştım. Ne de olsa, konu kızlara geldiğinde bir sivrisineğin dikkat süresine sahip olan bir erkek kardeşle büyümüştüm. Tanner da daha iyi değildi.

Şerefsiz.

Ama destansı bir kötü karar daha vermek üzereydim çünkü Sydney Bell'in parlak mavi gözlerine bakarken en iyi arkadaşıma hayır diyemiyordum.

Ona hayır diyebilirdim. Ona çok kez hayır demiştim ama bu durumda diyemezdim çünkü ona hayır demek burada tek başıma kalacağım anlamına geliyordu ve hiçbir şey beni yalnızlıktan daha fazla çıldırtamazdı.

"Lütfen," dedi, zıplarken minik ellerini birbirine vurarak kalın siyah at kuyruğunun zıplamasına neden oldu. Syd'in her şeyi küçüktü. Onun yanında dururken kendimi Kocaayak gibi hissediyordum - kızıl saçlı bir Kocaayak.

"Lütfen. Çok eğlenceli olacak. Sana söz veriyorum. Ve bu, herhangi birimizin gerçekten kaçmak için çok fazla zamanı olduğu son sefer olacak.

Yaz neredeyse bitti. Kyler veterinerlik okulu işleriyle uğraşüyor. Yüksek lisans derslerim tüm zamanımı alacak."

Ve ben de etrafta dolanıyor, ezik ve işe yaramaz biri olarak hala lisans dersleri alıyor olacaktım.

Kyler'la paylaştığı dairedaki yatağın kenarına otururken, o ikisinin söz konusu yatakta yaptıkları tüm uygunsuz şeyleri düşünmemeye çalıştım. Ya da tüm arkadaşlarımla ya eşleştiğini, ya yüksek lisans okuluna girdiğini ya da kariyerlerine başladığını, benim ise... değişmediğimi sürekli hatırlatan şeyi düşünmemeye çalıştım.

Sıkıştım.

Her ne kadar her konuda fikrimi değiştirip dursam da sıkışmış.

"Ama Batı Virginia ormanlarında bir kulübe," dedim, sorunlu düşünceleri görmezden gelemeyeceğim bir şeye dönüşmeden önce silkeleyerek. "Yamyamların yer aldığı her korku filminin başlangıcı gibi."

Syd gözlerini kıstı. "Snowshoe'daki kulübeye giderken hiç sorun yaşamamıştın."

"Çünkü o kulübe turistik bir kasabada, bu kulübe ise dağların ortasında gibi görünüyor," diye belirttim. "Ve sana Snowshoe'ya en son gittiğinde ne olduğunu hatırlatabilir miyim? Karda mahsur kaldınız ve çılgın bir adam size saldırdı."

Elini sallayarak, "Bu garip bir olaydı," diye ısrar etti. Bu olay

Olay hakkında bu kadar kayıtsız kalması uzun zaman almıştı ama bu gezi için Kyler'la birlikte ailesinin sahip olduğu kulübeye geri dönmek yerine başka bir kulübe kiraladıklarını fark ettim. Açıkçası Syd'in o kulübeye geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim. "Kyler'la kiraladığımız ev aslında Seneca Kayalıkları'nın yakınında, yani o kadar da uzak değil. Chupacabra ya da bir uzaylı sürüsüyle karşılaşacak değilsiniz ya."

Küçük bir domuz yavrusu gibi homurdandım. "Ben daha çok altı parmaklı köylüler için endişeleniyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Andrea..."

Nefes vererek gözlerimi devirdim. "Tamam. Etrafta dolaşan altı parmaklı köylüler olmadığını biliyorum." Doğrusu, Batı Virginia'yı her ziyaretimde çok güzel bulmuştum.

"Kabin tamamen dolu ve muhteşem. Çok büyük. Altı yatak odası var. Jakuzisi ve havuzu var." Koyu kiraz rengi şifonyere doğru ilerleyerek, üstüne serpiştirilmiş bilezikleri renklerine göre düzenlemeye başladı. Ne küçük bir ucube. "Cennette bir hafta olacak."

Şüphelye kaşlarımı kaldırdım. Benim için cennet, Karayipler'de bir adada elimde yürümeye başlayan bir çocuk büyüklüğünde bir margarita ile uzanmaktı, ama hey, ne biliyordum ki?

"Ve ev Tanner'ın orada olduğunu bile fark etmeyeceğin kadar büyük," diye ekledi omzunun üzerinden sinsî bir sırıtış atarken. "Eğer yapmak istediğin buysa. Tabii ki onu görmezden gelmek *zorunda* değilsin."

"Onu davet etmek zorundaydın, değil mi?" Hareket etmem gerekiyordu, yataktan fırladım ve onun yanından geçerek banyoya girdim - koyu mavi paspasları ve uyumlu klozet kapağı ile gülünç derecede dağınık olmayan banyo. Ugh. Çiftler. Lavaboya yaslandım ve aynaya baktım. Eyvah. Göz kalemin yanaklarımla çiftleşmeye çalışıyordu. Syd bundan nasıl bahsetmemişti?

"Onu *ben* davet etmedim." Sesi yatak odasından geliyordu. "Kyler davet etti. Bu kadar büyütecek ne var? İkinizin artık iyi anlaştığını sanıyordum."

Parmaklarımı gözlerimin altına götürüp iç çekerek ellerimi porselen lavabonun serin kenarına bıraktım. "*Şu anda* iyi geçiniyor olmamız yarın, gelecek hafta ya da bir saat sonra da iyi geçineceğimiz anlamına gelmiyor. O... o böyle huysuz biri."

Yatak odasından cevap gelmedi.

Ayak parmaklarımla ucuna kalkarak aynaya baktım ve sonra nefesimin altında küfrettim. Çenemde bir sivilce mi oluşuyordu? Hem de kocaman bir tane. Çıplak dudaklarımı büzdüm. Yüzüm sivilce evresini ne zaman atlatacaktı? "Ve Kyler onu neden davet etsin ki? Tanner kaşlarımı aldırarak kadar ilginç bir şey. Lafı açılmışken..." Burnumu kırıştırarak aynadan geri çekildim. "Kaşlarım tırtıl gibi görünüyor, Syd. Kıllı ve gür tırtıllar."

Syd boğazını temizledi. "Andrea-"

"Aslında, başka şekilde ifade edeyim." Çıplak ayaklarımın üzerine çökerek ellerimi omuz hizamdaki lülelerimin üzerinde gezdirdim. Saçlarım normal ışıktaki koyu kumral, güneş altında ise çok daha kırmızıydı. Syd, aynı çillere sahip olduğum için eski usul Küçük Yetim Annie'ye benzediğimi düşünüyordu. "Çenemdeki kılları yolmak Tanner'la bir hafta geçirmekten daha ilginç olurdu. Peki neden çenemizde kıl var? Buna cevap verme. Muhtemelen mantıklı bir açıklaman olacaktır ve ben şu anda mantıklı olan her şeye karşıyım."

"Andrea-"

"Ama herhangi bir vücut kılını koparmak daha az acı verici olurdu. *Tanrım*." Evet. Tanner'ı düşündüğümde her zaman yaptığım gibi sinirlenmeye başlamıştım. "Sen ve Kyler havai fişeklerin patladığı gece beni parkta ektikten sonra o sik kafalı bana ne dedi biliyor musun? Ve ikinizin o ağaçların arkasında ne yaptığınızı tahmin etmeme bile gerek yok. Sapıklar," diye devam ettim, Tanner'ın söylediklerini hatırlayınca öfkem yeniden su yüzüne çıktı. "Bana çok içtiğimi söyledi. Ve bunu elinde bira tutarken söyledi. Bu nasıl bir çifte standarttır böyle? Ayrıca, onun taşaklarına yumruk atmak istemediğim için içmem gerekiyor."

"Güzel."

Benden büyük bir sır saklamadığı sürece, Syd'e ait olamayacak kadar derinden gelen bir sesi tanıdığımda gözlerim irileşerek kaskatı kesildim. Açık banyo kapısına doğru döndüğümde yanaklarımda iki pembe leke oluştu.

Bu kesinlikle Kyler'ın sesiydi ve eğer evdeyse, yalnız olmama ihtimali yüksekti, bu da şu anlama geliyordu...

Oh, Tanrı aşkına.

Yüzüm yanıyordu ve büyük olasılıkla saçlarımla eşleşiyordu, kısa bir süre duş perdesinin arkasına saklanmayı düşündüm, ama bu zayıftı ve gerçekten garip olurdu. Banyodan çıktım ve az önce ayağımı ve tüm bacağımı ağzıma soktuğumu hemen fark ettim.

Kyler Quinn yatak odasındaydı ve düzgün hatlı bir kolunu Syd'in ince omuzlarına atmıştı. Syd'in yanakları pespembe kızarmıştı, bu yüzden ağzı ve elleriyle onu selamladığını tahmin ediyordum. Çok görevli bir adamdı. O anda bana bir kutu dolusu fareyi mideye indirmiş bir kedi gibi sırtıyordu. Kyler ateşliydi. Dağınık kahverengi saçları ve beyaz atlı prens gibi gülümsemesiyle, bana yaşayan, nefes alan bir Pamuk Prenses'i hatırlatan Sydney için mükemmel bir eşti.

Sydney ve Kyler mı? Küçük Midillim'in gökkuşaklarını kusasım geldi.

Onların tüm hikayesi, küçük kızların hayalini kurduğu, benim de hala acınacak derecede üzücü bir şekilde hayalini kurduğum peri masalları gibiydi.

Birlikte büyümüş, hayat boyu en iyi arkadaş olmuşlardı.

Birbirlerine gizliden gizliye aşıktılar ve geçen yıl Snowshoe'daki kulübede birlikte kar yağarken sonunda duygularını itiraf etmişlerdi. O zamandan beri birlikteydiler ve birbirlerine olan aşklarını biraz kiskansam da, onlar için daha mutlu olamazdım. Bu ikisi mutlu sonu hak ediyordu.

Kapı çerçevesine yaslanmış yürüyen penis mi? Başka bir hikaye.

Bakışlarım Tanner Hammond'a kaydı. Ateşli değildi. Oh hayır. Seksi, düzgün kolları, sıkı karın kasları ve geniş göğsünün yanı sıra dar kalçaları ve günlerce bakılabilecek poposuyla birlikte 1.80 boyundaki seksiliği tanımlamak için çok zayıf bir kelimeydi. Parlak, kristal mavisi gözleri okunaklı yatak odası gözleriydi, her zaman yarı kapüşonlu, uykulu ve şehvetliydi. Yüzü neredeyse mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişti - yüksek elmacık kemikleri ve üst dudağından biraz daha dolgun bir alt dudağı vardı, burnu onu tanımadan çok önce geçirdiği bir kırık nedeniyle hafifçe çarpıktı.

Genelde erkeklerimin saçlarının biraz daha uzun olmasını severdim ama o, yanları kısaltılmış ve tepesi kırpılmış bir görüntüye sahipti. Bir keresinde, şey, sarhoşken, avucumu kafasına sürtmek gibi harika bir fikre kapılmıştım. Muhtemelen yine aptalca bir fikirdi ama saçlarının dikenli yumuşaklığının avucuma verdiği his yüzünden neredeyse ölüyordum.

Go-oo-od hissettirmişti.

Tanner'ı ilk kez İngilizce 101 dersinde görmüştüm ve dilim neredeyse ağızdan fırlayıp yere çarpacaktı. Elbette o beni fark etmemişti. Kyler ve Syd sadece son iki yıl içinde tanıştığımızı sanıyorlardı. Bu doğru değildi. Tanner'ı birinci sınıftan beri tanıyordum. Sadece o yıl iki dersime girmişti ve bahar döneminin sonuna kadar ona çok ama çok aşık olmuştum.

Tanner kaşlarını kaldırdı. "Sözümün arkasındayım. Çok fazla içiyorsun."

Keskin, yakıcı bir nefes alırken ellerim kenetlendi. "Sizin fikrinizi sormadım, Dr. Phil."

"Demek istediğim, seni grip mevsiminde acil serviste takılırken gördüğümünden daha fazla kusarken gördüm," diye ekledi kuru bir sesle.

Kyler gülümsemesini saklamakta iyi bir iş çıkarmayarak çenesini aşağı eğerken şakağındaki damar tik tak etmeye başladı. "Yani bu hafta rastgele kızlarla aşağı yukarı aynı sayıda mı yattın?"

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı - eğer yüzüne vurmak istemeseydim akıl almaz derecede seksi olacak türden bir sırıtış. "Kulağa doğru geliyor, hayır, bekle. Saymaya devam edersek, muhtemelen senin kustuğundan daha fazla rastgele hatun olmuştur."

"Çocuklar..." Syd mırıldandı.

Sözlü bir savaşa hazırlanırken omuzlarım gerildi, beş milyonuncu raunt. "Yani sadece geçtiğimiz hafta sonu bile muhtemelen klamidya ve bel soğukluğu kaptın, öyle mi?"

Beni tembelce süzerken bir omzunu kaldırdı. "Muhtemelen senin de sevgilinin kucağına kusma ihtimalin aynıdır."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Bunu daha önce de yapmıştım. Bir kere. Hoş değildi. "Buna ne dersin? Neden gitmiyorsun?"

Tanner duvarı iterek Kyler ve Syd'e döndü. "Kulübeye mi gidiyor? Eğer öyleyse, tehlikeli madde teçhizatını hazırlamam gerek."

Ona vuracaktım. Ciddi ciddi. Tam nefes aldığı anda yumruğumu solar pleksusuna yerleştirecektim.

Syd yüzünü asmamak için mücadele ederek bana baktı. "Bilmiyorum. Siz ikiniz ortaya çıkmadan önce onu ikna etmeye çalışıyordum ama şimdi bu büyük bir zaman kaybı gibi görünüyor." Tanner'a karanlık bir bakış fırlattı.

Genişçe gülümsedi. "Bana uyar." Elini Kyler'ın omzuna vurarak koridora doğru yürümeye başladı. "Ben de Brooke'u davet etmeyi düşünüyordum."

Çenem yere düştü. Brooke Page mi? Yüze kadar saymak için hesap makinesine ihtiyaç duyan sarışın ve büyük göğüslü Brooke Page mi?

Syd iç çekerek, "Brooke'u davet *etmiyorsun*,"

dedi. Tanner kıkırdadı. "Mandie'ye ne dersin?"

Kyler'dan boğulur gibi bir ses geldi.

Gözlerimi devirdim. Şimdi sadece aptallık ediyordu. "Kadınlar konusunda çok klas bir zevkin var."

Omzunun üzerinden uzun bir bakış atarak göz kırptı. "En azından hiçbir babasının yardımı olmadan kendi çek hesaplarını dengeleyemeyen şımarık küçük zengin kızlar değil."

"Ben şımarık küçük zengin bir kız değilim!" diye bağırdım ve Syd aniden tavanda ilginç bir şey buldu. Tamam. Annem de babam da çok başarılı plastik cerrahlar olduklarına göre, durumları iyiydi. Yaşadığım daire? Annem ve babam tarafından ödendi. Dairenin içindeki çoğu şey ve kullandığım eski bir Lexus araba da öyleydi, ama paralı olmam şımarık olduğum anlamına gelmiyordu. Ailem bana ne kadar para ödediklerini ve bunların ne kadar çabuk ellerinden gidebileceğini hatırlatmaktan asla çekinmezdi - bölüm değiştirdiğim için okul harcımı bana ödetiyorlardı ve krediler şimdiden birikmeye başlamıştı. "Ve Mandie ve Brooke'un aksine çek defterimi nasıl dengeleyeceğimi biliyorum."

"Öyle diyorsun," diye yanıtladı koridorda yürürken.

Syd'den gelen bıkkınlık dolu sesi duymazdan gelerek peşinden ilerledim. "Ne? Tanner-adam, kulübeye gitmemi istemiyor musun?"

"Bu soruya gerçekten cevap vermem gerekiyor mu Andy?" Mutfğa doğru yöneldi.

Dudağım kıvrıldı. Bu lakaptan *nefret* ederdim. Kendimi büyük omuzları olan bir adam gibi hissettiriyordu... ve benim de erkek omuzlarım vardı. Ben cevap veremedim Tanner, "Bugün Cuma gecesi, şimdiye kadar kafayı bulmuş olman gerekmez miydi?" dedi.

"Ha. Ha." Aslında Cuma geceleri bu saatlerde genelde biraz çakırkeyif olurum ama Syd bu gece Kyler'la evde kalıyordu ve diğer arkadaşlarımız gitmişti.

Kulübeye gidemem.

Bu düşünce bittiği anda, bir dilim panik midemi burktu ve boğazım kurudu. Eğer gitmezsem, burada sıkışıp kalacaktım. Yalnız kalacaktım. Ve eğer yalnız olursam, sadece uyur ve... ezik olurum ve eğer uyumazsam, o zaman tüm zamanımı *düşünerek* geçirirdim.

Bazen düşünmenin sonu iyi bitmiyordu. Kulübeye gitmem gerekiyordu.

Mutfağın girişinde durup koridordan aşağıya, Kyler ve Syd'in oyalandığı yere baktım. "Kulübeye ne zaman gitmeyi planlıyorsunuz?"

"Gelecek hafta." Syd ortaya çıktı, saçları dağınıktı ve atkuyruğundan kurtulmuştu. Tanrım. Kyler fırsatçı ve hızlı çalışan bir adamdı. "Pazartesi sabahı yola çıkacağız."

"Hmm." Tanner'a döndüm ve tatlı tatlı gülümsedim. "Şımarık ve zengin bir kız olduğum için işten izin almam gerekmiyor. Gelecek hafta boşum."

Tanner, Kyler'ın buzdolabına uzandı ve bir bira çıkardı. Şişenin kapağını vidalayarak bana doğru kaldırdı. Şişenin boynundan soğuk hava dalgaları yükseliyordu. "İçki sorunum olmadığına göre, bunlardan bir tane alabilirim."

"Benim içki problemim yok, göt herif."

Kalçasını tezgâha dayarken şişeden uzun ve yavaş bir yudum aldı. Yarım gülümsemesi tüm gücüyle geri gelmişti. "Biliyor musun, iyileşmenin ilk adımının bir sorunun olduğunu kabul etmek olduğunu duymuşumdur hep."

Kesik bir nefes daha aldım ve yüzüme yayılan sıcaklığı hissettim. Tanner ve ben birbirimize zor anlar yaşıtıyoruz, bu çok açıktı ama aptalca bir nedenden ötürü boğazımın dibinde bir düğüm patladı ve onun bir içki daha içmesini izlerken gözlerimin arkası yandı. Utanç midemde tohumlandı ve sadece çürük meyve veren bir ağaca dönüştü.

İçki problemim yoktu.

Tanner şişeyi indirdi ve bakışlarımız çarpıştığı anda sırtışı çarpıcı yüzünden yavaşça kayboldu. Dudakları aralanırken kaşları çatıldı ve ben hızla Sydney'e döndüm, konuşurken sesim utanç verici derecede kısıktı. "Beni de say."

Tanner

Ah, lanet olsun.

Andrea'nın oturma odasına doğru yürümesini izledim, kalçalarının normal seğirmesi yoktu. Kimse Andrea gibi kıcını sallayamazdı ve adımlarında bunun olmadığını görmek

Yeterince cevap. Aramızdaki normal her ne haltsa, niyet ettiğimden daha ileri gitmişti. Söylediklerimin onu kırdığına şüphe yoktu, ama lanet olsun, diğer günlerden farklı değildi.

Elim şişenin boynunda sıkılaştı. Andrea Walters'ın sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten. Hiçbir fikrim yoktu. Bir an, tatlı ve şekerli sözler o pembe dudaklarından döküldü. Bir saniye sonra, cehennemden ateş püskürten bir ejderhaya dönüşüyordu - *ateşli*, ateş püskürten bir ejderha, ama yine de. Ruh hali fincan çevirme oyunundaki fincanlardan daha hızlı değişiyordu.

Belki de kızıl saçlı olduğu içindir?

Sırttım.

Bana karşı hep böyleydi ve işin en berbat yanı, bir yanımda onun ağzından çıkacak her şeyi dört gözle bekliyordu. Çok sapkındı. Aramızda bir oyun gibiydi, kimin parmağını bile kıpırdatmadan en sert vurabileceğini görmek. Başka hiçbir şey olmasa bile, çok eğlenceliydi - ya da en azından şimdiye kadar öyleydi. Şimdi, bundan pek emin değildim.

Gözlerini kaçırmadan hemen önce o güzel gözleri şüpheli bir şekilde nemli görünüyordu ve evet... bu bana doğru gelmiyordu.

Kyler yanımdan geçip buzdolabından bir bira alırken bana bir bakış fırlattı ama ben Andrea'nın kanepenin kenarına oturuşunu izledim, duruşu doğal olmayan bir şekilde sertti.

Sydney koluna yaslandı. "Sabah erkenden, altı gibi yola çıkmayı düşünüyoruz."

Bakışlarım Andrea'ya kaydı, onun bu kadar erken kalkamayacağına dair bir şeyler söylemesini bekliyordum ama anormal derecede sessizdi. Omurgam sertleşti.

"Trafığe bağlı olarak sabah dokuz ile on arasında kulübeye varmış oluruz." Kyler kapağını kapatırken yanımda durdu. "O zaman ertesi Pazartesi geri döneceğiz."

"Bana uyar." Andrea sandaletlerinin kayışıyla oynayıp ayağına geçirirken gözlerimi ondan ayırmadım.

Sydney usulca gülümseyerek bana baktı. "İtfaiyeden kesin olarak ayrıldınız mı?"

Başımı salladım. Kyler haftalar önce herkes sınıfına dönmeden önce kulübeye gitmek istediğinden bahsetmişti ve ben de o zaman izin istemiştim. Bu da çok fazla çift vardiya çalıştığım anlamına geliyordu ama buna aldırmamıştım. İlk etapta çalıştığımız on iki saatlik vardiyalardan çok farklı değildi ve gelecek yılın Şubat ayına kadar orada olacaktım, sonra da akademiye gidecektim. İtfaiyeden ayrılmak için acelem yoktu ama polis olmak benim kanımda vardı. İyi bir polis olmak istemem dışında. Nasıl bir programla karşı karşıya olduğumu öğrendiğimde muhtemelen itfaiye binasında gönüllü olarak çalışmaya devam edecektim.

güç üzerinde.

"Birlikte gidersek daha mantıklı olur." Sydney saçının bir teliyle oynadı. "Kyler ve ben sizi alabiliriz."

Andrea Sydney'e doğru döndü ve tek arabayla gitme fikrine karşı çıkmaya başladı. Bira şişesi parmaklarımın ucunda sallanırken ona bakarak kendimden geçtim.

Kahretsin... Çok tatlı bir kızdı. Hayır, şirinden de öteydi ve bunu ilk kez fark etmiyordum. Onu Sydney'le barda ilk gördüğüm andan itibaren ilgimi çekmekten fazlasını yapmıştı. Gözleri olan herkes onun çok güzel bir kız olduğunu bilirdi. Gür dudaklar. Çilli yanaklar ve kalın, koyu kirpikler. Düşündüm de, bana ortaokulda aşık olduğum bir kızı hatırlatıyordu. O kızın adını hatırlayamıyorum ama çilleri ve kızıl saçları vardı. Sanırım saç örgülerini çekiştirirdim ya da onun gibi sinir bozucu bir şey yapardım. Şişeyi ağzıma götürürken dudaklarım küçük bir sırtıyla yukarı kalktı. Andrea tam bir fişek gibiydi, öyle kolayca evcilleştirilebilecek türden bir kız değildi.

Evcilleştirmek *isteyeceğin* türden bir kız değil.

Birileriyle çıktığını biliyordum ama hiçbir erkekle uzun süre birlikte olmadı. Onunla başa çıkabilecek pek kimse yoktu. Aklıma gelen tek bir erkek bile yoktu. Benden başka. İstesem onunla başa çıkabilirdim.

O zamanlar, onunla ilk tanıştığım da böyle düşünmemiştim. İlişkiler bana göre değildi ama hayat yavaşlıyor, değişiyordu. Andrea yatak odamı metro istasyonuna eşdeğer görse de, bir yıl kadar önce olduğu gibi rastgele ilişkilerle ilgilenmiyordum. Kahretsin. Birini eve götürmeyeli ya da başkasının yatağında uyanmayalı aylar olmuştu.

Andrea'yla tanıştığım gece, onun diğer kızlar gibi olmayacağını hemen anlamıştım. Ona asılmıştım, onunla eğlenceli zamanlar geçirmeye fazlasıyla istekliydim ve o gözlerimin içine bakmış, yüzüme gülmüş ve bana hayal kurmaya devam etmemi söylemişti.

Tabii ki, ondan sonra onu daha çok istedim.

Başlarda bu bir meydan okumaydı ama sonra benimle oyun oynamadığını fark ettim. Bu durum ona olan ilgimi azaltmamıştı; ancak bana karşı olan hisleri söz konusu olduğunda zamanımın büyük çoğunluğunu kafam tamamen karışmış bir şekilde geçiriyordum.

Bir noktada Andrea'nın sağduyuya teslim olduğunu tahmin ettim, çünkü ayağa kalkmış ve güzel bir bukleyi kulağının arkasına atmıştı. "Pekala, ben buradan gidiyorum." O lanet kahverengi gözler bana doğru kaydı, bir an oyalandıktan sonra yoluna devam etti ve yaralı görünmüyorlarsa ne olayım. İncinmiş. Kanepenin etrafında döndü, ön kapının yanındaki sandalyeden küçük bir araba büyüklüğünde bir çanta aldı. "Bilirsin işte, benim lüks

güven fonum tarafından ödenen daire ve sarhoş olana kadar içiyorum ve sonunda Louis Vuitton çantalarımın üzerine kusuyorum."

Kaşlarım havaya kalktı ama nedense karşılık vermedim. Kyler ve Sydney'e veda edip giderken tek kelime bile etmedim. Belki de söylemeliydim. İçimdeki garip bir yanma hissi bana bunun yapılacak en doğru şey olduğunu söylüyordu.

"Ben... gidip onunla hemen konuşacağım." Kanepenin etrafında hızla dönen Syd, Kyler'a hızlı bir öpücük verecek ve koluna şaplak atacak kadar durdu ve sonra yanımızdan geçti. "Hemen döneceğim."

Kapı ikinci kez kapandığında Kyler'a baktım. Bana kaşlarını kaldırdı. "Yani," diye kelimeyi uzattı. "Sanırım bu sefer Andrea'yı gerçekten kızdırdın."

"Bu sefer." Başımı salladım, bakışlarım tekrar kapıya kayarken biraz şaşkınlık içindeydim. Kahretsin.

Kyler duvara yaslanıp ayak bileklerini çaprazlarken bana baktı. "İkinizin arasındaki anlaşma nedir? Yani, cidden mi? Daha iyi bilmesem, ikinizin bir noktada takıldığınızı ve sonunun iyi bitmediğini düşünürdüm."

Kısa bir kahkaha attım. "Hadi ama, aramızda böyle bir şey olmadığını biliyorsun."

Kaşlarını kaldırdı ve bir içki daha aldı. "Belki de bana bundan bahsetmemişsindir."

Homurdandım.

"Syd ikinizin bir şey yaptığınıza ve bunu paylaşmadığınıza yemin ediyor."

Kaşlarım çatıldı. "Andrea böyle bir şey mi söyledi?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu sadece Syd'in teorisi."

"Teorisi yanlış."

Birkaç dakika sonra, "Seninle nasıl anlaştığını anlamıyorum," dedi.

"Ben de bilmiyorum. Gerçekten hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım, kapıya bakarken biradan bir yudum aldım. "Ama ne var biliyor musun? Öğreneceğim."

Bölüm 2

Andrea

Müzik, nabzımla eşleşen sabit bir gümbürtüyle tepemde atıyordu. Tenim nemliydi ve boğazım kurumuştı ama kendimi iyi, hayır, *harika* hissediyordum. Harika hissediyordum.

-Özgür ve ağırlıksız, kafam mutlulukla bomboştu. Gülümseyerek kollarımı yukarı kaldırdım, başımı arkaya doğru eğdim ve gülümsedim.

Hangi şarkının çaldığını bile bilmiyordum ve muhtemelen iPhone'umda olduğunu itiraf etmekten utanacağım bir şarkıydı ama şu anda umurumda değildi. Bu gece mükemmeldi.

"Oha," dedi arkamdan bir erkek sesi. Sanırım adı Todd'du? Tim mi? Taylor? Minik Tim? Kıkırdadım. Adam sağ kolumu indirdi. "Bunu kendi üzerine dökeceksin."

Parmaklarımdan sarkan ince bardak hâlâ yarısına kadar doluydu. İçkimi tamamen unutmuştum. Meyveli, şekerli ve harika bir şeydi. Dudaklarımı pipetin etrafına dolayarak, kalçalarım müzikle sallanırken mutlu bir şekilde hüpürdeterek içtim. Gözlerimi tekrar kapadım ve kendimi mümkün olan en iyi şekilde kaybetmeye bıraktım. Tanrım, dün gece Kyler ve Syd'in evinde olanlar, Tanner'ın söyledikleri ve ardından Syd'in onların dairesinin dışında yaptığı moral konuşması yüzünden... bir şeyler yüzünden bu geceye ihtiyacım vardı.

"Bir şey kastettiğini sanmıyorum," demişti. "Bence sadece endişeli. Hepimiz endişeliyiz..."

Karnımda bir huzursuzluk çekirdeği patladı. Endişeli miydiler? Neden endişelendiler ki? Ortada hiçbir şey yoktu ve başımı sallayarak buklelerimin uçuşmasını sağladım. Bunların hiçbirini düşünmeyecektim.

Ama arabamın yanındaki o konuşmanın kalıntıları bulanık düşüncelerimin arasından süzülüyordu. *Geçen ay bütün bir haftayı kimseyle konuşmadan geçirdin.*

Meşguldüm.

En son dışarı çıktığımızda gerçekten hastalanmıştın. Korkutucuydu.

Ben korkmuştum. O kadar da korkutucu değildi.

Birlikte ayrıldığın adamın kim olduğunu biliyor musun?

O adamı ya da o geceyi düşünmek istemiyordum.

Büyük eller kalçalarımın indi ve sonra yanağımda sıcak ve yapışkan bir nefes hissettim. Bira kokusu üzerime sinerek tedirginliğimi arttırdı. "Çok seksisin."

Kaşlarımı çattım, bir an için adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sonra onu da unuttuğumu fark ettim. Başımı yana çevirerek

gözlerimi açtım. "Adın neydi senin?"

Soru adamı rahatsız etmedi. Elleri kalçalarımı sıkarken güldü. "Bana ne istersen diyebilirsin," dedi ve kafam ne kadar dumanlı olsa da bunun nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Adını heceleyebilmem bile umurunda değildi. Tek ilgilendiği onunla eve gidip gitmeme olasılığımıydı. Onun üzerinde bayılısam bile fark etmezdi. Muhtemelen adımı bilmiyordu ve buna gerçekten değer vermiyordu. Birkaç terli dakikanın ötesinde bir gelecek gördüğü bir kızla tanışmak için burada değildi.

Kalçalarındaki elleri öne doğru kaydı ve başparmakları kot pantolonumun ilmeklerine takıldı. Bardağı ağzıma götürdüm ve boş olduğunu gördüm. Bakışlarımı kaldırarak barın etrafına baktım. Neredeyse anında onu gördüm ve ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Tanner uzun, yuvarlak masalardan birine oturdu. Kyler ve Syd de onunla birlikteydi ama başları birbirlerine doğru eğilmiş, bakışları birbirine kenetlenmişti. Tanner... bana bakıyordu. Mavi gözleri tembel tembel bakmıyordu. Daralmışlardı ve kızgın görünüyordu, aslında öfkeliydi. Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ve gözlerimi kaçırmak istedim ama yapamadım.

Bir kız masalarına yaklaştı. Onu tanıdım. Sanırım tanıdım. Güzeldi, sarışındı, saçlarında pembe çizgiler vardı ve giydiği dar kot pantolona sığmak için çok çalıştığı belliydi. Doğruca Tanner'a doğru gitti, vücudunu ona doğru eğdi. Tanner başını kaldırdı ve yakışıklı yüzündeki sinirli ifade kayboldu, yerini kolay ve sıcak bir gülümsemeye bıraktı; nadiren karşılaştığım türden bir gülümsemeydi bu.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var," dedim başımı çevirerek. Ama artık çok geçti. O gülümsemeyi aklımdan çıkaramıyordum. Sevimliydi, çarpık bir sırıtıştı, sanki henüz tam olarak gülümsemeye karar vermemişti ama mutluydu.

"Öyle mi?" Adı her neyse beni kendisine doğru çekti, sırtım onun ön tarafına dönüktü. "Sana bir içki getirebilirim."

Bu birkaç nedenden dolayı kulağa mükemmel geliyordu, özellikle de bir içki daha istediğim için, ama aynı zamanda kişisel alanımı daha fazla geri istedim. Ama adam öyle yapmadı. Gitmeme izin vermedi. Kalçaları arkama sürtünürken kuru dudakları yanağımı okşadı ve onu hissedebiliyordum, *gerçekten* hissedebiliyordum.

Tamam. Bununla işim bitmişti. Henüz *o kadar* sarhoş değildim.

Öne doğru bir adım atarak kendimi kurtardım ya da en azından kurtarmaya çalıştım. Beni geri çekmeden önce aramızda birkaç santim vardı. Göğsünden sekerek neredeyse bardağımı düşürüyordum. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Eğleniyoruz."

"Eğlenmiyorum." Döndüm ve boştaki elimle onun elini tuttum. Tırnaklarımı geçirdim. "Bırak beni."

"Ne?" Ağzından tükürükler saçıldı ve midem biraz daha bulandı. "Sadece dans ediyoruz. Hadi ama. Eğlenelim."

"Adını bile bilmiyorum," dediğimi duydum, kulağa aptalca geliyordu.

Çünkü birkaç dakika önce onun adını bilip bilmediğimi umursamıyordum. "Ve sen benim adımı bile bilmiyorsun."

"Gerek var mı?"

Biri -başka bir çift- bize çarpınca yana doğru sarsıldım ama sözleri beni hareketsiz bıraktı, kafamın içinde dönüp durdu. Nedense birden farklı bir şey söylemesini istedim. Adımı bilmek istediğini, *beni* tanımak istediğini. Bahse girerim Tanner onunla konuşan kızın adını biliyordu.

Aptal.

Bu çok aptalcaydı.

Tanner

Ayağım yapış yapış zemine roket hızıyla vuruyordu. Daha ne kadar burada oturup Andrea'nın her ne halt ediyorsa onu izlemem beklenecekti bilmiyordum.

Andrea bara geldiğinde garip bir ruh hali içindeydi. Sessizdi, neredeyse utangaç bir tavırla bana kısa bakışlar fırlatıyordu. Bir yanımdan gelmeden önce içki içip içmediğini merak ediyordu, ama ona gerçekten şüpheyle yaklaşmak ve içip araba kullanacak kadar aptal olmadığına inanmak istiyordum. Evet, parti yapmayı seviyordu ve çılgınlık yapabiliyordu ama tehlikeli derecede aptal ya da sorumsuz değildi. Ancak buraya gelir gelmez içmeye başlamış ve bir daha da bırakmamıştı. Kaç tane boş bardak doldurduğunun sayısını unutmuştum.

O gecelerden biri olacaktı.

Sanki üzerimde bir ateş karıncası ordusu geziniyormuş gibi tüylerim diken diken olurken, dans etmek istediğini söylediğinde hiçbir şey yapmadan arkama yaslandım. Syd bir süreliğine ona katılmıştı ama dans pistini kendi kişisel vitrinine çeviren Andrea'yı almadan geri dönmüştü.

Yüce Tanrım, kendi kızlarına bakmayan her bir çift erkek gözü Andrea'ya dikilmişti. Konu seksi piliçler olduğunda ısı güdümlü füzeler gibiydik ve o da kanlı canlı bir hedefti.

Kollarını başının üzerine kaldırıp bir rock şarkısı eşliğinde kalçalarını sallarken koyu kırmızı bukleleri her yöne sallanıyordu. Yanakları güzelce kızarmış ve ince bir ter pırıltısıyla parlıyordu. Giydiği siyah tişört yukarı sıyrılmış, kot pantolonunun bandı üzerinde soluk teninin hızlı bir görüntüsünü ortaya çıkarmıştı - ve o lanet kot pantolon... Kalp şeklindeki kıcı için mükemmel yapılmış bir eldiven gibiydi. Ve ben hâlâ orada oturuyor, hiçbir şey yapmıyordum; tıpkı bardaki diğer adamlar gibi hareket edemiyor ya da başka tarafa bakamıyordum. Kot pantolonum beş kat daha dar gelmişti.

Uzun boylu, şapşal görünümlü bir orospu çocuğu ona sürtünmeye başladığında, sandalyemde kalmıştım ama öne doğru eğilmiştim ve dikkatim

değiştii. O anda fark ettim ki, burada oturduğum onca zaman boyunca taşaklarımı eğlenceli bir şekilde avuçlamak yerine muhtemelen yumruklayacak olan kıza karşı büyük bir şehvet duyuyordum. İçimde farklı bir duygu mayalandı. Bunun arzuyla bir ilgisi yoktu; daha çok bir tür mağara adamı gibi Andrea'nın etrafına işeme ihtiyacıyla ilgiliydi. Hayatım boyunca bunu yapma ihtiyacı hissetmemiştim ve şimdi neden yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Goofy SOB onun kalçalarını tuttu.

Mantıksız bir öfke su yüzüne çıkarken gözlerim kısıldı. Neden bu herifin üzerine tırmanmasına izin veriyordu *ki*? Aptal bir orospu çocuğuna benziyordu ve kız bundan çok daha iyisini hak ediyordu.

Sağ tarafımda bir şey kıpırdadı ve Lea Nacker'ın bana doğru yürüdüğünü görünce şaşırarak ona baktım. Bakışları Kyler ve Sydney'e kayarken gülümsedi. "Hey," dedi, sesi buralı olmadığını belli eden yumuşak bir güneyli tınısı taşıyordu. "Seni bütün yaz görmedim. Şehirden ayrıldığınızı sanıyordum."

"Hayır. Sadece çalışmakla meşgulüm. Ya sen?"

Pembe-sarı saçlarından uzun bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben de öyle. UMD'de bir dönemim daha kaldı. Mezun oldun, değil mi?"

"Evet." Hızla Andrea'nın olduğu yere baktım ve bir küfür yuttum. Goofy SOB'un elleri hiç de hoşuma gitmeyen bir bölgedeydi. Andrea ellerinin nerede olduğunu fark edemeyecek kadar... kafayı mı bulmuştu? Çünkü normalde böyle bir Geyi kabul etmeyeceğini biliyordum.

"Eğer hâlâ buralardaysan beni ara," dedi Lea ve dikkatim tekrar ona döndü. Ne dediğini, ne önerdiğini anlamam biraz zaman aldı. "Cevap vereceğim," diye ekledi küçük sevimli bir gülümsemeyle.

Bok. Sundae üzerine bok.

Lea ve ben yıllar içinde birkaç kez takılmıştık. Ciddi bir şey değildi ve normalde bu küçük teklifi çok uzak olmayan bir gelecekte harekete geçmek için bir kenara koyardım, ama şu anda en ufak bir ilgi bile yoktu. Birkaç dakika önce uygunsuz bir şekilde sertleşmemiş olsaydım, aletimin çalışmayı bıraktığını düşünebilirdim.

Kendimi bir pislik gibi hissederek gülümsemeye zorladım, çünkü onunla çok eğlenmişim ve o iyi bir kızdı. "Elbette."

Lea bir Geyler söylemeye bağıladı ama dikkatim Andrea'nın olduğu yere kaydı ve bu konuğmayı ve kibarlığı bıraktım. Goofy SOB Andrea'yı çektiştiriyordu ve bu muameleden memnun olmadığı belliydi. Düşünmek için durmadım.

"Hemen döneceğim," dedim, yanımda oturan çifte bakarak. Kyler kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi ve ben onun daha iyi bildiğini düşünüyorum.

Ayağa kalkarak Lea'ya başımı salladım ve sonra zemini geçerken arkama bakmadım.

Dansçı kümesine yaklaşırken Andrea'nın, "Ve sen benim adımları bile bilmiyorsun," dediğini duydum. Kelimeleri biraz birbirine karıştı ve omuzlarım gerildi.

"Gerek var mı?" diye cevap verdi adam.

Bağırsaklarım sıkıştı ve tüm vücudum sarsıldı. Arkamdan elimi adamın omzuna vurdum. Andrea'yı bıraktı ve onun yana doğru tökezlediğini, dengesini kaybetmeden önce kendini yakaladığını gördüm. Gözlerimiz kısa süreliğine karşılaştı. Onunkiler donuklaşmıştı ve öfkem başka bir seviyeye ulaştı.

"Evet, eğer ona dokunmak istiyorsan, lanet olası adını bilmen gerekir," dedim ve elimi düzleştirip onu bir adım geriye ittim. O tepki vermeden önce Andrea ile arasına girdim. "Ama onun adını bilmene gerek yok. Hatırlamana bile gerek yok. Bunların hiçbirine değmezsin."

Goofy SOB bana doğru adım atmaya çalıştı ve yüzümdeki ifadenin fikrini değiştirdiğinden eminim. Bakışları benimkilerden uzaklaştı. "Sen de kimsin be? Erkek arkadaş mı?"

Neredeyse yüzüne gülecektim ama Andrea hiçbir fikri olmasa bile bu akşam için yeterince hakarete uğramıştı. "Evet. O yüzden seni o lanet olası kapıya çarpmadan önce defol git gözümün önünden."

"Tanner." Andrea'nın eli belime bastırdı ama gözlerimi adamdan ayırmadım.

Gerilerek o pisliğin bir şey yapmasını bekledim ama elini kaldırdı ve arkasını dönüp uzaklaşmadan önce beni tersledi. Tek yapabildiğim geri çekilen haline gülmek oldu. Adam sınıfsız bir pislik olabilirdi ama sağduyu sahibiydi. Sadece görünüşüne bakılırsa, onun cılız kıkına karşı yirmi kilo kadar kasım vardı.

Sırtımdaki el çekildi ve arkamı dönmeden önce derin bir nefes aldım. Bu iyi bir fikirdi çünkü nefesim göğsümde bir yerde sıkışıp kalmıştı ve bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yumurtalıklar bir noktada taşaklarımın yerini mi almıştı? Muhtemelen.

Andrea bana baktı, dolgun dudakları ayrılmıştı ve kahverengi gözleri genişti, öyle güçlü bir hüznle doluydu ki, onu kollarıma alma dürtüsü beni sert bir şekilde vurdu. Andrea'ya doğru ilerlerken bana çarpan kişinin kim olduğunu hissetmedim bile. Dudakları kıpırdadı ama onu duymadım.

"Ne?" Ben sordum.

"Bana gülümsemiyorsun," dedi daha yüksek sesle ve ben göz kırptım. Omuzları ağır bir iç çekişle yükseldi ve bu dürtü arttı.

"Andy," dedim başımı sallayarak. "Sana hep gülümsüyorum."

"Hayır. Pek sayılmaz." Boş bardağını kaldırıp aşağıya baktı. "O adamın elleri çok sıkıydı."

"Evet, öyle yaptı." O pislik hakkında konuşmak istemiyordum ve sözlerindeki kederli niteliği değiştirmek istiyordum. Elimi onun küçük elinin etrafına dolayarak boş bardağı elinden aldım. "Gel hadi."

Tabii ki topuklarını sıktı. "Dans etmek istiyorum."

Etrafında dolanırken kaşlarımı kaldırdım, eğilip içkisini barın üzerine koyarken kollarımızı uzattım. "Bundan emin misin?"

Başını yana eğdi, kaşlarını çattı. "Evet." Elini benimkinden kurtararak kollarını havaya kaldırdı ve kendi etrafında döndü. Dengesini kaybederek yan tarafa, barda servis bekleyen bir grup erkeğe doğru tökezledi. Bu işin sonu kötü bitecekti. İleri atılarak bir kolumu beline doladım ve rastgele bir adamın sırtına yüzüstü düşmesini engelledim.

Andrea'nın kıkırdaması bulaşıcıydı ve aynı zamanda bana doğru geri çekilirken endişe vericiydi. Ellerini koluma koyarak kalçalarını kasıklarına doğru çevirmeye bağıladı. İçime şiddetli ve hızlı bir şehvet çarparken çenem sıkıştı.

Ve uygunsuz sertliğe geri dönelim.

Tanrım, aramıza biraz mesafe koymaya çalışarak geri çekildiğimde sikim zonklamaya başladı. "Andy," diye inledim. "Ne yapıyorsun?"

Başını yana çevirdiğinde, gülümserken gözleri kapalıydı. "Ben dans ediyorum ve sen orada öylece duruyorsun."

Orada öylece duruyordum.

Ve yaklaşık beş saniye sonra, beni kendi kişisel striptiz direğine çevirdi.

Arkasını dönüp aşağı kayarken ellerini göğsüme koydu, avuç içleri karın kaslarımın üzerinde geziniyordu. Kot pantolonumun kemerine uzanıp kalın kirpiklerinin ardına gizlediği gözleriyle bana gülümsediğinde refleks olarak sarsıldım, ağzım kurudu. Zonklama on kat arttı.

Gitmesine izin vermek, bunu ne kadar ileri götüreceğini görmek istedim. Çok büyük bir parçam bunu çok istiyordu ve o çok yakındı, neredeyse dizlerinin üzerinde bana bakıyordu, parmakları fermuarıma yaklaşıyordu.

Tanrım, daha fazla ilerlemeden bileklerini tuttum ve sonunda nefret ettiğim o adamlardan birine dönüştüm. Onu yukarı çekerken, bana dudak büküğünde gülümsememeye çalıştım. "Seni eve götürüyorum," dedim ona.

Bakır rengi bir kaşını kaldırdı. "Vay canına, bu... bu çok hızlı gelişti."

Bir yanımın nasıl ilgisini çektiğini görmezden geldim. "Kesin şunu."

"Patlatmaya ne dersin?" dedi ve sonra başını arkaya eğip sanki bu bir gram anlam ifade ediyormuş gibi güldü. "Seninle eve gitmek istediğimden emin değilim."

"Sorun değil." Benden uzaklaşmadan önce bir kolumu omzuna doladım. "Çünkü seni kendi evine geri götürüyorum, benimkine değil."

Söylediklerim kafasını karıştırmış gibi dudakları aşağıya doğru kıvrıldı ve ben de bu dikkat dağınıklığını kendi avantajıma kullanarak onu Kyler ve Sydney'e doğru yönlendirdim. İkisi de kendini beğenmiş bir ifadeyle bize bakıyordu. Onlara ters ters baktım ve ağzımı açtım ama Andrea benden önce davrandı.

"Beni eve götürüyor," dedi gülerek ve benimle dans etmeye başladı. "All the waaay hooome," diye şarkı söyledi. "Oh yeah, we're gonna go

hooome."

Bu da ne böyle? Elini tutarken dudaklarım titredi. Sydney'nin gözleri telaşla açıldı. "Onu geri götürebiliriz."

"Siz eğleniyorsunuz," dedim onlara. "Gitmeniz için hiçbir sebep yok."

Sydney kaşlarını kaldırdı. "Uh-huh."

"Evet, çünkü bu çok garip." Andrea dans etmeyi bıraktı ama kollarımızı iki kişiymiş gibi aramızda salladı ve ben bu hareketi sevimli bulmamaya çalıştım. "Sizden hoşlanıyorum ama dört kişi bir şirketten daha fazlası gibi. Garip bir eş değiştirme olayı gibi."

Sydney içkisini yudumlarken boğuldu.

"Eş değiştiren birinin ucube olduğunu söylemiyorum," diye cıvıladı Andrea umursamazca. "Ama benim bir ilişkim yok, o yüzden bu bir eş değiştirme olmaz. Bu bir seks partisi olurdu ve ben ikinizi de çıplak görmek istemiyorum."

Tek yapabildiğim bakmaktı.

Kyler parmaklarıyla ağzını kapattı ve "Hisler karşılıklı," diye mırıldandı.

Andrea anlayışla ve oldukça kasvetli bir şekilde başını salladı ve sonra kollarımızı sallamaya devam ederek bana baktı. "Artık gidiyor muyuz? Çünkü bir içki daha içmek istiyorum."

"Şimdi gidiyoruz," dedim.

İç çekti. "Hiç eğlenceli değilsin, seni parti bozan pantolon bozan." "Buna ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Andrea gözlerini devirdi.

Oturduğu yerden fırlayan Sydney, Andrea'nın çantasını omzuna attı ve ona çabucak sarıldı. Bana bakarak en ciddi yüz ifadesini takındı. "Bağka biri olsa gitmesine izin vermezdim ama sana güveniyorum. Beni bu güvenden pişman etme."

Biraz da suçluluk duygusuyla yanıp tutuğuyordum, çünkü Andrea hakkında tamamen temiz düğüncelere sahip değildim, özellikle de küçük bir dans daha yaparsa. "Biliyorum. Eve sağ salim varacaktır."

"İyi olur," diye uyardı Sydney, ufacık tefecik bir şey için çok sertti.

"Hepiniz biliyorsunuz, tam burada duruyorum." Andrea boştaki eliyle buklelerini savurdu. "Belki de güvende olmak istemiyorum. Belki de tehlikeli yaşamak istiyorum."

Sydney içini çekti. "Hayır, yok."

"Belki de Grindr hesabımı açmak istiyorum," diye açıkladı.

Kaşlarını çattım. "Ne?"

Sydney, "Grindr hesabınız yok," dedi.

Andrea gözlerini kısarak biraz Çağkın bir ifadeyle baktı. "Belki de öyle." Kyler, "Bu destansı," dedi.

"Son baktığımda Grindr çoğunlukla gey erkekler içindi," diye açıkladı Sydney,

başını sallayarak. "Ve ben senin buna gerçekten uygun olduğunu sanmıyorum." Andrea gözlerini kırıştırdı. "Tinder'ı kastetmişim."

"Senin bir Tinder hesabın yok," dedim.

Tüm masumiyetiyle bana gülümsedi ve ben aniden onun telefonunu ve dünyayı benzin ve sidikle yakmak istedim. Onu eve götürme vakti gelmişti ve bu süreç korkunç bir zaman aldı. Sarhoş bir sinek kuşu gibiydi, bir şeyden diğerine vızıldıyordu ve onu dairesine götürdüğümde bitkin düşmüştüm.

Görünüşe göre Andrea'nın bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi vardı, çünkü çantasını yere bıraktı, topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve hemen mutfığa doğru çılgınca bir koşu yaptı. İçecek bir şeyler almaya gittiğini biliyordum ve bu su olamazdı. Çantasını alıp bir sandalyenin üzerine koydum, evin anahtarlarını çantaya attım ve sonra yolunu kestim.

Ellerimi omuzlarına koyarak onu dar koridora doğru yönlendirdim. "Neden gidip yatmak için hazırlanmıyorsun?"

Çıplak ayakları üzerinde geriye doğru sallanırken gülümsemesi gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştırdı. "Tanrım, Tanner-man, hızlı hareket ediyorsun."

Yine, maksimum düzeyde uygunsuz düşünceler. "Andy, hadi ama. Bunun için burada olmadığımı biliyorsun."

"Bunu bilmiyorum," dedi benden dans ederek uzaklaşırken. Koridorda geriye doğru yürümeye başladı, elleri gömleğinin eteklerine doğru çırpınıyordu. Ayağının takılıp boynunu kırmasından daha çok endişe ediyordum. "Neden burada olduğunu bile bilmiyorum."

Onu takip ederken bakışlarım göğüslerinin kabarıklığının gömleğinin kumaşına baskı yaptığı yere kaydı. Büyük bir çabayla bakışlarımı yukarı çekmeyi başardım. "Seni eve ben getirdim."

"Duh." Yatak odasının girişinde durdu ve duvara yaslandı. Gömleğiyle oynarken karnının ince bir kısmı açıktaydı. "Çifte duh." Sonra hareket etti.

Omurgam sanki biri çelik dökmüş gibi dikleşti.

Kahretsin, tam orada sunduğu görüntü neredeyse karşı konulamayacak kadar fazlaydı. Sırtını hafifçe kamburlaştırmış, gömleğinin eteğiyle oynarken gözlerini iyice kapatmıştı. Aldığı her nefes, her zaman muhteşem olacağını bildiğim göğüslerini kaldırıyor, çünkü örtülüken bu kadar güzel görünüyorlarsa, onları saklayan hiçbir şey olmadan muhteşem olmaları gerekirdi. Başının arkasını duvara yasladı ve dudaklarını ıslattı.

Sikim tepki olarak sarsıldı. "Andy..."

"Tanner..." diye taklit etti.

Bir iniltiyi bastırdım ve sonra aniden duvarı itince gerildim. Bana bakarken ayaklarının üzerinde biraz sallandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Ona inanmamın imkânı yoktu. Alt dudağını dişlerinin arasında emerken içimde tedirginlik ve bambaşka bir duygu savaşıyordu. "Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette." Sesim kalınlaşmıştı.

Başını yana eğdi, kirpiklerini indirdi. "Neden hiç birlikte olmadık?"

"Ne?" Farklı bir şey duymak için gerçekten dua ettim.

"Naz mı yapıyorsun?" Andrea bir santim daha yaklaştı. "Yoksa sadece aptal mısın?"

"Vay be. Bir erkeğin üzerine nasıl geleceğini gerçekten biliyorsun."

Sırtışı parladı ve sonra hızla kayboldu. "İstemiyor musun-?" "Bu soruyu bitirme," diye kestim sözünü, niyetlendiğimden daha kaba bir şekilde.

Bir balonun havasının boşaltılmasını izlemek gibiydi. O kadar çabuk söndü ki. Elleri kot giysili kalçalarına giderken omuzlarını indirdi ve omuz silkerken çenesini eğdi. "Evet. Tamam." Kapıya doğru yan döndü ve çenesini hafifçe kaldırdı. "Ben geldim. Artık gidebilirsin."

"Andy, ben..." Ne diyebilirdim ki? Sadece sarhoşken bana asıldığı fikri içimi bir şeyleri yumruklama isteğiyle mi dolduruyordu? Ve ayıkken bana gülümsemek yerine beni bıçaklamaya daha yatkın olduğunu mu?

Durdu, bana bakarken kirpikleri havaya kalktı. Gülümsemesi solgundu, öncekilerden çok farklıydı. "Sorun yok."

Dilim damağıma yapışmış gibi hissediyordum. Ona ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonra ellerini tekrar göğsüme koydu. Onu durdurmak için yeterli zaman vardı, fazlasıyla vardı ama yapmadım ve bunun benim hakkımda ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o zaman düşünmüyordum. Elleri omuzlarıma ulaştığında gerindi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yumuşak ve hızlıydı. Andrea'nın tadı şeker ve likördü ama dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken ağzı sıcak ve tatlıydı.

Tek bir öpücük beni sertçe vurdu, sarstı ve sarstı. O kadar ki, uzaklaşıp yatak odasına girdiğinde ve kapıyı arkasından kısmen kapattığında, beş dakika gibi gelen bir süre boyunca hareket etmedim. Hadi canım. Gerçekten de beş dakika boyunca, o tatlı kıcını eve taşımak zorunda kaldığım çok sarhoş bir kız için ereksiyon olan bir tür aptal gibi orada durmuş olma ihtimalim yüksekti.

Ama beni öpmüştü.

Ama beni sarhoşken öpmüştü, bu da öpüşme kısmını iptal etti.

"Kahretsin," diye mırıldandım, kapıya bakarken elimi başımın üzerinde gezdirdim. Bir yanıma kaçmak istiyordu, diğer yanımsa hâlâ şaşkıındı. Onu kontrol etmem gerekiyordu. İleriye doğru yürüyüp kapısını ittiğimde kendime söylediğim buydu.

Lamba açıldı ve odayı yumuşak, tereyağımsı bir ışıltıya boğuyordu. Andrea

Yatakta, yorganın üstünde, yarı yan yarı karın üstü yatıyordu. Onu öyle bırakamazdım. Asla olmazdı. Yatağa doğru yürüdüm, bacaklarını dikkatlice kaldırdım ve yorganın altına sokmayı başardım, onu güvenli bir şekilde yan yatacak şekilde kaydardım. Sonra ekstra uzun vücut yastıklarından birini aldım ve hastalanma ihtimaline karşı yuvarlanmaması için arkasına koydum.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye mırıldandı.

Yorganı çekiştirirken bir kahkaha attım. "Hayır, Andy."

Derin bir iç çekti ve aşağıya baktığımda kalın, bakırımsı kahverengi kirpikleri yanaklarını okşuyordu. "Bana öyle demeyi kes... sik."

İçimden bir kıkırdama daha yükseldi. Beni aşağılıyordu. Bu, onu bundan çok daha kötü gördüğüm anlamına geliyor olmalıydı. "Öyle bir ağzın var ki."

Uykuya daldığı için yanıt vermedi. Ona bakarken garip, yumuşak bir gülümseme ağzımı kapladı.

Beni duymadığını bildiğim halde, "Kapıyı kilitleyeceğim," dedim. Tereddüt ederek lambaya uzandım. Bu onun tatlı kıcını yatağa attığım ilk sefer değildi. İlk seferinde berbat haldeydi, zil zurna sarhoştı ama bu... evet, bu da aynıydı ama son seferinde ona hiç gülümsemediğimi söylememişti ve beni öpmemişti.

Sanki sırt üstü dönmeye çalışıyormuş da yapamıyormuş gibi hafifçe sallanırken gül dudakları aralandı. Yorganın altında bacakları kıvrıldı ve göğsümde bir şey... garip bir şey sıkıştı. Bir tür baskı gibi. Kötü olması gerekmiyordu ama farklıydı ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Andrea'dan ne anlamam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu - onunla College Park'ın dışındaki bir barda Sydney'in yanında otururken tanıştığım ilk andan beri. Hemen ona ilgi duymaya başlamıştım. Hay sikeyim. O bukleler? Dudakları? O kık? Ama sonra bana bir bakış attı, ağzını açtı ve kızın jilet gibi keskin bir dili olduğunu çabucak öğrendim.

Ve benden hoşlanmadı.

Beni istiyordu. Bundan kesinlikle emindim. Dikkatimi vermediğimi düşündüğünde bana nasıl baktığını görmüştüm ama oraya gitmeyi düşünmeme bile asla izin vermemiştim. Şimdi neden bunu yapmama izin verdiğimi bile bilmiyordum.

Ama lanet olsun, öyleydim.

Birkaç bukle çilli yanağına düşmüştü ve hiç düşünmeden uzanıp onları dikkatlice geri fırçaladım. İpeksi yumuşaklıktaki yanağına temas edince içimde bir sarsıntı oldu ve elimi geri çektim. Ona bakarken içimden sert bir nefes çıktı. Tanrım, ona tekrar dokunmak istiyordum, gerçekten, çok kötü bir şekilde. Parmaklarım o örtüyü geri çekmek, göğsünün kabarıklığının yanağı kadar yumuşak olup olmadığını, kalçalarının o kadar tatlı olup olmadığını görmek için adeta vızıldıyordu.

Bu düşünceleri kesip atmak hayal ettiğimden daha zordu. Dönmek

Yatağın yanında küçük bir çöp kutusu gördüm ve onu alıp yatağının yanına yerleştirdim. Sonra mutfığa gidip bir bardak su aldım ve yatak odasına geri getirip komodinin üzerine koydum. Uyandığında susamış olacaktı. Muhtemelen başı da çok ağrıyacaktı.

Daha fazla oyalanmak için gerçek bir neden yoktu ama onun için endişeleniyordum - ne kadar içtiği, gecenin bir yarısı burada ona bakacak kimse yokken hasta olup olmayacağı hakkında. Kyler'ı arayıp Sydney'i telefona çağırmayı düşündüm ama sonunda kışımı yere yakın ama şaşırtıcı derecede rahat olan gümüş bir sandalyeye koydum. Sandalyenin yanında fermuarlı bir valiz vardı.

Şafağın ilk ışıkları büyük pencerenin üzerindeki perdelerin arasından görünmeye başlayana kadar, hasta olma ihtimalinin çok az olduğundan emin olana kadar ve bütün geceyi daha önce hiç yapmadığım, hatta yapmayı hiç düşünmediğim bir şey olan bir tür hasta bakıcı gibi geçirdiğimi fark edip kendimle şok olana kadar saatlerce orada oturdum. Yorgun olmama ve yirmi üç yaşımdan çok daha büyükmüşüm gibi ayakta durduğumda sırtımın ağrmasına rağmen, bunun bir anlamı olduğunu, olması gerektiğini biliyordum. Ama bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değildim.

Bölüm 3

Andrea

Son çıkan *US Weekly*'nin sayfalarını boş boş çevirirken hemen vazgeçtim ve dergiyi yanımdaki bej minderin üzerine fırlattım. Dikkatim karanlık pencerenin önündeki saksı bitkilerine, televizyona kaydı ve derin bir iç çektim.

Pazar geceleri *The Walking Dead* olmadan aynı değildi.

Canım çok sıkılmıştı ve huzursuzluğun ötesinde, kendimi rahat kanepeden ittim ve yatak odama kadar olan kısa mesafeyi yürüdüm. Dairem daha çok tek yatak odasına dönüştürülmüş bir çatı katıydı. Odalar makul büyüklükteydi, çoğundan daha büyüktü ve ailem üniversitenin ilk yılında bana bir oda ayarladığı için çok minnettardım. Böyle bir masrafı dert etmeden burada kalabilirdim. Bazı insanlar ne düşünürse düşünsün, ne kadar şanslı olduğumu biliyordum.

Yatağımdan birkaç adım ötede durdum ve günün büyük bir kısmını akşamdan kalma bir şekilde geçirdikten sonra yataktan kalktığımda öğleden sonra düzeltmediğim gri ve beyaz yorgana baktım. Dün gece tekila ve romla karıştırılmış kokteyllerden oluşan bir bulanıklıktı. Dans ettiğimi, el ele tuttuğumuzu ve Tanner'ın araya girip beni eve bıraktığını hatırlıyordum ama kamyoneti park yerine yanaştıktan sonra açıkçası hiçbir şey hatırlamıyordum. Kışımı daireme ve yatağıma onun soktuğunu düşündüm çünkü uyandığımda komodinin üzerinde bir bardak su vardı ve bunu kendimin aldığından şüpheliydim.

Tanrım, içkiyi bırakmam gerekiyordu.

Odamin etrafına bakındım. Ne yapıyordum ben? Buraya neden girdiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sabah kulübeye gitmek üzere hazırladığım bavulum, şifonyerimin yanındaki gümüş minderli papasan koltuğun yanında duruyordu. Ben de o insanlardan biriydim; bazen yolculuktan *günler* önce valizini hazırlayanlardan.

Bir kez daha derin bir iç çekerek birkaç dakika öylece durdum ve sonra dönüp mutfığa doğru yürüdüm. Bu kez buzdolabımın önünde durdum. Paslanmaz çelik. Çift taraflı. Annemle babam beyaz eşyaların güncellenmesini, en iyisinin alınmasını istemişlerdi ama tek görebildiğim kapının ve kulpun üzerindeki parmak izlerimdi.

Kapıyı çekip açtım ve şişelerin birbirine çarparak çıkardığı sesler tüylerimi diken diken etti. Şingirtılar müzik gibiydi, *Jingle Bells* gibi,

Jingle Bells sarhoş olsaydı. Altı şişe Redd's Apple Ale tek başına duruyordu.

Bir spazm parmaklarımın sapta sıkışmasına neden oldu ve diz çökmeye başladım, diğer elim bir şişeye uzanmak için parladı. *Çok fazla içiyorsun.* Keskin bir nefes çekerek gözlerimi kapattım. *O kadar* çok içmiyordum. Sadece ara sıra, Birleşik Devletler nüfusunun yarısından farklı değildi, yani bir sorunum yok gibiydi.

Henüz değil, diye fısıldadı sinsi, sinir bozucu bir ses.

Bir kutu soda alıp buzdolabının kapağını iterek kapattım ve adımlarımı rahatsız eden cazip tıkırtıyı duymazdan geldim. Oturma odasına geri döndüm ve kutunun kapağını açtım. Koltuğumun arkasına yaslandım, soda parmaklarımdan sarkıyordu. Bunun anlamsız olduğunu bilsem de dün gecedan kalan bulanık görüntüleri anlamlandırmaya çalıştım. Bayılmış falan değildim, gerçekten de öyle değildi. Sadece tüm ince ayrıntıları hatırlayamıyordum. Bu aynı şey değildi. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım, aniden rahatsız oldum.

Göğsümün etrafında bir baskı bandı sıkıştı. Tanner dün geceyi unutmama asla izin vermeyecekti. Bana eve kadar ilk kez eşlik etmemiş olmasına rağmen, bir şekilde farklı hissettirmişti. Ona küfredip etmediğimi merak ettim. Daha da kötüsü, ona asılmadığımı umuyordum. Ya da yine kafasını okşamaya çalışmamışımıdır. Tanrım, eğer öyleyse, bu çok utanç verici olacaktı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi derin ve yavaş nefesler almaya zorladım.

Zaman akıp gidiyordu ve orada ne kadar durduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama ışıltılı duvar saatine baktığımda saat 9:30 bile değildi. Kıcımlı kaldırıp mutfığa geri döndüm, gazozu tezgâha koydum ve mikrodalganın üstündeki dolabı açtım.

İçeride bir Target eczanesi patlamıştı.

Alerji hapları. Imodium. Tums. Soğuk algınlığı ilaçları. Aralarına kırmızı plastik şişeler serpiştirilmişti. En yakın olana uzandım, Sonata. Şişeyi elime aldığımda küçük mavi ve yeşil uyku hapları tıkırdadı. Aslında daha uzun süre uyumama yardımcı olmuyordu ama bir tanesini aldıktan otuz dakika kadar sonra ya bayılmış ya da tamamen sersemlemiş oluyordum. Herkes için böyle değildi.

-Doktorum bir keresinde bana her insanın uyku ilaçlarına farklı tepki verdiğini söylemişti, ama benim için dozu aldıktan sonra günü bitirmeye ve yarına doğru koşmaya fazlasıyla hazırdım.

Her zaman yarına doğru acele ediyorum.

Kapağı çevirip bir hapi sallarken alaycı bir şekilde gülümsedim. Ağzıma attım ve yuttuktan sonra Pepsi Max olduğunu fark ettiğim bir şeyle yıkadım. Şaşkın bir kahkaha attım. Uyku hapi ve kafein mi? Yürüyen bir oksimoron gibiydim.

Üniversitedeki ilk yılımdı.

Uykusuzluk. Onca ders çalışma ve o tuhaf saatler, sadece birkaç saat - genellikle sabah dört civarında- uyuma rutini oluşturmuştu ve ben bunu kıramamıştım. Onları kullanmaya devam etmeyi hiç istememiştim. Tanrı biliyor ya, bu hapların bambaşka türden bir alışkanlık başlattığını biliyordum ama şimdi onlar olmadan uyumakta çok zorlanıyordum. Düşündüğümde, yirmi iki yaşında olduğumu ve zaten günün yarısını uyuyarak geçirmişken gecenin dokuz buçuğunda uyku hapi almaya başladığımı fark ettim.

Syd onları almamdan hoşlanmadı. Daha doğal bir şey denememi istedi. Dolabımda duran diğer hapları da beğenmedi. Ve *gerçekten* de benim... her neyse. Syd psikolog olma yolunda ilerlediğinden, pek çok şey hakkında çok fazla fikri vardı.

Tam şişenin kapağını kapatmıştım ki kapı çalındı ve irkildim.

"Ne oluyor be?" Şişeyi tezgahın üzerine, Pepsi'nin yanına bıraktım ve oturma odasına yürüdüm. Kimseyi beklemiyordum, bu yüzden kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü Syd gelmeden önce mesaj atar ya da arardı.

Ya bir seri katil olsaydı? Ya da şekere ihtiyacı olan bir komşu, kurabiye pişirmenin ortasında olan ve önemli bir malzemeye ihtiyaç duyan seksi bir komşu?

Lütfen şekere ihtiyacı olan seksi bir adam ol.

Aceleyle odanın karşısına geçip ellerimi kapıya koydum ve gerinerek gözetleme deliğinden baktım. "Vay anasını."

Halüsinasyon görüyor olmalıydım ki bu mümkün görünüyordu çünkü bu haplar bazen tuhaf şeyler görmeme neden oluyordu. Gördüğüm şey de tuhaftı. Açık kahverengi saç kesimini, profilden kesilmiş çeneyi tanıdım.

Tanner buradaydı.

Elbette nerede yaşadığımı biliyordu ama tarih boyunca hiçbir zaman, hiçbir nedenle habersiz gelmemişi. Geriye doğru sallanırken kalbim sıkıştı. Midemin çukurunda endişe çiçekleri açtı. Bir şey mi olmuştu? Aman Tanrım, bir itfaiyeci olarak Kyler'a, Syd'e ya da hatta aileme bir şey olup olmadığını biliyor muydu? Bu yüzden mi buradaydı? Aşağı uzanarak kapının kilidini açtım ve kapıyı fırlattım.

"Tanner..." Söylemek üzere olduğum her şey ve her şey dudaklarımda öldü.

Bana döndü ve parlak masmavi bakışları benimkilerle kısa bir süre çarpıştıktan sonra gözlerimden mavi cilalı ayak parmaklarımdan ucuna kadar süzülen yavaş bir bakışa dönüştü. Ama bu bakış... bazı bölgelerde diğerlerinden daha fazla oyalandı, bakışlarını gerçek bir okşama gibi hissettirecek şekilde durdu. Hava boğazımda düğümlendi. Başımın döndüğünü hissettim.

Sonra ne giydiğimi fark ettim.

Misafir gelmesini planlamadığım için buna uygun giyinmemiştim; erkek şortundan pek de büyük olmayan pamuklu bir şort ve hiçbir şeyi gizlemeyen bir tişört giymiştim.

Aman Tanrım.

Neredeyse çıplaktım. Pratik olarak. Bacaklarımın tamamı görünüyordu ve eğer benim bir kalça boşluğuna sahip olmaktan gurur duyduğumu düşündüyse, artık farklı olduğunu biliyordu. Tankımın ne kadar ince olması nedeniyle dairemi ne kadar serin tuttuğumu bildiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu ve bu departmanda eksik *değildim*.

O baktıkça ben de bu konuda daha çok çelişkiye düşüyordum. Bir an önce yatak odama dönüp üzerime bir şeyler giymek istiyordum ama aynı zamanda onun da dolgun görünmesini istiyordum.

Ama Sydney, Mandie ya da Brooke gibi bir vücudum yoktu. Ya da birinci sınıftaki oda arkadaşım Clara Hansen gibi. Hiçbiri gibi ufak tefek değildim. Dümdüz yukarı ve aşağı değildim. Belim minicik değildi ve karnım da kesinlikle düz değildi. Garip bir içbükeyliği vardı ve şu anda göbeğimin altındaki o lanet olası kaka muhtemelen bu lanet tişörtten görünüyordu. Kalçalarım ince değildi. Kıçım gibi onlar da dolgundu. Başka bir deyişle, bir erkeğin önünde asla *bunu* giyerek caka satmazdım. Bunun yerine, tüm kusurları gizlemek için stratejik olarak tasarlanmış kıyafetlerle caka satardım.

Geçmişte Tanner'ın dikkatini hiç çekmemiştim, en azından iyi bir şekilde, yani bu... bu farklıydı.

Sıcaklık yanaklarımı istila etti, damarlarımı aydınlatan rahatsız edici sıcaklıkla savaştı. Boğazımı temizledim. "Her şey yolunda mı? Hiçbir şey olmadı, değil mi?"

Gözlerini kırptırdı ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Evet. Neden bir şey olduğunu düşündün?"

Boş olan dairenin etrafına bir göz attım. "Belki de genelde evime öylece gelmediğin içindir?"

"İyi bir noktaya değindin." Bir elini kaldırıp saçlarının üzerinde gezdirdi. Ensesini sıkarak başını yana doğru eğdi. "Biraz içeri gelebilir miyim? Çok fazla vaktinizi almayacağım. Bu gece vardiyaya gidiyorum."

"Elbette." Şaşkın ve biraz da meraklı bir şekilde kenara çekildim ama sonra midem biraz daha bulandı. Dün gece yüzünden mi buradaydı? Olamaz. Beklenmedik bir yüz yüze ziyareti gerektirecek kadar aptalca bir şey mi yapmışım?

Bir daha asla içmeyecektim.

Tanner kısa bir yarım sırtış attı ve içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattığımda kolunu indirdi ve elimde olmadan pazularının giydiği tişörtü nasıl gerdiğini izledim.

Bana doğru döndüğünde kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Başını salladı ve sonra dönüp kanepeye doğru ilerledi. Bunu kabul etmek berbattı ama naylon eşofmanların içinde çok iyi görünüyordu. Kenara oturdu ve yanındaki yastığı okşadı. "Bir saniye oturur musun?"

Tamam. İçimdeki azıcık merak da endişem gibi genişledi. Göğsümün etrafındaki bant geri gelmişti. Onun yanından geçerken midemde büyüyen öz-bilinç çekirdeğini görmezden gelmeye çalıştım. Umarım kığım şortumdan dışarı sarkmıyordur. Yanına oturdum ve ona hızlı bir yan bakış gönderdim. "Ee, neler oluyor?"

Neredeyse gerçek dışı görünecek kadar parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu ve bakışları beni yakaladı, kendine bağladı. Neden gözlerimi kaçıramadığımdan emin olamayınca gerildim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ha?"

O sırtıış tekrar belirdi ve çok hızlı bir şekilde kayboldu. "Dün gece... biraz kendinde değildin," diye hatırlattı bana.

"Ah. Evet." Omuz silkerken yüzümün ısındığını hissettim. En azından sarhoş olduğumu söylememişti. "Ben iyiyim. Bu sabah biraz akşamdan kalmaydım."

"Tahmin edebiliyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Bu yüzden mi geldin? Nasıl hissettiğimi sormak için mi? Çünkü eğer öyleyse, söylemeliyim ki ya gerçekten sıkılmış ya da kafanız iyi olmalı."

Tanner güldü ve içim o derin sesle yumuşadı. "Aslında gelip bu hafta aramızda her şeyin yolunda gideceğinden emin olmak istedim."

Kollarım gevşedi, kucağıma yerleşti. Rahatlamıştım ama aynı zamanda temkinliydim. "Neden olmasınlar ki?"

Tek kaşını kaldırdı. "Bu ciddi bir soru mu?"

Kanepenin minderine yaslanırken yüksek sesle esnedim. "Elbette."

Beni bir gülümseme daha karşıladı ve bu gece bana çok gülümsediğini düşündüm, bu da garip, bulanık bir anının kıpırdanmasına neden oldu. Gülümsemekle ilgili bir şey mi? "Sen ve ben mi? Pek sık anlaştığımız söylenemez." Kelimelerini akıllıca seçmek ister gibi durakladı. "Ve bunu Kyler ve Sydney için mahvetmek istemiyorum, anlıyor musun?"

Biraz sarsıldım. "Birlikte geçirdikleri zamanı asla mahvetmem."

Sinir bozucu, delici bakışlarını televizyona doğru çevirdi. "Bilerek değil."

Kaşlarımı çatmaya başladım ama yine esnemekle yetindim.

"Yani, sadece sen değilsin. Benim de sorunum var. Birkaç gün önce seni üzdüğümü biliyorum," dedi ve avuçlarını bükülmüş dizlerinin üzerinde düzeltirken ağzım açık kaldı. "Eğer... eğer duygularını incittiysem özür dilerim."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Halüsinasyon mu görüyordum?

"Çok fazla şakalaşıyoruz ve bazen ikimizin de çizgiyi aştığını düşünüyorum. O yüzden... evet, sadece aramızın iyi olacağından emin olmak istedim." Sonra bana baktı ve dudakları seğirdi. "İyi misin?"

Gözlerimi kırptırdım, ona iyi olduğumu söylemek üzereydim, ama tamamen farklı bir şey ağzımdan kaçtı. "Hatırlamıyorsun bile, değil mi? Birinci sınıfta iki dersimiz falan vardı."

Tanner şimdi şaşkın görünüyor. "Ne?"

Başımı sallayarak keşke ağzımı kapalı tutsaydım dedim ama bu gece dilim çözülmüştü. "Clara Hansen'i hatırlıyor musun?"

Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Pek sayılmaz. Bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıyorum."

Clara'yı hatırlamadı mı? Cidden mi? Vay canına. Bir yanım onun adına sinirlenirken, diğer yanım rahatsız edici bir şekilde neşeliydi. Bir süre sonra "Boş ver," dedim. "Her şey yoluna girecek. Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Tanner bana baktı. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

Kıs kıs güldüm, bunun da mümkün olduğundan emin değildim. Yani ikimizin tartışmamasını beklemek, dondurma kamyonunun peşinden koşmamamı beklemek gibi bir şey olurdu.

"Clara kim?" diye ısrar etti ve hemen cevap vermeyince gözlerini kısarak tekrar başka tarafa baktı.

Yorgunluktan yastığa daha da gömüldüğümü hissediyordum. "Biliyorsun, beni arayabilir ya da mesaj atabilirdin."

"Doğru," diye mırıldandı. "Ama buradan geçiyordum." Bir duraklama oldu. "Gerçekten iki dersimiz birlikte miydi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Emin misin? Seni hatırlardım."

Kaşlarını çatarken bunu söyleme şekli içimi pek de ısıtmadı. İçimi çektim. Düşüncelerim yavaşlıyordu ama çalıştığı itfaiyenin benim evimin yolu üzerinde *olmadığından* neredeyse emindim. Onu izlerken buna ne anlam vereceğimi bilemiyordum.

Tanner bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirir gibi oldu. Bir an geçti. "Dün gece beni öptün."

Kalbim durdu. O küçük bombayı hiçbir şey olmamış gibi patlattı, sanki bana saatin neredeyse on olduğunu söylüyordu. "Ne?"

"Dün gece beni öptün, Andy."

Öne ve yana doğru eğildim, ondan uzaklaştım. "Öncelikle bana öyle demeyi kes ve son olarak -en önemlisi- saçmalıyorsun. Seni öpmedim."

Bu sözleri söylerken bile, her şeyi hatırlamadığım için söylediklerinin doğru olma ihtimalinin korkunç derecede utanç verici olabileceğini biliyordum.

Gözleri her zaman içimi kıpır kıpır eden o ağır kapüşonlu bakışa büründü. "Öncelikle, kendime engel olamıyorum. Sana Andy demek zorundayım, çünkü bundan gizliden gizliye hoşlandığını biliyorum ve son olarak -en önemlisi-"

Ona vuracaktım.

"Beni öptün." Arkasına yaslandı, bana bakarken bir kolunu kanepenin üzerine attı. "Uzandın, ellerini omuzlarıma koydun ve beni öptün."

"Hayır. Hayatta olmaz."

Başını salladı. "Ayrıca beni barda bir çeşit direk olarak kullandın. Bu güzeldi." Ayağa fırladım, başım dönerken sallanmaya başladım. Görmezden geldim. "Ben yapmadım!"

"Evet, yaptın." Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Şeker ve likör tadındaydın. Fena bir karışım değil."

"Kapa çeneni," diye uyardım. "Benimle kafa buluyorsun." "Bunun için neden seninle uğraşayım ki?"

Güzel soru. "Çünkü sen kötüsün. Kulağa mantıklı geliyor."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca beni yatağına davet ettin." "Ne?"

Neredeyse çığlık atacaktım. "İnsan birini nasıl 'bir nevi' yatağına davet eder? yataklarında?"

"Oh, güven bana, bir şekilde yapabilirsin. Sen yaptın." Öne doğru eğildi ve bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, düz bir çizgide yürüyebilseydin ve ne yaptığını bilseydin, bunun için her türlü aşağı inerdim."

Bir an için beynim onun benimle takılmak istemesine takıldı. O kadar ki, tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Son birkaç yıldır, Tanner'ın benim hakkımda, bırakın seksi ve eğlenceli şemsiyeyi, sıcak ve bulanık şemsiyenin altına girecek herhangi bir şekilde düşündüğüne bile inanmıyordum.

"Ayrıca tekrar tekrar 'Story of My Life' şarkısını söyledin," diye ekledi. "Ve demek istediğim, dairene kadar tüm yol boyunca."

Kollarımı kavuşturdum. "Ne olmuş yani? Bu harika bir şarkı. One Direction harika." Durakladım. "Bekle. Bu şarkıyı nereden biliyorsun ki? Etrafta kimse yokken One Direction mı dinliyorsun?"

Omuz silkti. "İyi bir şarkı olduğunu kabul edecek kadar erkeğim."

Başımı sallayarak sııttım. Sonra benimle dalga geçmediğini ve gerçekten kendimi ona atmış olmam gerektiğini fark ettim. Sarhoşken. O kadar sarhoştum ki ne yaptığımı hatırlamıyordum. Geri geri giderken yüzüm yanıyordu, neredeyse sehpaye çarpıyordum. Dilimin ucuna daha fazla inkâr geliyordu ama ona bakarken -o harika biçimli ağzına- tuhaf bir anı yüzeye çıktı. Ben, koridorda durmuş, ona doğru yürüyor ve tam olarak iddia ettiği şeyi yapıyordum, uzanıp onu öpüyordum.

Oh. Aman

Tanrım.

Tanrım.

Hayatımı

sikeyim.

Başını yana eğdi. "Cidden bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?"

Cevap vermeden ellerimi yüzüme vurdum ve inledim. Boğuk bir "Hayır" sesi çıkardım.

Sessizlik oldu ve ellerimi indirip parmaklarımin üstünden baktım. Tanner yere bakıyordu, çenesi sertleşmişti ve biraz kızgın görünüyordu. Ellerimi çenemin altında birleştirdim. "Ben... Ben özür dilerim?"

Bakışlarını kaldırdı. "Üzgün müsün?"

"Seni öptüğüm için mi? Ve sana bir direkmişsin gibi davrandığım için mi?"

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Andy, beni bir direk olarak kullandığın için asla özür dilemene gerek yok. Ne zaman tırmanmak istersen, bana haber ver."

"Tanrım."

Kıkırdadı. "Bak, önemli bir şey değil."

"Tabii ki değil." Aniden bitkin düşmüş bir halde yanına çöktüm.

"Sorun değil," dedi, sesi hafifti ama ona baktığımda yüz ifadesinde bir gariplik olduğunu fark ettim. Ne olduğunu anlayamadım. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Buna inanmakta zorlanıyorum," diye mırıldandım, önümüzdeki bir yıl boyunca yüzümü saklamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. "Bir daha asla içmeyeceğim."

Tanner ağzını açtı ama sonra kapattı ve bunun akıllıca bir karar olabileceğini düşündüm. Bir an daha geçti. "Benim buradan çıkmam gerekiyor. Önce banyonuzu kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Al bakalım." Erişte benzeri bir kolumu kaldırdım ve banyoya doğru işaret ettim.

Kalkmaya bağımlarken duraksadı, endişe ağzını sıkıştırmıştı. "İyi misin, Andrea?"

"Evet," diye güldüm. "Uyku hapi aldım, o yüzden yorgunum sadece."

Mavi gözleri keskinleşti ve benimkilere kilitlendi. "Onları sık sık alıyor musun?" Tek omzumu silktim. "Bazen."

"İçki içerken bunları almıyorsun, değil mi?"

Şaşkın bir kahkaha beni sarstı. "Tabii ki hayır," dedim ve kahretsin, eğer bu biraz yalan değilse. Bazen yapardım ama her zaman dikkatliydim. Her zaman. "Sadece bazen uyuyamıyorum. Onlar reçeteli."

Tanner başını salladı, bir süre sonra ayağa kalktı ve dönmeye başladı ama bana doğru döndü. "Bilgin olsun, eğer daha sık böyle giyiniyor olsaydın, seninle bu kadar tartışmazdım. Dikkatim çok dağınık olurdu."

İçimde hoş bir tını mırıldanırken gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Belki de gözlüğe ihtiyacı vardı ama ben... İltifat olduğunu düşündüğüm bu şey karşısında yine de heyecanlanmışım, özellikle de dün gece kendimi ona attıktan sonra. Tek yapmak istediğim kıkırdamakken soğukkanlılığımı korumak için mücadele ettim. "Seni sapık."

Sırıttı. "Ve bu şekilde daha sık giyinmeni yüzde yüz destekliyorum, bilesin diye söylüyorum."

Göğsümde aptalca bir şey çırpındı. Kalbim değildi. Hazımsızlık olmalıydı. "Not edildi."

Tanner kıkırdayarak kanepeyi yuvarladı ve banyoya doğru yöneldi. Kapının kapandığını duyduğumda, ellerimi bir kez daha yüzüme vurarak yan tarafıma devrilmeme izin verdim. Belki... sadece belki Tanner Hammond'ın dikkatini çekmiştim.

Denediğimden sadece iki yıl sonra.

Tanner

Tamam. Zihnim tamamen olmaması gereken bir yerdeydi ama elimde değildi.

Kahretsin, Andrea'nın günlerce süren bir vücudu vardı - bir erkeği kış üstü yere seren ve onu içine almak için aptalca şeyler yapmak istemesine neden olan türden bir vücut. Bunu nasıl olup da daha önce fark etmediğimi anlayamıyordum.

Aslında daha önce de doğru yerlerde kıvrımları olduğunu fark etmiştim ama bu kadar... evet, *bu kadar* olduğunu bilmiyordum. Hem de hiç. Yüce İsa, o şortlar? O tişört? Onun görüntüsü zihnimde şekillendikçe eşofmanlarım birden daha sıkı gelmeye başladı, ince kumaş göğüslerini zar zor geride tutuyordu.

Ve o göğüsler... Yüce İsa, Tanrı onu bu konuda da kutsamıştı. Banyo kapısını arkamdan kapatırken şanslı bir adam olduğumu fark ettim, Çünkü o lanet kulübede bir havuz vardı ve bu Andrea'nın mayo giyeceği anlamına geliyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Umarım iki parçalı bir şeydir.

Gerçi ilk geldiğimde biraz utangaç görünüyordu, bu da aklımı başımdan aldı. O ateşli tavrıyla kendine güveninin eksik olduğunu asla düşünmezdim. Ama dün gece onda gördüğüm bir hüznü vardı ve bu hüznün günün büyük bir kısmında beni rahatsız etmişti, ama insanların bazen içtiklerinde mutlu ya da hüzünlü olabileceklerini biliyordum.

Banyosuna bakarken sırtıtmak zorunda kaldım. Onun kişiliği her yerdeydi. Sıcak pembe ve mor ekose duş perdesi, mavi banyo halısı ve lavaboya geldiğimde sarı diş fırçalığı dikkatimi çekti. Hiçbir şey birbirine uymuyordu. Ellerimi yıkadım ve sonra başımı eğerek soğuk suyu yüzüme sıçrattım.

Doğrulurken suyu kapattım ve bastırılmış bir nefes verdim. O haklıydı. Onu arayabilir ya da mesaj atabilirdim ama dün gecedan sonra iyi olduğundan emin olmak istemişim. Ayrıca Kyler'ın evinde söylediğim saçmalıklar için özür dilemem gerekiyordu ve bunu onun yüzüne karşı yapmalıydım. Ayrıca biraz daha derine inmek, benimle ne alıp veremediği olduğunu anlamak istiyordum. Ama o küçük şortu gördüğüm anda orada ne halt ettiğimi unutmıştım. Yeniden on beş yaşında olmak gibiydi. Lanet olsun.

Ama dün gece beni öptüğüne dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Adamım, bu taşaklara bir tekmeydi. Gülmek zorunda kaldım. İyi ki üzerimde dağ gibi bir ego vardı.

Oturma odasına geri döndüğümde belki üç dakika geçmişti ama kanepeye baktığımda onu göremedim. Kaşlarımı çatarak arkasına yaklaştım ve kaşlarım havaya kalktı.

Yan yatmış, bacaklarını kanepenin üzerine sarkıtmış ve kollarını göğsünün altına sokmuştu. Kanepenin arkasına doğru eğildiğimde kaşlarımdaki çatıklık kayboldu. "Andrea?"

Hiçbir şey.

Sırıtmaya başladım. "Hey, Andy?" Sesimi yükselttim. "Bebeğim?"

Dudakları kıpırdadı, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Kız baygındı. Başımı sallayarak kanepeden kalktım ve yatak odasının kapısının aralık olduğunu görerek etrafıma bakındım. Onu kanepede bırakabilirdim ama bu çok yanlış olurdu. Annem beni yetiştirmek için çok çaba sarf etmemişti ama "centilmen" olmayı öğretmişti.

Arkamı dönerek yatak odasına girdim ve yatağının yanındaki küçük lambayı yaktım. Déjà vu beni çarptı, tek fark Andrea bu gece sarhoş değildi. Lambanın gölgesi, sanki biri sıcak tutkal tabancasıyla mor elmaslar yapıştırmış gibi görünüyordu. Dün gece bunu fark etmemiştim. Yatağın toplanmamış olduğunu görünce iç geçirdim ve yatağı düzelttim. Şeftali. Kahretsın. Köşeyi arkaya çevirdiğimde yorgan onun kokusunu taşıyordu. Andrea her zaman şeftali ve vanilya gibi kokardı.

Yatak odasına bakmadım. Nedenini bile bilmiyorum. Dün gecedan sonra çok samimiydi. Döndüğümde hâlâ baygındı ve yanına diz çöktüğümde, kollarımı altına aldığında biraz kıpırdandı.

"Bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı," dedim yüksek sesle. "Ne... ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Seni yatağa götürüyorum." Onu kaldırdım ve kucağıma aldığında başı göğsüme yaslandı ve kırmızı bukleleri koluma döküldü.

"Hayır... senin hayatında değil, dostum," diye cevap verdi.

Başımı sallayarak tekrar gülmek zorunda kaldım. Yarı uykulu haliyle bile fişek gibiydi. Onu yatak odasına götürdüm ve yatağına yatırdım. Baygın olmadığı için, bu sefer bacaklarını yorganın altına sokarken bana yardım etti.

Gerçi uyku hapi almıştı, bu yüzden onun gerçek Andrea olduğundan bile emin değildim. Gerçek kızı kim tanıyordu ki? İki yıl sonra bile onunla çok az şey paylaştığımı biliyordum. Uyku sorunu yaşadığını bile bilmiyordum. Bir kez bile bundan bahsettiğini duymamıştım ve Syd ya da Kyler bana bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Geri adım atmak ve o lanet olası yatak odasından çıkmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti ama yüzümdeki gülümsemeyi saklamak ya da önümüzdeki hafta için duyduğum heyecanı inkar etmek mümkün değildi.

Aramızdaki şeyler değişecekti.

Bölüm 4

Andrea

Bu yolculuk çok garip başlamıştı.

Kyler'ın Durango'sunda otururken Tanner'ın hemen yanında oturuyordum ve uzun bir yolculukta arka koltukta sıkışmış iki sinir bozucu çocukmuşuz gibi hissediyordum. Bu da Kyler ve Syd'i ebeveynlerimiz yapıyordu. Tuhaftı.

Yolculuğun bir buçuk saatinde Syd'in burnu e-okuyucusuna gömülmüştü, Kyler çalan şarkıya mırıldanırken başparmakları direksiyonda gümbürdüyordu ve ben Tanner'ı sarhoşken öptüğüm gerçeğini düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Dudağımı ısırarak ona baktım.

Mavi gözlerini benimkilere dikti.

Kahretsin, artık uyumuyordu. Hızla pencereye odaklandım ve baktım... her yer yemyeşil tepelerle doluydu.

Düşünmeden edemediğim bir başka şey de dün geceki ziyaretiydi - kapıyı açtığımda bana bakışı, gördüklerinden gerçekten hoşlanmış gibiydi. Ve banyoya gitmeden önce bana söyledikleri ve o kısa sürede utanç verici bir şekilde uykuya dalmam. *Beni yatağıma* kadar taşımıştı. Tanrım, ben küçük bir kız *değildim*. Yani bu etkileyiciydi... ve ateşliydi.

Kütük yüklü bir Mack kamyonunun SUV'umuzun yanından geçip gitmesini izlerken, *Final Destination* filmlerinden birini düşünmemeye çalıştım. Ama bu muhtemelen düşüncelerimi tüketen şeyden daha iyi olurdu. Bu konu hakkında bu kadar çok düşünmem beni rahatsız ediyordu. Umursamamam gerekirdi. Tanner'dı ve o ve ben birbirimize ancak arkadaş diyebiliyorduk. Ayrıca benimle daha önce de bir şansı olmuştu ve bunu mahvetmişti.

Bunları hatırlıyor gibi görünmüyordu ya da o zamanlar ona gerçekten bir şans vermişim. Onunla konuşmuş ya da onunla bebek yapma pratiği yapmak istediğime dair herhangi bir eğilim belirtmiş değildim, yani...

Tanner dizime dokunarak dikkatimi çekti. Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Ne?" Elini kaldırarak uzun bir parmağını kıvırdı. "Buraya gel."

Kısık, boğuk sesini duyunca midem bulandı. Neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için aramızdaki boşluğa doğru eğildim ve başımı yana çevirdim.

"Bir süredir uyuyamıyorum," dedi, nefesi yanağımda dans ederek omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. "Yani..."

"Ne olmuş yani?" Bunu benimle neden paylaşma ihtiyacı hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bana bakıp duruyordun," diye fısıldadı ve ben dilimde inkârlar oluşurken geri çekilmeye başladım ama kolu aniden hareket etti. Eli boynumun arkasına dolandı ve beni yerimde tuttu. "Benim için sorun değil."

Kalbim önce tekledi, sonra da hızla çarpmaya başladı. Bu da ne...? Sertçe yutkundum, normal, benim sevdiğim esprili uyumum hiçbir yerde yoktu. Ağzımdan çıkan tek şey fısıltıyla "Öyle değil mi?" oldu.

"Evet." Parmakları saçlarıma dolandı, bukleleri lezzetli bir şekilde çekiştirerek tenimde ateşli bir farkındalık yarattı. "Sadece istemediğime karar verdim."

"Şu anda mı?" Nefes aldım.

Tanner başını hafifçe kaydırıp ve tekrar konuştuğunda nefesi dudaklarımı okşadı. Karnımın altındaki kaslar gerildi. "Evet. Yaklaşık iki dakika önce aslında."

İçimden yumuşak, şaşkın bir kahkaha yükseldi. "Gerçekten mi? Tam iki dakika önce." "Belki beş," diye alay etti ve midem hoş bir şekilde burkuldu. "On

Yine de dakikalar zorlayıcı olabilir."

Neredeyse tekrar gülecektim ama ağzı benimkine o kadar yakındı ki, bir santim kıpırdarsam dudaklarımız buluşacaktı ve sarhoş öpücüğümü gerçekten hatırlamak istiyordum. Parmakları buklelerimin arasından kendine yol buldu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayatımda ilk kez konuşamıyordum.

"Arka koltukta seks yok," diye duyurdu Kyler. "Bu şeyi daha yeni temizledim." Kendi küçük dünyamızdan sıyrılıp sarsılarak kurtuldum, saçlarım eline takılınca irkildim. Yanaklarım yanıyordu, parmaklarını hafifletirken öne doğru baktım.

buklelerimden.

Dikiz aynasından Kyler bana sırttı. Onu tersledim.

Kalbim dengesizce çarparken Tanner'a baktım. Bakışlarımız tekrar buluştu ve dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Kapıya yaslanarak kolunu koltuğumuzun arkasına attı. Bakışları yoğun ve deliciydi, sanki beni görmüyordu ama içimi görüyor, tüm sırlarımı keşfediyordu. Yüzüm kızarmıştı, gözlerini kaçırıp ilk kişi ben oldum.

Syd arkasına dönmüş, arka koltuğa bakıyordu. Bakışları benden Tanner'a ve sonra tekrar bana kaydı. Dudakları büzüldü. "Pekâlâ o zaman."

E-okuyucusunun ekranına dokunarak arkasını döndüğünde söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Hayır. Hiçbir şey düşünmüyordum bile. Kyler'in kafasının arkasına baktım, her şey beni şaşkına çevirmişti. Kalbim daha da hızlı çarpmaya başladığında bir şeyi biliyordum. Bu hafta gerçekten ilginç geçecekti.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Durango'nun lastikleri çakılların üzerinde gıcırdadı ve durur durmaz kapıyı açıp dışarı fırladım. Tamam. Batı Virginia hakkındaki tüm cahilce şakalar bir yana, dünyanın bu küçük parçası çarpıcı ve nefes kesiciydi.

Uzun çam ve karaağaçlar havayı kokluyordu ve Ağustos güneşi bunaltıcı derecede güçlü olmasına rağmen, ağaçlar sert ışınları engelleyerek hoş bir gölge sağlıyordu. Yapraklı dalların ve yeşil iğnelerin üzerinde, mavi, bulutsuz gökyüzüne fırlayan dev bir kumtaşı yapısı görebiliyordum. Dağ belli belirsiz parılıyor ve her bir sivri ucu bana bulutları kavramaya çalışan devasa bir eli hatırlatıyordu.

Syd de bana katıldı ve bakışlarımı takip ederken gülümsedi. "Bunlar Seneca Kayalıkları. Sanırım Kyler Çarşamba ya da Perşembe günü onları kontrol etmek istiyor. Sen de bize katılabilirsin."

Başımı sallarken güldüm. "Bilemiyorum. Ben daha çok havuz kenarında uzanmayı seven bir kıyım, vahşi yaşamın içine girmektense."

Syd omzunun üstünden adamların cipin arkasından bavulları çıkardığı yere bakarken kalçasıyla beni dürttü. "Ya da belki de Tanner'la ne olup bittiğini kontrol eden türden bir kıy?"

Koluna bir şaplak attım. "Ben de öyle değilim, bunu sen de biliyorsun."

"Uh-huh." Bakışlarını benimkilere çevirirken alt dudağını ısırdı. "Biliyormusun, her zaman senden hoşlandığını düşünmüşümdür."

"Dur," diye iç geçirdim. Syd, Kyler'la yuva kurduğundan beri sürekli çöpçatanlık yapıyordu. Evinden ayrıldığım gece Tanner'ın bana söyledikleri yüzünden kendimi çok kötü hissederken, birbirimize gizliden gizliye aşık olduğumuza nasıl inandığını anlatmaya başlamıştı.

"Ne?" diye meydan okudu. "Tipik bir oyun parkı aşk ilişkisi gibi. Siz ikiniz birbirinizin saçını çekip birbirinizi aşağı itmek yerine, bilerek birbirinizin sinirlerini bozuyorsunuz."

"Bundan biraz daha olgun olduğumu düşünmek isterim." Kara bir kaşını kaldırdı.

Kıkırdadım. "Tamam. Belki de değil."

"Evet," diye kelimeyi uzattı. "Siz daha önce de birlikte oldunuz, değil mi?"

Ona bir bakış attıktan sonra başımı salladım. "Um, hayır."

Yüzünde bir şüphe ifadesi belirdi. "Öpüştünüz, o zaman-"

"Hayır. Hayır, yapmadık." İçimden güldüm, çünkü o öpücüğü hiç saymıyordum. "Neden böyle düşünüyorsun? O ve ben hiçbir şey yapmadık. Sana söyledim."

İnançsızlığı yüzünden hiç silinmedi ve bunca zaman sonra neden hâlâ böyle düşündüğünü merak ettim. Konuşmayı kafamdan uzaklaştırıp derin bir nefes aldım ve gülümsedim. Şehre sinmiş olan duman, vücut kokusu ya da diğer kötü sokak kokularından hiçbir iz olmadığını fark ettim.

Böyle bir yere gelene kadar alıştığınız türden bir koku. Temiz hava. Tanrım, nefes almanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

"Gidip onlara yardım edelim." Kolunu benim koluma dolayarak güneş gözlüklerini indirdi ve beni cipin arkasına götürdü.

Tanner'ın omzuna asılı bir spor çantası vardı ve benim rahatlıkla çanta yerine kullanabileceğim bir çantaya nasıl olup da bir hafta yetecek kadar eşya koyabildikleri aklımı başımdan alıyordu. Diğer elinde ise benim pembe ve mor puantiyeli bavulum vardı.

Syd'den kurtulup onun yanına gittim. "Bunu taşımak zorunda değilsin." Bavulumu uzandım.

"Ben hallederim." Bana doğru bakarken, taktığı gümüş renkli aviator tarzı güneş gözlüklerinin yansımasını net bir şekilde görebiliyordum. Kahretsin, çok güzel görünüyordu. Hava Kuvvetleri pilotu kadar seksi.

Kyler cipin etrafından dolanırken, "Ben taşıyabilirim," diye ısrar ettim. Syd onun arkasındaydı ve bir kucak dolusu plastik torba taşıyordu.

Tanner geri çekilirken sırtıttı ve doldurulmuş bavul parçasını elimden aldı. "Kalan çantaları al. Bunu ben taşıyacağım." Etrafında döndü.

Kasabadaki bakkalda durmuştuk ve arkada bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek vardı. İki kâğıt torbayı kaptığım gibi kaldırdım ve ona dikkatle baktım. "Biriyle yatmaya falan mı çalışıyorsun? Çünkü bütün bir haftayı geçirmek senin için zor olmalı."

Tanner durdu ve sonra bana döndü. Kaşlarından biri güneş gözlüğünün kenarından yukarı kalktı. "Hadi ama Andy. Konu bu olduğunda denemek diye bir şey yoktur."

Onun durduğu yere doğru yürürken gözlerim kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

Neredeyse göz hizamızda olacak şekilde başını eğdi. Dudaklarının kenarları yukarı kalktı ve sadece benim duyabileceğim bir sesle konuştu. "Eğer seni isteseydim, sana sahip olurum."

Lanet olası hotcakes de ne? Kısa bir kahkaha atarken çenem çakıl taşlarına çarptı. "Vay canına. Bu çok ukalaca."

Bir omuz yükseldi. "Hayır, sadece kendime güveniyorum."

Homurdandım. "Ya da aptalca bir şekilde gerçekten iyimser."

Ben kollarımdaki çantaları kaydırırken o da bıyık altından güldü. "Hadi bahse girelim, Andy."

"Bana öyle demeyi kes," diye emrettim ama sesimin nefessizliğinden nefret ediyordum - kesinlikle nefret ediyordum. Onu göğsümden yumruklayarak çıkarmak istedim. Ya da onu. Evet, onu yumruklamak daha iyi olurdu. "Ve seninle hiçbir bahse girmiyorum."

Etrafından dolaştım, sandaletli ayaklarımla çakıllara bastım. Birkaç adım atmıştım ki, "Çünkü kaybedeceğini biliyorsun," dedi.

Aniden durdum, neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Dönüp bir kez daha ona baktım. Bunu az önce söylememişti. İmkânı yok. "Affedersiniz?"

Tanner'ın sırtışı ve yürüyüşü, yanımdan geçip giderken çalımlıydı.
"Evet, öyle. Bu kulübeden ayrıldığımızda benim altımda olacağını biliyorsun."

Bölüm 5

Tanner

Andrea'nın yanakları saçlarıyla uyumluydu ve bu... çok şirindi. Ben şirinlik yapmazdım. Ya da en azından şimdiye kadar yapmıyordum. Artık tamamen şirindim, Andrea'nın şirinliği.

Söylediklerim için kendimi aptal gibi hissetmem gerektiğini biliyordum ama hissetmedim. Pişman değilim. Hem de hiç. Verandanın merdivenlerinden çıkarken, bunun benim hakkımda ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Ve neye başladığımı bilmediğimi söylersem kendime yalan söylemiş olurum, çünkü biliyordum. Neyi kışkırttığımı çok iyi biliyordum ama bunun nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir planım yoktu, hiçbir fikrim yoktu. Ve benim her zaman bir oyun planım vardı.

Ya da başka bir deyişle, bir çıkış stratejisi.

Ben her zaman "ilişkisi olmayan" bir adam olmuşumdur. Bunu herkes bilirdi. Onları tamamen dışladığımdan değil, ama gerçekten istemediğim sürece oraya gitmezdim. Cuma gecesi ile bu sabah arasında çok tuhaf bir şey olmuştu, çünkü oraya Andrea ile gitmek istediğimi biliyordum. Buna neyin sebep olduğunu tam olarak kestiremiyordum ve neden Andrea olduğundan bile emin değildim. Neden Brooke ya da Mandie değil? Ya da Lea? Hiçbiri yüzümü duvara çarpma isteği uyandırmamıştı ve Andrea beni defalarca delirmenin eşiğine getirmişti.

Kahretsin. Dürüst olmak gerekirse yeterince biliyordum. Andrea aldığı kadar iyi verirdi. Zekiydi ve beni kızdırmadığı zamanlarda komikti. Ve çok tatlı olabildiği anlar da vardı, sadece uykuya dalarken değil. Bunların hiçbiri yeni değildi, ama neden şimdi?

Açıkçası buna verecek bir cevabım yoktu.

"Vay anasını," diye nefes aldı Andrea, verandaya çıkan merdivenlerden yukarı çıkarken kulübeye bakıyordu. "Burayı nasıl buldunuz?"

O yanımda durunca ben de kenara çekildim. Geniş ferforje giriş kapısına ve ön taraftaki tavandan tabana pencerelere bakınca, sedir ağacından yapılmış kulübe bir McMansion gibiydi. Dördümüzden daha fazlası için yeterince büyüktü, bütün bir futbol takımı burada rahatça barındırılabilirdi, ama bu hafta Andrea'nın dikkatini çekmek için bir ton erkekle dövüşmek zorunda kalmayacağım için mutluydum.

Kyler anahtarı kapıya sokarken, "Annem sahibini tanıyor," diye cevap verdi. Annesi son derece başarılı bir bar restorasyon şirketi işletiyordu.

bazı cehennem bağlantıları sağladı. "Yani bu konuda şanslıyız."

"Söyleyeceğim." Andrea bana bakarken sırttı. Onun ölümcül bakışlarından birine maruz kalmayı bekliyordum ama sırtışı gözlerine ulaşmış, onları ısıtmıştı. "İçerisinin neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Kyler kapıları iterek açtı ve bizi soğuk bir hava dalgası karşıladı. Andrea'nın benden önce içeri girmesine izin vermek bana kemerli bir bakış kazandırdı, ben de ona sırtarak karşılık verdim. Eşiği geçerken başını salladı.

Tamamen durdu ve ben de neredeyse ona çarpıyordum - kesinlikle eğlenceli bir şekilde de değil.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak sağa doğru adım attı. Yüksek tavanları, açığındaki kırışleri, oturma odasının üzerindeki devasa vantilatörleri ve tavan pencerelerini incelerken güzel yüzünde huşu dolu bir ifade belirdi. Geldiği parayla buranın gördüğü ilk son derece güzel ev olduğuna inanamıyordum.

Böyle bir yerde büyüdüğüne bahse girerim.

"Çok güzel." Sırtışını Sydney'e çevirdi. "Vay canına."

"Ve gerisini görmediniz. Kyler'in annesi bize fotoğraflarını gönderdi. Mutfağın diğer tarafında bir oturma odası, sonra da bir güneşlenme odası var. Üst katta beş yatak odası, üçünün de kendi banyosu var."

"Ve bodrumda bir medya odası var, tamamen dolu," diye ekledi Kyler.

Bu benim dikkatimi çekti.

Güzel görünmekten başka bir amacı olduğundan emin olmadığım bir odaya girdik. Beyaz hasır mobilyaları ve kalın minderleriyle hiç kimsenin kullanmadığına bahse girerdim. Yukarı çıkan merdivenler solda, mutfağın hemen dışındaydı ve Tanrım, mutfak annemin evindeki mutfak ve oturma odasından daha büyüktü.

Andrea gazlı ızgaralı ocağın üzerinde tavandan sarkan paslanmaz çelik havalandırma deliğine baktı. "Bu mutfağı orospum yapacağım."

Bavulu yere bırakıp güneş gözlüklerini yukarı kaldırdım. "Yemek yapabiliyor musun?"

Bana uzun uzun baktı. "Evet. Kilolarca içki içmekten başka şeyler de yapabilirim."

Normalde aynı derecede ısırdıcı bir şeyle karşılık verirdim ama yapmamayı başardım. Bir ödölü hak etmiştim. "Peki akşam yemeği için bana ne yapacaksın?"

"Ha!" diye güldü, yiyecekleri tezgâhın üzerine koyarken. "Bunu dilemeye devam et. Asla gerçekteşmeyecek."

Sydney sırtarak Andrea'ya katıldı ve yiyecekleri indirmesine yardım etti. "Bu senin için kötü oldu Tanner, çünkü Andrea gerçekten yemek yapabiliyor."

"Evet." Buzdolabından büyük bir paket kıyma çıkardı. "Evet. Yapabilirim." Lavabonun yanındaki tezgâha yaslanan Kyler, kız arkadaşının buzdolabına koymaya çalıştığı zuladan bir su şişesi aldı. "Onun lazanyası vurmak."

Kaşlarını çatıttım. "Onun lazanyasını mı yedin?"

Kyler elindeki su şişesini çevirdi. "Evet, efendim."

"Bu çok boktan," diye mırıldandım, garip bir şekilde... kıskançlıkla.

Andrea omzunun üzerinden bana bakarken kıkırdadı. "Belki de bana daha nazik davranmalıydın, ha?" Geri döndü ve bira kutusunu alıp buzdolabının alt rafına itti. "O zaman benim lazanyama aşına olurdun."

"Bu benim içinde olmak istediğim şey değil," dedim nefesimin altında. Sertleşti. "Ne?"

"Yok bir şey. Sadece boğazımı temizliyordum." Bavulları toplarken Kyler'ın şaşkın bakışlarını görmezden geldim. "Ama tahmin et ne oldu? Eşyaların bende ve odanı senin için seçeceğim."

Kollarını iki yana açarak arkasını döndü. "Benim odamı seçmiyorsun."

"Oh, evet seçiyorum." Bir adım geri çekildim ve Sydney ile Kyler'ın değiş tokuş edilmiş bakışlar.

Andrea'nın gözleri kısıldı.

Bakışlarımız kilitlendi ve sonra dönüp merdivenlere yöneldim, küfür ettiğini duyduğumda sırtışıma yüzümden uzak tutmaya bile çalışmadım. İlgi görmek için yanıp tutuşan on dört yaşında bir çocuk gibi davranıyordum. Ve öyleydim de, yani onun ilgisine muhtaçtım. Yeni oyuncağı olan bir çocuk gibi, onu Kyler ve Sydney ile paylaşmak istemiyordum. Bir saniye sonra hemen arkamdaydı. "Odamı seçiyorum," diye ısrar etti.

"Öyle diyorsun." Dik merdivenleri hızla çıktım.

İnledi. "Sen bir aletsin. Ve bacakların çok uzun. Ve çok hızlı yürüyorsun."

Sahanlığa ulaştığımda güldüm. Aşağı baktığımda Andrea hâlâ birkaç adım altımdaydı. "Bacaklarının kısa olması benim suçum değil."

"Bacaklarım kısa *değil*." Sonunda tepede bana katıldı, yanakları pembeleşmişti. "Bacakların sadece anormal derecede uzun. Ucube bacakların var."

"Uzun bacaklar hakkında ne derler bilirsin..."

Gözleri doldu. "Uzun bacaklar için böyle demezler."

"Benim dünyamda öyle." İlk kapıda durdum ve dirsekleyerek açtım, dördümüzün rahatça uyuyabileceği büyüklükte bir yatağı olan devasa bir oda ortaya çıktı. Yatağın karşısında, tavandan sarkan kocaman bir televizyon vardı. "Sanırım burası ana oda olmalı."

"Bunu Syd ve Kyler'a bırakalım." Andrea kapıyı kapattı ve kasıla kasıla ilerleyerek bir sonraki kapıyı açtı. Ben görmedim ama oflayıp pufladı ve sonra kapıyı kapattı. Bir sonrakinde de aynı şeyi yaptı ve sanırım üçüncüsünde de bağırlı oldu, çünkü kapıyı iterek açarken ciyak ciyak bağırdı. "Bu benim."

Onu takip ederken kaşlarım kalktı ve hakkını vermem gerekiyordu. İyi bir zevki vardı. Yatak büyüktü, ana yatak kadar büyük değildi ama güzeldi. Oda rustikti; tavanda kirişler vardı, ahşap panelli duvarlar griye boyanmıştı.

Odaya girdi, bebek büyüklüğünde bir çantayı sandalyenin üzerine koydu.

köşeye yerleştirilmiş. Sonra doğruca büyük beyaz bir kapıya yöneldi. Kapıyı iterek açtı ve ellerini birbirine vurdu. "Aman Tanrım. Bu banyo. İçinde yaşayabilirim."

Bavulunu kapının yanındaki eski bir tahta sandığın üzerine koyarken, ben de çantamı bir *gümbürtüyle* yere bıraktım ve onu banyoya kadar takip ettim. "Lanet olsun." Kapı çerçevesine yaslandım. "O küvette uyuyabilirsin."

"Yapabilirim! Yapabilirim." Dönüp bana baktı ve genişçe gülümsedi.

Göğsümde bir şey kıpırdadı ve o banyoya doğru dönerken doğrulmama neden oldu. "Bu bir pençe ayaklı küvet. Daha önce hiç kullanmamıştım ya da bu kadar büyük bir tane görmemişim. Biraz... romantik," dedi hüzünle.

O başka bir kapıyı açarken ben hiçbir şey söylemedim. "Oh, bu banyo bu iki yatak odasıyla ortak olmalı." Kapıyı kapatarak yanımdan geçip yatak odasına döndü. Şeftali kokusu bir yem gibi peşinden geliyordu. "Burası gerçekten çok güzel. Kyler'ın annesi iyi bir zevke sahip."

"Evet." Ayakta duran bir aynaya doğru yürümesini izledim ve tabii ki bu, dar kotun düzgün kalçalarını nasıl sardığını izlediğim anlamına geliyordu. Andrea'nın o konuda da kesinlikle bir eksiği yoktu.

Başımı sallayarak döndüm ve yatağın önündeki bankın etrafında yürüdüm. Ona baktım. Kaşlarını kaldırdı. Yatağa güç bombardımanı yaptım ve ortasına doğru uzandım. Andrea'nın cevap vermesi için sadece üç saniye beklemem gerekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Rahatlıyorum." O bir şifonyerin önünde donup kalırken ben kollarımı başımın altında kavuşturdum. "Bu yatak güzelmiş."

"Ve bu benim yatağım."

"Hayır, değil. Evin sahibi kimse ona ait," dedim oyunbaz bir tavırla.

"Hadi canım, Sherlock, açıkladığın için teşekkürler." Açık kapıya baktı ve sonra viski rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Valizimi yukarı taşıdığın için teşekkürler."

Göz kırptım. "Bir şey değil."

İlginç bir şekilde, bir an için alt dudağını dişlerinin arasında emdi. "Bu, odamdan defolup gitme zamanının geldiğini kibarca söylemek gibi bir şeydi."

"Biliyorum."

İki kaşım da havaya kalktı. "Ve sen hâlâ buradasın." "Buradayım."

Bir adım öne çıktı ve sonra durdu. "Yapacak bir işin yok mu senin? Evin geri kalanını keşfetmek gibi mi? Rastgele hatunlara sikinin fotoğraflarını mı atacaksın? Başka birini kızdırmak?"

"Pek sayılmaz." Duraksadım. Söylemeye gerek yok, daha önce hiç kimseye

ama Şimdi ona da bir tane göndermek istiyordum. "Tahmin et ne oldu?"

Yatağa yaklaşırken bana baktı. "Sen tam bir korkaksın."

Kıkırdayarak yan döndüm ve yüzümü ona döndüm. "Bu oldukça ezik eydi."

" yleydi." Omuz silkti, yaklaştı. "Utanmıyorum. Ezik olmakta üstüme yoktur."

"Hayır, bu senin uzmanlık alanın değil."

Kaşları  atıldı. "EĞer içki içmenin en iyi olduğum Şey olduğunu söylüyorsanız, yaptıklarımın sorumlulu olmayacağım."

"Dikkatimi dağıtma ve beni delirtme konusunda çok baŐarılısın. İlla kötü anlamda değil. Bazen, ama her zaman değil," diye itiraf ettim. Gözleri büyüdü ve söylediğim hiçbir Şey yalan değildi. "Güzel olmak konusunda da çok baŐarılısın."

Dudakları aralandı. "Sen..." Başını salladı. "...hala biriyle yatmıyorsun."

Güldüm ama sonra bakışlarım giydiği soluk mavi atlete kaydı. Dolgun göğüslerinin tişörtü nasıl gerdiği dikkatimi çekti. Büyük bir çabayla bakışlarımı kaldırdım. "Yan odayı seçiyorum."

Yanakları pembeleşti. "Tabii ki  ylesin."

"Bence banyoyu paylaŐacak olmamız harika bir Şey. Birbirimize bağlanabiliriz." Ona gülümsedim, barın diğer ucundaki kızları ayıların balı sevmesi gibi kendine çeken türden bir gülümsemeydi bu. "Bence bağ kurmalız."

"Ben... Ben aynı fikirde değilim," diye takıldı ve g l msememin onun üzerinde işe yaramadığını fark ettim. Düşündüm.

"Evet, biliyorsun."

Kollarını kavuşturdu ve üstündeki kabarıklik arttı. Kahretsin. G Ğ slerine bakmayı bırakmam gerekiyordu. "Kendi banyoları olan başka yatak odaları da var."

"Bunu sevdim."

"Diğer yatak odasını görmedin bile, Tanner."

Sırıttım. "Seveceğimi biliyorum."

Belli ki sinirlenmiŐti, bana baktı ve başını hızlıca salladı.

Bukleler her yere sıçradı. Bir an geçti. "Ne yapıyorsun?" "Hiçbir Şey."

Yanımdaki yeri okŐadım. "Buraya gel."

Koyu kumral bir kaÇ yükseldi. "Neden?"

"  nk  sana bir Şey sormak istiyorum."

"Ve ben burada dururken bana soramaz mısın?" AĞırlığını kaydırđı. Alt dudağımı dışarı çıkararak yatağa tekrar vurdum. "Soramam. Sana burada ihtiya ım var,

bana yakın. Olmasının tek yolu bu."

"Saçmalıyorsun." Sesi yumuşaktı. "Belki de."

Aramızda uzun bir an geçti ve sonra ağır, belli ki sinirli bir i  çekişle yatağa doğru yürüdü ve bacaklarımın yanına oturdu. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır." Uzanarak kolundan tuttum ve bir şey yapamadan onu yanıma çektim. "*Şimdi* mutluyum."

Bir yanım Andrea'nın çekilip yataktan fırlamasını bekliyordu ama o da öyle yapmadı ve ben bunu olumlu bir iğaret olarak aldım. Pembe dudakları yumuşak bir nefesle ayrıldığında, o dudakların tadına bakma ihtiyacı içimi delip geçti -gerçek bir öpücük, unutamayacağı bir öpücük. Bu arzunun ardındaki güç beni şok etmişti. Anlamamıştım ama o anda sorgulamak da istemedim. Çok yakındı. Çok güzel kokuyordu. Ve birbirimizin boğazına sarılmamıştık.

"Bana ne söylemek istiyordun?" diye sordu.

Bakışlarım dudaklarının şeklini takip etti. "Sana bir şey söylemek istemedim. Sana bir şey sormak istedim."

Dudaklarının kenarları sanki gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi seğirdi. "Bana ne sormak istiyordun?"

Kafamı kaldırdığımda yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı. "Akşam yemeği için bana ne yapıyorsun?"

Andrea gözlerini kırıştırdı ve sonra güldü - yüksek sesle ve derinden, tenimi ısıtan bulaşıcı ve zengin bir kahkaha. "*Kitchen Nightmares*'da gördüğüm hamburgerlerden yapacağım. Kırılmış soğan, galeta unu ve daha fazlasını kullanmışlar. Gerçekten çok güzeller."

Ah, lanet olsun, sevimli olan başka bir şey. Bir reality şovdan yemek tarifleri almış. "Onları ızgara yapacağım."

"Izgaranın kontrolü için Kyler'la dövüşmen gerekebilir."

"Onu alabilirim." Üstü kolundan aşağı kayarak sütyeninin soluk mavi askısını ortaya çıkardı. Aramıza uzandım ve parmağımı atletinin kenarının altından geçirdim. Askıyı omzuna doğru geri çekerken, parmaklarımın arkası teninin üzerinde kayarak göğsünün derin bir nefesle yükselmesine neden oldu.

Gözleri büyüdü ve dilinin ucu dışarı fırlayıp alt dudağını ıslattığında bir iniltiyi yuttum. Üstünü düzeltirken ikimiz de konuşmadık. İtiraz etmemesinden cesaret alarak elimi kolunda gezdirdim ve teninin verdiği hissin tadını çıkardım. Elinin kalçasına dayandığı yerde durdum.

"Ne... ne yapıyorsun Tanner?" diye tekrar sordu.

Çok önemli bir soruydu ama doğrusu gerçekten bilmiyordum çünkü mesele o anda ne yaptığım ile ilgili değildi. Bundan daha fazlasıydı ve daha önce fark ettiğim gibi, Cuma ile bugün arasında bir şeyler değişmişti ve bunun ne anlama geldiğinden, neden olduğundan ya da bunlardan herhangi birinden gerçekten emin değildim.

Ben de kıcını
tokatladım. Yasal
görünüyordu.

Sarsılarak oturma pozisyonuna geçerken içinden bir çığlık koptu. Yüz hatlarına çok şirin bir bakış yerleşti. İşte yine şirin kelimesi. "Sen anne-"

"Hayır Andy, bir gün *baba* olacağım. Ben bir erkeğim. Sen bir kızsın." Yataktan yuvarlanarak ayağa kalktım ve ona doğru bir sırtış attım. "Ama şu

anda,

Ben gidip henüz görmediğim şu havuzu kontrol edeceğim."

Bir an için hareket etmedi ya da konuşmadı, nefes aldığından bile emin değildim ama sonra sırt üstü yere yığıldı. Bir kolunu kaldırarak orta parmağını uzattı.

Güldüm.

Bölüm 6

Andrea

Hamburgerler buzdolabında soğuyordu, süslenmiş ve daha sonra ızgarada pişirilmeye hazırды ve ben de onları hazırlamak için acele etmemiştim. Herkes havuzdaydı ve ben mutfakta oyalanıyor, televizyonda yerel haberleri izleyerek zaman kaybediyordum ve keşfettiğim tek şey, birisinin adını hiç duymadığım bir kasabadaki bir heykele spreyci boyayla bıyık çizdiğiydi.

Buralarda son dakika haberleri.

Mutfak kapısına doğru ilerledim, bir şişe sert limonata içiyordum. Bulduğum noktadan herkesi görebiliyordum. Güverte havuza çok ilginç bir tasarımla bağlanmıştı; ana güverteyi havuz güvertesine bağlayan geniş bir köprü vardı ve havuz yer altında olduğu için daha alçak bir seviyedeydi. Arka bahçede kayalık bir plajı taklit edecek şekilde düzenlenmiş oldukça büyük bir havuzla büyüdüğüm için, ev sahiplerinin sadece güverte ve havuz için oldukça iyi bir para ödemiş olması gerektiğini biliyordum.

Syd ve Kyler havuzun bir tarafında birbirlerini boğmaya çalışıyorlardı ya da en azından bana öyle görünüyordu. Bakışlarım sol tarafa kaydı ve nefesimin altında küfrettim.

Tanner.

Lanet

olsun.

Dudaklarım aralandı. Salyalarım akmış olabilirdi ama bunun için kimsenin beni suçlayacağını sanmıyordum.

Tanner şu anda şu "ateşli erkekler" Tumblr sayfalarından biri için poz veriyormuş gibi görünüyordu, özellikle de yavru kedili olan. Tanrım, ateşli adamlar ve kedi yavruları Tumblr sayfasına bayılırdım. O sayfayı kim bulduysa bir ödülü hak ediyordu, ömür boyu başarı ödülünü.

Kollarını arkasına, havuzun kenarına dayamıştı. Kasları omuzlarında toplanmış ve pazuları bükülmüştü. Bakışlarım geniş, belirgin göğsünde ve suyun altında kalan sıkıca toplanmış karın kaslarında gezindi. Başını havuzun kenarına yaslamıştı, yüzü yukarı kalkıktı ve güneş yanaklarını ve biçimli dudaklarını öpüyordu. Sırıtiyordu, sanki burada saklandığımı, onu bir tür aşk hastası kız gibi izlediğimi biliyormuş gibi hissettiren özel bir gülümseme.

Ama aşık değildim. Ve

saklanıyordum.

Hamburgerleri yapmadan önce, mayomu giymiştim ve

elbiselerimi üzerine geçirdim. Neden iki parçalı bir kıyafet giymenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Aptalca bir nedenden ötürü, siyah olduğu için zayıflatıcı olduğunu düşünmüştüm. Bu aptalcaydı, çünkü reklamlarda ne iddia edilirse edilsin, gerçekten de zayıflatıcı mayo diye bir şey yoktu.

O anda Syd kendini havuzdan dışarı attı, saçları parlak ve siyahtı ve vücudu... İç çektim. Ufak tefek bir kızdı ve bikini içinde mükemmel görünüyordu, tamamen rahattı. Yanıma tek parça bir şey almalıydım ama bikinim olduğunu sanmıyordum.

Şişeyi göğsüme bastırarak Tanner'a baktım. Hareket etmemişti ve kendimi karakterin dilinin ağzından çıktığı çizgi filmlerdeki gibi hissettim. Dışarıdaki iki adam da seksilik listelerini alt üst ediyordu ama Tanner... O her zaman gözüme çarpmıştı.

Ve şimdiye kadar onunkini hiç yakalayamamıştım.

Neyin peşindeydi? Arabadaki davranışları? Daha önce yatak odasındaki? Evet, dün gece özür dilemek ve Kyler ile Syd'in seyahatini mahvetmeyeceğimizden emin olmak için gelmesi garipti ama bu hazırlıksız ziyareti beni onun davranış biçimine hazırlamamıştı. Ve "uslu durmanın" takılmak anlamına geldiğinden ciddi olarak şüpheliydim.

Tanner'la takılabilir miyim?

Görünüşe göre sarhoşken onu öpebiliyormuşum.

Çenesini indirdi, Kyler'ın havuzun diğer ucundan bağırarak söylediği bir şeye gülerken dudakları aralandı. Duyamadım ama karnım yine de çırpındı.

Evet, onunla kesinlikle takılabilirim.

O an, hiçbir uyarı olmadan, *bunu* hissettim; karnımdaki çarpıntı göğsüme doğru ilerlemişti. Ve bu hoş, lezzetli bir his değildi. Hayır, ani ve keskindi, kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Bu olmayacak.

Kapıya arkamı dönerek tezgâha yaslandım ve gözlerimi kapattım. Derin ve eşit bir nefes almaya çalıştım ama göğsüm sıkışarak nefesimi kesti. *Hayır.* Göğsüm sıkışmıyordu. Hiçbir şey olmuyordu. Hepsi kafamın içindeydi. Her zaman kafamın içindeydi ve başka bir şey değildi. Basınç beni sıkıştırdı ama bu da gerçek değildi. Kalbimin hızlanmasını umutsuzca görmezden gelerek ciğerlerimi genişlemeye zorladım. Şişeyi sıkıca tuttuğum için parmak eklemlerim ağrıyordu. Bir ürperti dalgası, bir karınca ordusu gibi boynuma ve kafa derime hücum etti.

Göğsümde keskin bir acı hissettim ve başımı iki yana sallayarak dudaklarımı öyle bir kenetledim ki çenem ağrımaya başladı. Ya bu olacaksa? Ya durduramazsam? Ben-

Ağzımı sonuna kadar açıp havayı yutarken bu düşünceleri kestim. Hiçbir şey o l m a y a c a k t ı . Hiçbir şey olmamıştı. Ani şiddetli endişe

hiçbir şeye bağlı değildi. Her şey kafamın içindeydi. Bir avuç saniye bir dakikaya, o dakika da ikiye dönüştü. Sonunda nabzım yavaşladı ve karıncalanma ensemde geri çekildi. Ellerim titreyerek şişeyi kaldırdım ve yuttum.

Sürgülü cam kapı açıldı ve gözlerimi açtım, gelenin Syd olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Saçlarını bir omzunun üzerinden kıvrımış, kalçalarına bir plaj havlusu bağlamıştı. "İşte buradasın," dedi. "Ben de nerede olduğunu merak ediyordum."

Gülümsemem dizlerim kadar güçsüz hissettirdi. "Daha sonra yemek için hamburgerleri hazırlıyordum."

Mutfağa göz gezdirdi. "Öyle miydin?"

"Evet. Yeni bitirdim," diye yalan söyledim, tezgahı iterek. "Buzdolabındalar."

Yüzünde bilmiş bir ifade belirdi. "Saklanıyorsun."

"Hayır. Hayır, saklanmıyorum."

Kaşlarını kaldırarak kollarını kavuşturdu ve beklemeye başladı. İçimi çektim. "İyi misin?" diye sordu.

Syd bazen... bazen iyi *olmadığımı* biliyordu. Başlangıçta bunu ondan saklamaya çalışmışım ama Syd psikoloji alanında doktora yaptığı için benim tuhaf davranışlarım konusunda gözden kaçırdığı pek bir şey yoktu. Sizinle tanıştıktan sonra beş dakika içinde sizi okuyan insanlardan biriydi ve gözlemlerinde isabetliydi.

"Ben iyiyim." Bir içki daha aldım ve şişeyi tezgâhın üzerine bıraktım. Bileğimdeki lastiği çekiştirerek saçımı hızlı ve dağınık bir at kuyruğu yaptım. "Saklanıyorum. Bir nevi."

"Anlat." Buzdolabına yöneldi ve bir soda aldı. Pek içki içen biri değildi.

Kapıya baktım. "Tanner... garip davranıyor." O anda tüm dikkatinin bende olduğunu biliyordum. "Aslında dün gece geldi."

"Ne?" Gözleri irileşti. "Bana söylememiştin."

"Bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmedim. Uzun süre orada kalmadı. Aslında geçen gün bir pislik gibi davrandığı için özür diledi." Dudaklarımı büzerek durdum. Cumartesi gecesi onu öptüğüm gerçeğini dile getirmeye hazır değildim. "Ben de pek nazik değildim ama neyse. Özür dilemek için uğradı. Ben de pek önemsemedim."

"Bence çok şey var," diye yanıtladı. "Seni arayabilirdi. Ya da burada bir şeyler söyleyebilirdi. Senin evine uğramasına gerek yoktu."

"Biliyorum." Şişemi elime aldım ve cam kapılara doğru sürüklendim. Kyler ve Tanner etrafta oynasırken havuzdan su fışkırıyordu. "Gerçekten flört ediyor. Yani, *gerçekten* flörtöz."

"Bunu fark ettim. Hiç şaşırmadım."

Ona bir bakış attım.

"Ne? Siz ikiniz tanıştığınızdan beri birbirinizin etrafında dans ediyorsunuz." Midem bulandı. "Ama neden şimdi? Neden birdenbire?"

"Bilmiyorum. Bir nedeni olmak zorunda mı?"

Güldüm. "Evet."

"Kyler ve benim sonunda arkadaştan daha fazlasına geçmemizin gerçekten bir nedeni yoktu. Evet, birlikte kulübede sıkışıp kalmıştık ama bu başka bir noktada da olabilirdi. Sadece o zaman oldu. Belki sen ve Tanner için de aynı şey söz konusudur," diye açıkladı. "Belki de ikinizin böyle romantik bir yerde olmaya ihtiyacı vardı."

"Romantizm aradığını sanmıyorum." Onunla yüzleştim. "Bence sevişmek istiyor."

Gözlerini devirdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir bakalım. İlişkiye girmeme konusunda oldukça açık sözlü. Tanner'ın flört geçmişine -ya da takılma geçmişi mi demeliyim, çünkü gerçekten flört ettiğini sanmıyorum- bakarak, sevişmek istiyor diyeceğim."

"İnsanlar değişir. Kyler değişti."

"Çünkü o her zaman sana aşıktı."

Syd parlak bir şekilde gülümsedi. "Doğru. Ama belki de Tanner her zaman-"

"Aman Tanrım, lafını bile bitirme." Kıs kıs güldüm. "Çünkü bu çok saçma olurdu."

"Tamam. Güzel. Bir ilişki mi arıyorsun?" diye meydan okudu.

Hayır demek için ağzımı açtım ama çenemi kapattım. Öyle olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aktif olarak birini aramıyordum ama iyi bir şey kucağıma düşerse onu bir kenara atmazdım. Ve muhtemelen Tanner'ı da kucağımdan atmayacak olsam da, onun iyi bir şey olmadığını biliyordum. Bu tamamen yalandı. Harika bir şey olabilirdi ama onun gibi birinin benden, benim saçmalıklarından bıkmaması mümkün değildi. Bazen *ben* de yoruluyordum.

Dışarı bakarken omuz silktim. Tanner elleri kalçalarında, havuzun yanında duruyordu. Kapılara bakıyordu ve yanaklarımın ısındığını hissederek geri çekildim. Tanrı'ya şükür bizi duyamıyordu. "Bilmiyorum. Yani, kim onun için fahişelik yapmaz ki?"

Kahkahası mutfığı doldurdu. "Sürtük-a-roo? Biriyle takılmak seni sürtük yapmaz."

"Bundan eminim." Ona omzumun üzerinden arsız bir sırıtma gönderdim ve o yine güldü. "Bilmiyorum. Sadece garip. Sadece..." Alt dudağımı kemirdim. "Bunu sana hiç söylemedim, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunun bir anlamı olduğunu hiç düşünmedim ve bu seni tanımadan önceydi, ama... Tanner'la birinci sınıfta tanıştım."

Bir duraksama oldu ve sonra "Ne?" diye sordu.

Yüzümü buruşturarak normalden daha yüksek bir desibele ulaştığına yemin ettim. Tanner'ın havuza dalışını izledim. "Aslında pek *tanışmadık*. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece iki dersime giriyordu ama ona çok büyük bir aşk besliyordum."

"Neden bundan daha önce hiç bahsetmedin?"

Omuz silktim ve sonra onunla yüzleştım. "Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu derken şaka yapmıyorum. Birinci sınıftan sonra onu bir daha göreceğimi sanmıyordum, sadece kampüste dolaşıyordum ama o gece Kyler'la birlikte barda ortaya çıktı."

Bana dikkatle baktı. "Pekâlâ. Şimdi ona karşı olan tavrın anlam kazanmaya başladı ve bunun sadece seni görmemesinden ya da dikkatini vermemesinden daha fazlası olduğunu biliyorum. O ne yaptı?"

Yanaklarım yanmaya başladı. "Clara Hansen'i hatırlıyor musun? Birinci ve ikinci sınıfta oda arkadaşımıdı."

"Um. Evet. Birazcık. Yurtta çok fazla kalmıyordu. Hatırladığım kadarıyla." Syd kapıda bana katıldı.

"Şey, o derslerden birinde benimle birlikteydi. Clara ondan hoşlandığımı biliyor olmalıydı, çünkü sanırım o her derse girdiğinde ağızımın suyu akıyordu. Yani, ona bunu hiç söylemedim ama... Her neyse, önemli değil." Bir içki daha aldım, boğazımdan aşığıya doğru akarken yarattığı yanmanın tadını çıkardım. "Bir gece kütüphanede ders çalışıyordum ve geç saatte yatakhaneye döndüm. Clara yalnız değildi. Yataktaydı ve kesinlikle seks yapıyordu."

"Oh. Oh hayır." Syd inledi. "Dur tahmin edeyim. Tanner'la birlikte miydi?" "Evet."

"Ne kaltak ama!"

"Dediğim gibi, ondan hoşlandığımı ona hiç söylemedim ve onunla hiç konuşmadım bile."

Öfke güzel yüzünü çimdikledi. "Her neyse. Nasıl olur da onları bastığında seni hatırlamaz?"

"O şey... meşguldü ve kim olduğunu gördüğüm anda o odadan hiç çıkmadığım kadar hızlı çıktım." Şişeyi bitirdim. "Birinin kapıyı açtığını biliyor olmalıydı ama ben olduğumu bilmiyordu. Aptalca olduğunu biliyorum ama bu durum beni hep rahatsız etti."

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi sessizce.

Çöp kutusuna doğru yürüyüp boş şişeyi fırlattım. "Ama bu aptalca. Çünkü beni tanı mıyordu. Bunun tamamen farkındayım. O zamandan beri biraz olgunlaştığımı düşünmek hoşuma gidiyor." Syd kaşlarını kaldırıp bana bakınca güldüm. "Evet, işte bu kadar."

"Şimdi bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Sanırım bunu anlayacaksın. Ama sadece dışarı çıkıp saklanmayı bırakırsan."

Tanner

Andrea'nın yaptığı hamburgerler gerçekten de hayatımda yediğim en iyi hamburgerlerdi ve bunu ona söylemeye çalıştım, ama küçük yemeğimizin büyük bir bölümünü Syd'in kışında geçirmişti ve şimdi hava karardığı için bir avuç kelimeden fazlasını konuşmamıştık.

Bilmesem benden kaçtığını düşünürdüm.

Ve şu anda oldukça ilgi çekici hissettiğim için, özellikle de muhabbet kuşları havuzun sığ ucunda birbirlerine yapışmışken, buna hiç niyetim yoktu. Syd Kyler'in kucağındaydı ve umarım ortada bir maskaralık yoktu.

Bacaklarım suyun içinde sallanırken havuzun kenarına oturdum ve Andrea dışarı çıkarken öne doğru eğildim. Kollarını göğsünün altında kavuşturarak havuzun kenarına geldi ve bana baktı.

El salladım.

Başını yana eğmişti ve solmakta olan güneşin altında saçları yanık kumraldı, bana çok uzak olmayan mevsimi hatırlatıyordu. Dudaklarını büzerek Kyler ve Syd'e doğru baktı.

"Andy," diye seslendim onları bölmeden önce. Başını bana doğru çevirdi. "Tanner?"

"Buraya gel." Yanımdaki noktaya bir şaplak attım. Bir anlık tereddüitten sonra yanıma geldiğinde içimi bir şaşkınlık kapladı. O öğleden sonra dizlerimin üzerine çöküp ona yalvarmam gerektiğini düşündüm. Yanımda oturup güzel ayak parmaklarını suya daldırdığında, bakışlarımı onun biçimli bacaklarından zorlukla ayırabildim. "Seni özledim."

Ellerini birbirine kavuştururken güldü. "Beni özlememişsin." "Evet, özledim." O suya bakarken ben ellerimin üzerine yaslandım. Orada sol kulağının altında bir çil vardı. Tadına bakmak istedim.

"Tam buradaydım," dedi ayaklarıyla suyu sıçratarak.

Dilimi o küçük lekenin üzerinde gezdirsem ne yapardı? "Hâlâ seni özlediyorum."

"Çok saçmalıyorsun," diye cevap verdi ama gülümsüyordu, ben de bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. O çili yalamam için yeterince iyi değildi. Bunu yaparsam muhtemelen taşaklarıma yumruk atardı. Bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Sevimli olman iyi bir şey."

"Sence ben tatlı mıyım?" Boynundaki siyah ipi hafifçe çekiştirerek uzandım.

"Bazen." Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

Sırıtarak parmaklarımla ona dokundum. "Çünkü zamanının diğer yarısında benim seksi bir canavar olduğumu düşünüyorsun."

"Elbette." Gözleri benimkilere kaydı. "Eğer gününe devam etmene yardımcı olacaksa."

Derin bir kahkaha attım. "Günüme devam etmeme ne yardım edecek biliyor musun?" "Ne mi?"

"Bu bluzun ve şortun altında ne olduğunu görmek," dedim ona. "Mayo giyiyorsun ve bunu görmek kesinlikle günlerimin geri kalanını geçirmemi sağlayacak bir şey."

Başını sallayarak dikkatini havuza, ayaklarının suda kürek çektiği yere verdi. "Çok iyi gidiyorsun, değil mi?"

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Ne demek istediğini kesinlikle biliyordum. Kolumu onun ki ne yaslayarak teninin sıcaklığının ve alt dudağını ısırtışının tadını çıkardım. "Yani... bölümünü değiştirdin, değil mi?"

Başını bana doğru eğerken başını salladı. "Bu doğru."

"O zaman ne yapmayı planlıyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum. "Boş bir hayat mı yaşayacaksın?" Bu soru ağzımdan çıktığı anda kendimi yumruklamak istedim. Bunun bir şaka olması gerekiyordu ama çevre yolundaki bir kaza kadar komikti.

Andrea belini bükerek bana doğru döndü. Kahverengi gözleri kararmış, fırtınalı bir hal almıştı. "Sanılanın aksine, pislik, bütün gün oturup insanların bana el pençe divan durmasını beklemiyorum."

Geri çekildim. "Andrea-"

"Bölümümü öğretmenlik olarak değiştirdim ve bildiğiniz gibi öğretmenler Riley'nin hayatını yaşamıyor. Derste olmadığım zamanlarda da sadece manikür ve pedikür yaptırıyorum. Zamanımın çoğunu Holy Cross Hastanesi'nde gönüllü çalışarak geçiriyorum. Şeker satıcısı olarak da değil." Ayaklarını sudan çekti ve hızlıca ayağa kalktı. Çok hızlı. "Sen-"

Ayakları güvertede biriken su birikintisinde kaydı ve yere düştü, dizi kenardan kırıldı. Fırıldak gibi dönmeye başladığında elim koluna uzandı ama yeterince hızlı değildim. Bir an yanımda duruyordu ve bir saniye sonra havuzun içindeydi, havaya su püskürtüyordu.

"**B**u da ne...?" Kyler Syd'den ayrıldı ve bize doğru döndü. İnançsızlık ses tonunu renklendirdi. "Onu sen mi ittin?"

Onu görmezden gelerek, Andrea'nın kafası su yüzeyine çıktığında havuza atladım. "İyi misin?"

Soğuk şoktan nefesi kesilmiş bir halde suya adımını attı, gözleri benimkilerle karşılaşınca irileşti. Yüzünde öfke parladı ve hemen ardından yanaklarına sızan kırmızı bir leke belirdi. Bunun öfke olduğundan şüpheliydim. Hayır, bu çok farklı bir duyguydu. Başını hafifçe sallayarak benden uzaklaştı ve merdivene doğru yüzdü. Sırılsıklamdı, havuzdan çıkarken saçları yanaklarına yapışmıştı, giysileri kıvrımlı vücuduna yapışuyordu.

Ben de peşinden gittim ama o arkasına bile bakmadan güverteye doğru fırladı. Nefesimin altında küfrederek yan tarafa uzandım ve kendimi havuzdan dışarı attım.

"Ne oldu?" Sydney merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Düştü." Onlara bir bakış attım. "Ben hallederim."

Sydney kaşlarını çattı. "Ama-"

"Ben hallederim," diye tekrarladım ve Tanrı'ya şükür geri çekildi, çünkü Kyler muhtemelen üçüncü kez tekrarlamak zorunda kalırsam çıldırırdı, çünkü bu hiç hoş olmazdı.

"Tanner," dedi Syd.

Sabırımı kaybederek onunla yüzleştim. "I-"

"Hastanenin ruh sağlığı bölümünde gönüllü olarak çalışıyor," diyerek konuşmamızın bir bölümünü duyduğunu belli etti. "Ayrıca Georgetown'daki intihar yardım hattı merkezinde de ona ihtiyaç duyduklarında gönüllü olarak çalışıyor."

Sersemlemiş bir şekilde gözümü kırptım. "Ne?"

Kyler, Sydney'e sanki üçüncü bir memesi çıkmış gibi bakıyordu. "Sen ciddi misin?"

Başını salladı. "Bu onun yayınladığı bir şey değil ama bilmen gerektiğini düşündüm."

Bir an için Andrea hakkındaki bu gizli bilgiyi özümserken kıpırdamadım - zengin, biraz şımarık ve kesinlikle bir parti hayvanı olduğunu düşündüğüm bir kız. Zamanını herhangi bir Gey için gönüllü olarak harcadığı aklımın ucundan bile geçmemiŞti, tabii bu gönüllülük içki içmek ya da çanta alıŞveriŞi yapmakla ilgili değilse.

"Kahretsin. Hiçbir fikrim yoktu," dedim ama bu bir mazeret değildi.

Sydney cevap vermedi ve suçluluk duygusu midemde kurşun gibi patladı. Gerçek Andrea hakkında ne kadar az Gey bildiğimi bir kez daha hatırladım. Bir teşekkür mırıldandım ve sonra güverteye doğru ilerledim.

Evin içine girdiğimde minik su birikintileri bana yol gösterdi. O üst kata çıkmıştı ve ben de basamakları ikişer ikişer çıktım. Doğruca odasına gittim, tam bir pislik olduğumu itiraf etmeye hazırdım.

"Andy, ben-" Kapıyı açtım ve kelimeler beni terk etti, ağzımdan uçup gitti ve pencereden dışarı bir dalış yaptı, önce kafa. Beynim lanet olasıca kapandı. Gözümü kırpmadım. Bir daha asla gözümü kırpmayacaktım ve Andrea'nın bu görüntüsünü kafamdan çıkarmamın hiçbir yolu yoktu. Çıkarmak da istemezdim, çünkü yatak odasının ortasında duran Andrea'nın üzerinde havludan başka bir şey yoktu, küçük bir havlu. Bir sürü pembe ten sergileniyordu, tatlı kıvrımlı ve yumuşak görünümlüydü, özellikle de havlunun aralık bıraktığı yerde.

Şehvet - hararetli, delice bir tür ilkel şehvet içime çarptı ve "Becer beni" diye homurdandım.

Bölüm 7

Andrea

Sanki biri hayatı durdurma düğmesine basmış gibiydi. Banyodan birkaç metre uzakta durdum, Tanner'a bakarken kollarım iki yanımdaydı. İkimiz de uzun bir süre kıpırdamadık ama yanaklarımda, boğazımda ve havlunun altında bir kızarıklık oluşurken kalbim hızla çarpıyordu. Havuz suyu hâlâ çıplak göğsüne yapışmış, karın kaslarından aşağı akarak küçük nehirler oluşturuyordu.

Tanner... bana yanlış anlaşılması zor bir sıcaklık ve yoğunlukla baktı. Hayatımda ilk kez dizlerimin bağı çözüldü. O anda bana, az önce onun önünde kışımı yırtıp havuza düşmüşüm gibi bakmıyordu. Şu anda bana işe yaramaz bir parti kızı olduğumu düşünüyormuş gibi bakmıyordu.

Bana istediği, *ihtiyacı olan* bir kadın görmüş gibi baktı.

Sonra hareket etti.

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve bana doğru ilerledi. Kapının kapanırken çıkardığı *gümbürtü* beni sersemliğimden kurtardı. "Ne oluyor lan?" Çığlık attım, bir adım geri çekilirken havluyu göğüslerimin üzerinde düğümlediğim yeri tuttum. Havlunun altında tamamen çıplaktım ve daha önce Tanner'ın olduğu bir odada hiç bu kadar soyunmamıştım. Bu çok fazlaydı. "Burada ne yapıyorsun? Kapıyı nasıl çalacağını biliyor musun?"

Tanner beni duymuş gibi görünmüyordu. "Buraya gelmemin bir nedeni vardı ama şimdi hatırlarsam ne olayım."

"Ne?" Kekeledim. "Muhtemelen bana daha fazla hakaret etmek için geldin."

Sonra bakışlarını benimkilere kaldırdı. Gözlerindeki sıcaklığın bir kısmı buharlaştı. "Özür dilerim. Aşağılayıcı olmak istememiştim ama öyleydim. Bu yüzden buraya geldim. Sana üzgün olduğumu söylemek için."

Bir an için havlunun içinde olduğumu ve onun bana saldırdığını unuttum. Bu ikinci özür dileyişiydi. Daha önce *hiç* özür dilememişti. Ben de... Ne diyeceğimi bilemeden yavaşça göz kırptım.

Tanner'ın bakışları tekrar eğildi ve dudakları aralandı. Ondan çıkan sert bir ses ayak parmaklarımdan parke zemine sürtünmesine ve karnımın dönmesine neden oldu. İşte o anda havluda büyük bir boşluk olduğunu fark ettim.

Vay anasını.

Ben 2 beden ya da 10 beden bile olmadığım için normal bir havlu beni tamamen örtmüyordu. Havlu sol göğsümün hemen altından ayrılıyor ve

karnımı, kalçamı ve tüm üst uyluğumu. Göğsümün alt kısmını görebildiğini biliyordum ve yeterince dikkatli bakarsa başka neler görebileceğini Tanrı bilirdi. Farklı bir şey düşünmek için kendimi kandıramazdım bile. Eğer çok hızlı hareket edersem, kesinlikle mallarımı görebilirdi.

Neredeyse gülecektim, çünkü birkaç saat önce beni bikinili görmesine o *kadar* karşı çıkmıştım ki, şimdi o da hemen hemen aynısını görüyordu. Ama boğazımın arkası ve gözlerim yanıyordu ve eğer gülseydim, kulağa biraz çılgınca gelebilirdi.

Tanner sertçe nefes vererek beni sarstı. "Çok güzelsin, Andrea."

Öfke ve zevk içimde savaşıyordu. Bunu daha önce de söylemişti ama ben önemsememiştim. Düşüncelerimin o kadar derinlerine gömmüştüm ki, sanki ilk kez duyuyormuşum gibiydi. "İstemediğin şeyleri söyleme. Böyle şeyler değil."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarını çatı. "Ciddiyim."

Başımı sallarken sertçe yutkundum. Parmaklarım düğümün üzerinde sıkılaştı. Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Burada olmamalısın."

"Biliyorum." Ama gitmek için hiçbir çaba göstermedi. "Dizini incitmişsin."

Ha? Yere baktım ve haklı olduğunu gördüm. Sol dizimin üzerinde minik kan damlaları oluşmuştu. "Ben... Düşerken derisini yüzmüş olmalıyım." Kulağa ne kadar imkansız gelse de, yüzüm daha da parlak bir şekilde yandı.

"Bir bakayım," dedi. "Bir şey yok. Sadece bir çizik."

Tanner'ın uzun bacakları aramızda kalan mesafeyi kapattı ve birden tam önümde durdu. "Eminim sorun yoktur ama bakarsam kendimi daha iyi hissederim. Bunu gerçekten söylediğime inanamıyorum ama neden üzerine bir şeyler giymiyorsun ve bir bakmama izin vermiyorsun?"

Odamdan defolup gitmesini istiyordum ama o bana kaçma seçeneği sunuyordu. Yatağa doğru sürünerek Tanner odama dalmadan önce hazırladığım kıyafetleri aldım. Banyo kapısında durdum ve omzumun üzerinden baktım. Hâlâ orada duruyordu, elleri iki yanında kenetlenmişti. Duruşunda beni tedirgin eden bir şey vardı.

Aslında o anda Tanner'la ilgili her şey beni sinirlendirdi.

Bacaklarım titreyerek banyoya girdim. Aynadaki yansımam yüzümün saçlarımdan sadece bir ton daha açık olduğunu doğruladı. Tanrım, bu gece harika geçmişti. Bir aptal gibi kayıp havuza düştüm ve sonra havluyla ayakta yakalandım. Yatağa girip yorganı başımın üzerine çekmeye hazırdım.

Ya da yarım şişe tekila içmek, çünkü eğer kafayı bulmak için uygun bir an varsa, bu o anlardan biriydi.

Kıyafetlerimi toplarken sütyen almayı unuttuğumu fark ettim. Hay sikeyim. Ciddiyim. Belki şansım yaver gider de Tanner bir kara deliğe falan düşerdi. Çabucak pamuklu şortumu ve tişörtümü giydim, meme uçlarımla malzemeye bastırıldığını açıkça görebildiğimde irkildim. Tanrı hayranı değildi

O anda benden. Beni tokatladığından oldukça emindim.

Dizim biraz ağrıyordu ve elime bir mendil aldım. Tam küvetin kenarına oturmuştum ki kapı çalındı.

"Giyinik misin?" diye sordu Tanner.

"Evet." Hemen hayır demem gerektiğini anladım, çünkü bir saniye sonra kapı açılıyor ve o banyoya giriyordu. Hâlâ gömleksizdi. Hâlâ ıslaktı. Tanrım, ıslak karın kasları ateşliydi. Ona kaşlarımı çatarken başımı iğrenerek salladım. "İşiyor olabilirdim."

Önümde durduğunda kaşlarını kaldırdı. "Umarım bunu söyledin."

"Neden sana işediğimi söyleyeyim ki?" Ben de karşılık verdim. "Sana hiçbir şey söylemek zorunda olmamalıyım. İstemedi odalara girmemelisin."

"Willy-nilly?" Dudakları kıpırdadı ve o anda yemin ettim, eğer gülerse taşaklarını kung-fu stiliyle tekmeleyecektim. Elimden mendilleri aldı ve diz çöktü. "Sen iyi misin?"

Önce neye gönderme yaptığını anlamadım. "İyi olduğumu söyledim."

Elini sol baldırıma doladığında başını eğdi ve biraz sıçramama neden oldu. Duraklayarak kalın, isli kirpiklerinin arasından yukarı baktı. "Seni incittim mi?" Sesi alçaktı, kadife gibi kalındı.

Bacağıma dokunmaktan daha fazlasını kastettiğine dair belirgin bir izlenim vardı. Ben cevap veremeden dizime bakmaya devam etti. Çalıştığı zamanlardaki çağrılarda bunu yaptığını hayal etmeye çalıştım. Şimdikininki aksine, tepeden tırnağa örtülü olurdu, ama bahse girerim o üniformayla bir sürü baygınlık yaratırdı.

Tanner deriyi nazikçe temizleyerek kanı sildi. Birkaç dakika geçti ve sonra şöyle dedi: "Orada yaptığım şeyi gerçekten söylemek istememiştim. Bütün gün oturup hiçbir şey yapmadığını sanmıyorum."

Başının tepesine baktım. Islak saçları koyu kahverengiydi ve kısa tellere yapışmış küçük damlacıkları görebiliyordum. "Bundan emin misin? Çünkü gerçekten buna inandığını düşünüyorum."

Eli dizimden birkaç santim ötede dondu ve sonra çenesini kaldırdı. Kobalt gözleri benimkileri delip geçti. "Biliyor musun, bunu sormakta haklısın." Kalçalarının üzerine geri oturdu, başka tarafa bakmadı. "Ve dürüstlüğüme hak ediyorsun. Birkaç gün öncesine kadar boş zamanlarında hiçbir şey yapmadığını sanıyordum. Hastanede ya da intihar yardım hattında gönüllü olarak çalıştığından haberim yoktu."

Nefesimi içime çektim. "Syd ağzını mı açtı?"

Başını salladı.

Ufak tefek, siyah saçlı bir kız vardı ve boğazlanacaktı. Bunu Tanner'a neden söylediğini anlayamadım. Öte yandan, havuz başındaki tartışmamıza kulak misafiri olmuş olabilirdi ki bu da Kyler'a sakso çekerken aynı anda birden fazla işi yapabildiğini kanıtlıyordu. Gönüllü faaliyetlerimden utanmıyordum. Sadece Tanner'ın bilmek isteyeceğine inandığım bir şey değildi.

"Bence bu oldukça şaşırtıcı," dedi hızlı bir gülümsemeyle. "Bunu yapabilecek çok fazla insan yok."

"Hayır." Çoğu kişi hasta olanların etrafını saramaz ya da umutsuzca yardıma ihtiyaç duyan insanların çağrılarını dinleyemezdi. Açıkçası bunu nasıl yapabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun kim olduğumla ilgili bir şey olduğunu tahmin *ediyordum*. "Ne yani? Şimdi de müthişliğin içine 'huşu' kattığımı mı düşünüyorsunuz?"

Alaycı bir şekilde sırtıttı. "Hakkındaki yanlış varsayımlarıma rağmen senin her zaman harika biri olduğunu düşünmüşümdür."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bu doğru." Arkasına yaslanarak kullanılmış mendilleri küçük hasır çöp sepetine attı. "Senin zeki olduğunu hep biliyordum. Tanıştığımızda tıp hazırlık okuyordun ve başarısız da değildin. Her zaman komiktin. Kimse senin gibi kelimeleri eğip bükemez. Ve senden bazı derin tatlılık anları gördüm."

Tanrım, boğazımın arkası yanıyordu ve başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Sonunda aynadaki yansımamızı gördüm ve bu çok garipti, önümde diz çökmüştü, başı geriye eğikti, bana bakıyordu.

"Ve bilmelisin ki senin her zaman seksi olduğunu düşünmüşümdür," diye ekledi. "Tanrı aşkına, sen kızıl saçlısın. Sadece bu bile seni cehennem kadar seksi kategorisine sokuyor."

Kısa bir kahkaha attım. "Çoğu insan kızılar hakkında böyle söylemez."

"Siktir et onları." Eli dizimin arkasına doğru kayarak hızlı bir nefes almama neden oldu. Üzerimde bir dizi ürperti dolaştı. "Muhtemelen buna biraz peroksit sürmen gerektiğini zaten biliyorsundur ama yaşayacaksın."

Başparmağını dizimin arkasında gezdirirken karnım çırpınıyordu. Duygular ayaklandı. O bölgenin bu kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordum. "Biliyorum."

Elini dizimin hemen üstündeki boşluğa dolayarak tekrar bana baktı, yakışıklı yüzünde küçük bir yarım sırıtış vardı. Sonra elini bacağımdan çekerek ayağa kalktı. Doğrulamak yerine, kalbimi yerinden fırlatan nazik bir hareketle yanaklarımı kavradı. "Hadi baştan başlayalım. Tamam mı?" diye yumuşakça önerdi. "Benim adım Tanner Hammond."

Ona çekici, böcek gözlü bir bakışla baktım. Ciddi davranıyordu. İfadesindeki ciddi dokunuşu görmezden gelmek mümkün değildi. İnsanlar gerçekten yeniden başlayabilir miydi? Ben öyle düşünmüyordum. Geçmiş, biz istediğimiz için öylece yok olup gitmiyordu ama öyleymiş gibi davranmanın ne zararı vardı? Bu benim mükemmel olduğum başka bir şeydi. "Benim... benim adım Andrea Walters."

Kısa bir an gülümsemesinin genişlediğini gördüm ve sonra burnumun ucunu öptü. "Sonunda seninle tanışmak güzel."

Salı gecesi farklıydı. Kötü ya da başka bir şey değil ama kesinlikle farklıydı. Dördümüz güvertede, yıldızların altında oturduk ve her şey hakkında sohbet ettik. Hepimiz içiyorduk ama sarhoş olmak için değil ve benim için sorun yoktu. Belki de huzurlu manzaraydı. Belki de birlikte olduğum insanlardı. Her iki durumda da, iyi vakit geçirmek ya da rahatlamak için daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hissetmedim.

Kyler veterinerlik okuluna başlayacağı için heyecanlıydı, Syd ise henüz başlamadığı yüksek lisans okulunu bitirmek için sabırsızlanıyordu. Tanner ve ben dışarıda kalan garip insanlardık, ikimiz de bahara kadar beklemedeydik.

Bir kere bile tartışmadık.

Tamam. Bu tam olarak doğru değildi. Tartışıyorduk ama bu, benim onun gelecekte üreme yeteneğini tehdit etmemle sonuçlanan, kıran kırana bir tartışma değildi. Yeniden başladıktan sonra bile birbirimizi kırmadan durabileceğimizden emin değildim.

Geç saatlere kadar kaldık ve sonunda kendimi yatağa attım, oraya ulaşmak için bir hap almak zorunda kalmadan uykuya daldım ve Çarşamba sabahı Kyler ve Syd ilk yürüyüş maceralarına çıkmadan önce kahvaltı yaptılar. Ben geride kaldım çünkü aylar vardı. Ve çakallar. Ve geyikler. Ve fiziksel aktivite. Ayrıca, her iki dakikada bir duracaklarından emindim. ve tüm bunları görmeme gerçekten gerek yoktu.

Tanner mutfak adasının önündeki bar taburesinde oturduğum yere doğru yürüdü. Bir bukleyi çekiştirdikten sonra adaya yaslandı ve vücudunu benimkine doğru eğdi. "Peki, bugün ne yapacağız?"

"Neden onlarla yürüyüşe çıkmadın?" Cevap vermek yerine sordum. Tanner'ın fiziksel aktiviteden hoşlandığını anlamak için ona şöyle bir bakmak yeterliydi.

Bir omzunu silkti ve giydiği soluk tişörtün göğsüne doğru esnemesine neden oldu. "Onlarla birlikte gitmemi istemediler, bu yüzden benimle kaldın."

Bunu söylemeleri biraz garip gelmişti ama Syd'i tanıyorsam, muhtemelen onlarla gitmeyeceğimi anladığı anda onu bilerek davet etmemiş ve bana bakması için geride bırakmıştı. Ama dün banyodaki teke tek görüşmemizden sonra, Tanner'la baş başa kalmanın kötü bir şey olduğundan emin değildim. "Sanırım öyleyim."

"Evet. O zaman neden yukarı çıkıp mayonu giymiyorsun ve günü tembellik ederek ve güneşten yanarak geçiriyoruz?"

Bir bahane uydurmaya başladım, ama bir gece önce beni neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen bir havluyla gördüğünü düşünürsek, oraya mayoyla gitmek istememek aptalca görünüyordu. Yine de tereddüt ettim.

"H a d i , Andy." Elimi avucunun içine aldı ve beni

bar taburesi. Diğer eli kalçama yerleşti. "Benimle zaman geçir."

Bana fırtına öncesi yaz gökyüzünü hatırlatan gözlerine bakarken kendimi başımı sallarken buldum. Beni göğsüne doğru çekerken sırtışı kolay ve bulaşıcıydı. Kalbim bu temasla tekledi ve kollarını etrafımda dolaştırırken beni nasıl etkilediğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu. Beni sıkıca kucaklayarak ayaklarımın üzerinden kaldırdı ve hafifçe salladı.

Bir köpek oyuncağı gibi ciyakladım. "Tanner!"

"Özür dilerim." Sesi hiç de pişman olmuş gibi gelmiyordu. "Bazen biraz heyecanlanıyorum." Beni yere bıraktı ve bıraktı. "Acele et. Seni dışarıda bekliyor olacağım."

Fikrimi değiştirmeden önce tam da bunu yaptım. Merdivenleri hızla çıkarak bikinimi giydim ve üzerine havlu kumaştan yapılmış bir elbise geçirdim. Kendimi kontrol etmek için durmadım ya da eşleşmiş gibi hissettiğim gerçeğini gerçekten düşünmek için zaman ayırmadım. Kyler ve Syd, Tanner ve ben. Tabii ki dördümüz çok sık dışarı çıkıyorduk ama hiçbir zaman çiftmişiz gibi hissetmiyorduk.

Bağlantı mı?

Bir elimi saçlarımda gezdirip yüzümden geriye doğru tararken yüksek sesle kıkırdadım. Alt kata indiğimde mutfakta durdum ve ne yaptığımı anlamadan buzdolabının önünde durup bir şişe Miller Lite'a uzandım. Bir tanesinin rahatlamama yardımcı olabileceğini düşündüm, bu yüzden bir tane almak için diz çökmeye başladım.

Durdum ve derin olmayan bir nefes aldım. Ne yapıyordum ben?

Kapının kolunu tutarak dudaklarımı dehşet içinde birbirine bastırdım. Rahatlamak için gerçekten bir içkiye ihtiyacım var mıydı? Hayır. İhtiyacım yoktu. İhtiyacım yoktu. Bir tane *istedim*. Arada büyük fark var. Bu sefer daha derin bir nefes alarak kapıyı kapattım ve bir adım geri attım. Arkamı döndüğümde nefesim kesildi.

Tanner sürgülü cam kapının yanında duruyordu. İçeri girdiğini bile duymamıştım ve ne kadar süredir orada durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni gördüğünü biliyordum.

Bana gülümsedi, beni yargıladığına dair hiçbir işaret vermedi ama muhtemelen yargılıyordu. Ben kendimi yargılıyordum. "Hazır mısın?"

Buzdolabını bırakarak ona doğru gittim ve cam kapıyı açtığında zayıfça gülümsedim. Parlak ve sıcak güneş ışığına adım attığımda kendimi farklı biri gibi hissettim. Kaşındıran ve rahatsız eden bir katmanı sıyrıp atmış gibiydim.

Tanner yanımdan sinsice geçti, yürürken tişörtünü başından sıyırdı. Sevgili anneciğim, gözlerinden bir ya da iki ton daha açık olan mavi mayosu kalçalarında uygunsuz bir şekilde sarkıyordu. Nasıl oluyordu da üzerinde kalıyorlardı? Bana döndüğünde, kalçalarındaki V şeklindeki girintilere bakmaktan kendimi alamadım. Tanrım, vücudu düpedüz dikkat dağıtıcıydı.

Bana göz kırptı ve sonra döndü, lanet bir profesyonel gibi havuza daldı. İçimi çekerken gözlerim kısıldı. Bu bile zarifti.

Havuzun diğer ucundaki güvertenin kenarına yaklaştım.

basamaklar vardı, kaymamaya ve tam bir pislik gibi tekrar düşmemeye dikkat etti. Tanner havuzun diğer tarafına doğru yüzdü. Sırtını bana dönerek, "Giriyor musun?" diye seslendi.

Arkasını dönmesini bekleyerek bir saniye bekledim ama fark ettim ki... Tanrım, elbiseyi çıkarmam için bana zaman veriyordu ve bu... bu çok tatlıydı. Vay canına, bu gerçekten de çok tatlıydı. Parmaklarım titreyerek elbiseyi kavradım ve başımın üzerinden çektim. Suyu taradım ve onu suyun altında yüzerken buldum. Kalbim küt küt atarken, elbiseyi kolayca ulaşabileceğim bir yere bıraktım ve Tanner'ın kafası su yüzeyine çıktığında, ayak bileklerimi yalayan suyla havuzun ilk basamağına henüz ulaşmıştım.

Dondum kaldım.

Göğsünü sudan çıkararak ayakta durabileceği bir yere kadar ilerledi. Güneş ışığı parlak teninde parlıyordu ama bana bakışı nefesimi göğsümden çekip çıkardı.

Bakışları fiziksel bir dokunuş gibiydi ve bedenim buna karşılık olarak mırıldandı. "Andy," diye mırıldandı, sesi derin ve alçaktı. "İtiraf etmem gereken bir sır var."

Kendimi nefes nefese ve aptal gibi hissederek kollarımı karnımda kavuşturma isteğime direndim. "İlginç bir sır mı?"

"Ah evet." Dudakları yavaşça kıvrıldı. "Aslında Kyler beni bugün onlarla gitmem için davet etti."

Kaşlarını kalktı. "Öyle mi yaptı?"

Tanner başını salladı. "Ona hayır dedim. Günü seninle geçirmeyi tercih ederim."

Bölüm 8

Tanner

Gökyüzünden kar yağmaya bağlayabilirdi ve ben bakışlarımı Andrea'dan ayıramazdım. Bir gece önce o kıvrımlara bir anlık bakışım sadece tatlı bir ipucuydu ve beni hiçbir şekilde buna hazırlamamıştı.

Andrea sadece güzel değildi. Büyüleyiciydi, nefes kesiciydi. Tüm doğru yerlerde kıvrımları vardı. Bir erkeğin kadını yumuşak istediği yerlerde yumuşaktı.

Göğüsleri dolgundu, bluzunun kuplarının üzerinden kabarıyordu ve beli kıvrılıp kalçalarından tatlı bir şekilde dışarı çıkıyordu. Vücudu bana lisedeyken takıntılı olduğum eski okul pinup modellerini hatırlattı. O lanet bir tanrıçaydı ve bunu bilmiyordu bile. Şehvet, sanki bir matkabın altındaymışım gibi içime işledi. O kadar hareketsizdim ki, vücudum o kadar sertti ki nefes almak için harcamayacağım bir çaba gerekiyordu. Vücudumdaki her kas ihtiyaçtan, aramızdaki mesafeyi aşip onu kollarıma alma ve yumuşaklığını bedenimde hissetme arzusundan kaskatı kesilmişti.

Kahretsin, ona karşı çok kötüydüm.

Elleri önce yanlarına, sonra da kalçalarına vuran suya gitti. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Sessiz bir soru içimde patladı. "Başka tarafa bakamıyorum." Andrea'nın yanakları güneşin altında pembeleşti. "Bu çok garip."

"Hayır, başka tarafa bakabilmek tuhaf olurdu. Hayır, sadece tuhaf değil," diye karar verdim. "Bu lanet olası bir saygısızlık olurdu."

Dudakları aralandı ve sonra gülümsedi ve lanet olsun ki az önce bir şey kazanmışım gibi hissetmedim. O yanımdan süzülüp geçerken, çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıktım, uzanıp ona dokunma isteğimi reddettim.

Suyun altına kayışını izledim, diğer tarafa yüzerken aç bakışlarım onu takip etti. Berrak suyun yüzeyini kırıp omzunun üzerinden bana baktığında kalbim göğsümde gümbürdedi.

Sanki bir tür siren gibiydi, sadece bakışları bile beni havuzun karşısına çekiyordu. Kendimi onun yanında buldum, ikimizin de kolları havuzun kenarına dayanmıştı, ayaklarımız dibe değmiyordu.

Güneş kara bir bulutun arkasına daldı ve Andrea alnı buruşarak başını kaldırdı. "Sence fırtına çıkacak mı?"

"Bilmiyorum." Başka tarafa bakmadım, bu da bana o noktada bir sürüngen olmanın sınırında olduğumu söylüyordu. "Bazı fırtınalar için çağrı yaptıklarını gördüm

bu hafta. Ağustos ayındayız. Bekleniyor."

Bacakları havada süzülüyor, benimkilere sürtünüyordu. Sadece dokunmak, teninin benimkine hafifçe değmesi bile müthiş bir etki yaratıyordu. "Umarım yağmura falan yakalanmazlar. Perşembe ya da Cuma günü tekrar yürüyüşe çıkmaktan bahsettiklerini biliyorum."

"Yine onlarla gitmeyecek misin?"

Başını salladı ve güldü. Bir bukle öne düşerek yanağına yapıştı. "Hayır."

"Ben de öyle." Elimini uzatıp kıvrılmış saçlarını topladım ve kulağının arkasına sıkıştırdım.

Gözleri benimkilere dikildi, kahverengi tonları sıcaktı. Bakışlarında çok sayıda soru vardı. Birbirimizi incelerken sessizlik uzadı ve o anda ne düşündüğünü bilmek için bir parmağımı kesebilirdim. Ben ne düşündüğümü biliyordum. Bir sürü *istek*. Onu öpmek istiyordum. Zevk aldığında gözlerinin kararıp kararmadığını görmek istedim. Boşaldığında yüz ifadesinin neye benzediğini bilmek istedim. Ve çılgılık attığında adımın kulağa nasıl geldiğini bilmek istiyordum. Sonra çenesini eğerek başka tarafa baktı. Bağlantı kopmuştu.

Dostum, kafamı kontrol etmem gerekiyordu. Ve sikimi. Özellikle de sikimi, çünkü eğer aramıza bakarsa, ne kadar tahrik olduğumu saklayamazdım ve bu da "*gülünç*" *kelimesinin anlamını* değiştirirdi.

Hayatımın sertleşmesini aklımdan çıkaracak bir şey ararken boğazımı temizledim. "Peki seni böyle bir yardım hattında gönüllü olmaya iten şey nedir?"

Başını yana doğru eğdi. "Ben... Bilmiyorum. Sanırım..." İçini çekti. Söyleyecek doğru şeyi arıyormuş gibi görünürken birkaç saniye geçti. "Bu insanlar, biliyorsun, tıpkı senin ve benim gibiler. Hayatlarında zor bir dönemden geçiyorlar ve çoğu sadece konuşacak birini istiyor, onları dinleyecek birini. Aslında onları duyacak birini. Ben bunu yapabilirim."

İçgüdülerim bana daha fazlası olduğunu söylüyordu. "Yine de zor olmalı."

"Olabilir," dedi sessizce, güneş doğarken gözlerini kısarak. "İnsanların konuşmak istediği birkaç çağrı aldım ve bunun normal bir çağrı olacağını düşünüyorsunuz, ancak sonra zaten hap veya benzeri bir şey aldıklarını fark ediyorsunuz. Bunlar... bunlar zor," diye itiraf etti. "Onlara ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Polis oraya yeterince çabuk ulaştıysa, şu anda yaşıyorlarsa bile. Tekrar denediler mi ya da onları duyacak başka birini buldular mı? Yani, evet, bu kısmı zor ama onların dünyası? Arayan o insanlar? Onların dünyası benim o telefonlara cevap verirken uğraştığım şeyden çok daha zor."

İtfaiyede çalıştığım için çok fazla korkunç şey gördüm. Araba kazaları. Yanık kurbanları. Nehirde yüzenler. Bazen de polis ya da acil yardım ekipleri kapıdan geçemediğinde bizi çağırırlardı. Bu şekilde çok fazla aşırı doz kurbanı buldum.

"Peki neden psikolojiye girmiyorsun?" Merak beni tüketti.

"Görünüşe göre aradığını bulmuşsun."

Biraz gülümsedi. "Önümüzdeki kırk yıl boyunca haftanın her günü bunu başarabilecek empatiye sahip miyim bilmiyorum. Syd'in var. Benim yok."

Bundan pek emin değildim.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Neden polis olmak istiyorsun? İtfaiyecilik yapmayı seviyor gibisin."

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Her zaman olmak istediğim şey buydu." "Baban yüzünden mi?"

Şaşkınlık içimi kapladı. Babamın polis olduğunu bildiğinden haberim yoktu. Kyler olmalıydı. "Evet, ama muhtemelen düşündüğün sebeplerden değil."

Bana doğru döndü, kalçası benimkine değdi. "Ne demek istiyorsun?"

Babam hakkında konuşmak istediğim son kişiydi ama yine de kendimi ağzımı açarken buldum. "Walter -babam- boktan bir koca ve babaydı ama daha da boktan bir polisti."

Andrea gözlerini kırptırdı, belli ki şaşırmıştı.

İçimden güldüm ve bakışlarımı havuzu çevreleyen ormana çevirerek başka tarafa baktım. "Aletini pantolonunun içinde tutamazdı ve burnunu temiz tutamazdı, ne demek istediğimi anlıyor musun? İnsanların onun için bir şeyler yapmasına izin verirdi, mesela ona bir şeyler ayarlardı. Uyuşturucu ve benzeri şeyler değil ama insanların cezadan kurtulmak için neler yapabileceklerini bilseniz şaşırsınız. Ben küçükken annemin neden sürekli ağladığını ya da babamın mesaiden sonra neden her zaman eve gelmediğini anlamazdım. Onun kötü bir polis olduğunu anlamamıştım, ortağı olmasaydı muhtemelen anlamazdım da. Bana polis olmanın nasıl bir şey olduğunu, o üniformaya ve toplumdaki rolünüze saygı duymayı gösteren oydu. Babamla nasıl bu kadar uzun süre başa çıkabildi, annemle nasıl başa çıktı hiçbir fikrim yok ama onun sayesinde polis olmak istediğimi biliyordum." Kulaklarımın tepesinin yandığını hissederek bir nefes aldım. "Her neyse, sanırım babamın ne kadar boktan bir iş yaptığını bir şekilde telafi edebileceğim için polis olmak istedim."

"Vay canına," dedi güneşin ısıttığı elini omzuma koyarak. "Bunların hiçbirini bilmiyordum."

Bakışlarım onun küçük elinin durduğu yere kaydı. O kadar zarif ve zarif bir eldi ki, bir neşteri ustalıklı kullanabilirdi ama umarım kalbime saplamazdı.

Kalp mi?

Ne sikime kalbimi ve onun boku kesmesini düşünüyordum ki? Ve ben hala serttim.

Eli ön koluma doğru kaydı. Bileğime ulaştığında nazikçe sıktı.

"Biliyorsun, onun ne kadar kötü olduğunu telafi etmek zorunda değilsin."

"Biliyorum." Sesim daha sert ve aşındırıcıydı.

Hafif gülümsemesi büyüdü. "Ama senden mükemmel bir polis olur. Sen iyi bir adamsın. Çoğu zaman," diye alay etti.

O an aklımdan iyi adam düşünceleri geçmiyordu. Hayır. Hiç de bile. Elimde değildi. Ona dokunmak zorundaydım. İhtiyacım vardı, kontrolüm azaldı ve sonra koptu. Ben de yaptım.

Andrea

Ondaki değişimi hemen gördüm. O bebek mavileri masmavi bir renge büründü ve ben hareketsiz kaldım, zorlukla nefes alıyordum. Bir yanım suyun altına dalmak istiyordu ama bu çok küçük bir parçaydı. Geri kalanı hareket etmek istemiyordu.

Tanner kıpırdandığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama bana yaklaşmadı. Çıkıntıdan uzaklaştı. Ama ben bir saniye bile hayal kırıklığı yaşayamadan, arkamda duracak şekilde yer değiştirdi ve kollarını havuzun kenarındaki kollarımın iki yanına dayadı.

Vücudumun ön kısmını havuzun kaygan tarafına doğru tutarak gerilirken havayı içime çektim. O ne yapıyordu böyle? Bulutlar tekrar üzerimize çökerken hayal gücüm beni bir sürü yaramaz görüntüyle besledi.

Konuşurken nefesi omzumda sıcaktı. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Gözlerimi kapatarak başımı salladım. "Elbette."

"Yürüyüşe çıkmak istemediğine sevindim. Seninle baş başa kalmak hoşuma gidiyor." Bir elini çıkıntıdan çekti ve suyun altında, yan tarafımın çıplak tenine koydu. Geriye doğru sarsıldım ve onun iri bedeniyle temas ettim. Hareket etmedim. Göğsü sırtıma doğru sertçe yükseldiğinde bile. "Öyle misin?"

Eli kalçama kaydığında tüm düşünceler dağıldı. Küçük kumaş parçası, avucundaki sert nasırların hissini engellemek için hiçbir şey yapmadı.

"Andy?"

Nefesim kesildi. "Evet...evet."

"Bunu duymak beni mutlu etti." Eli kalçamdan karnıma doğru kaydı ve göbeğimin hemen üzerinde durdu. Karnımı emmeyi düşünecek fırsatım bile olmadı. Bu dokunuş aklıma başımdan aldı ve kollarım titredi. Elini düzleştirirken "Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Kelimeleri zar zor çıkarabildim. "Neye tamam?"

"Bununla." Bana doğru eğildi. Beni yerimde tutmak için elini karnıma doğru kullanırken tüm ön kısmı sırtıma bastırdı. Sırtımın alt kısmında, onun sert uzunluğunu hissedebiliyordum ve kanım damarlarımda dolaşıyordu. "Beni hissediyorsun ve bu senin için sorun değil mi?"

Şehvet düşüncelerimi bulanıklaştırıyor, kafa karışıklığıyla karışıyordu. Bedenim yüzde yüz gemideyken -hatta çoktan istasyondan ayrılmış bir trendeyken- neden bunu istediğini -beni şimdi istediğini- anlamıyordum. Ama bunun bir önemi olup olmadığından emin değildim - geçmişin burada gerçekten bir yeri var mıydı ve

Şimdi. Peki ne zaman gerçekten durup bir şeyler düşünmüştüm? Belli ki pek sık değil.

Elini yan tarafımda gezdirdi ve cevap veren ürperti vücuduma yayıldı. "Andy?"

Normalde bana böyle seslenmesinden nefret ederdim, ama o anda bana herhangi bir şey diyebilirdi ve ben de bunu sorun etmezdim, özellikle de eli göğsüme bu kadar yakinken. "Seni hissediyorum," diye fısıldadım. "Benim için sorun değil."

Derin, çığ bir ses çıkardı ve dudaklarının omzuma dokunduğunu hissettim. "Teşekkür ederim. Tanrım." Eli göğsümün kabarıklığının hemen altında durdu. "Çünkü hayır deseydin, sanırım ağlayabilirdim."

Dudaklarım seğirdi. "Biraz aşırı görünüyor."

"Sana dokunmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Aslında, hiçbir fikrim olduğunu bile sanmıyorum," diye düşündü. Sonra eli göğsümün üzerindeydi. "Hiçbir fikrim yok."

İçimden bir inilti kaçarken sırtımı kamburlaştırdım. "Oh Tanrım..."

Kalçaları bana doğru bastırdı ve bir an için suyun altına doğru kayacağımı düşündüm. Başımızın üzerinde kopan yaz fırtınası gibi bir his fırtınası hızla yükseldi. Eli göğsümün üzerine kapandı, nazıkçe yoğurdu. "Onları görmek için neler vermezdim," dedi başparmağı örtülü göğsümün tepesinde gezinirken. "Ama bu beklemek zorunda."

Beklemek

istememedim. Ama

beklemek zorunda

değildim.

İnanılmaz çeviklikteki parmaklarını bikini üstümün altından geçirdi. Göğüslerimin uçları acı noktasına kadar gerilirken ısı patladı ve vücudum canlandı. Meme uçlarım daha önce hiç bu kadar hassas olmamıştı. Normalde onlara dokunulmadan da idare edebilirdim ama ya şimdi?

Bir zevk sarsıntısı göğsümünden karnıma doğru ilerlerken kalçalarım onunkilere doğru sallandı. "Tanner."

"Siktir. Adımı böyle söylemen hoşuma gidiyor." Parmaklarının arasında meme ucumu yakalarken ağzı kulağımın altındaki bir noktaya dokundu.

İçime çarpan hissin şiddeti karşısında sersemlemiş bir halde haykırdım. Göğsüm ağrıyor, ihtiyaçtan şişmiş gibi hissediyordum. Dudakları boynumda gezindi, bana dokunmaya devam ederken sıcak ve ıslak öpücükleri omzuma kadar takip etti.

Çenem düştü ve gözlerimi açtım. Zevkten dört köşe olmuş bir halde eline baktım. Üstümün kaplarını aşağıya çekmişti ve göğüslerim suyun üzerinde ama havuzun kenarıyla engellenmiş bir şekilde açıktaydı. Gerçekte, Syd ve Kyler her an geri dönebilirlerdi ama ona durmasını söylemek istemedim.

"Bekleyemedim. Çok güzel," dedi boynumu öperek ve başını kaldırıp omzumun üzerinden baktığı anda anladım. "Tanrım. Mükemmeller."

Bazen göğüslerimin büyüklüğü konusunda kendime güvensizlik duyuyordum. Syd

Nedenini anlıyordu ve bana defalarca benim sahip olduğum şeylere sahip olmayı dilediğini söylemişti, ama daha büyük göğüslerle birlikte daha büyük sorunlar da geliyordu. Küçükler gibi diri değillerdi. Yanlarda mavimsi damarlar görünüyordu. Derileri büzülüyor ve bazen garip şeyler yapıyordu. Ama bana dokunma şekli saygılıydı ve parmakları ile uçlarını okşayan suyun birleşimiyle güvensizliğim hızla uçup gidiyordu.

Tanner boynuma karşı bir şeyler mırıldandı ve sonra eli göğsümden ayrılıp karnımdan aşağıya doğru kaydı. Parmaklarının ucu altımdaki banda ulaştığında nefesimi tuttum ve o minik öpücükler boynum boyunca tekrar yükselerek beni kavurdu.

Bekledi. "Ne istiyorsun?"

Aman Tanrım. Tek düşünebildiğim buydu. Tekrar ve tekrar. *Oh Tanrım.* Sonra eli popomun üzerinde, kalçalarımın arasında gezinirken düşünmüyordum. Parmakları kumaşın üzerinde oynadı ve kendini ayakta tutmak için kullandığı koluna karşı sarsılmama neden oldu.

"Ne istiyorsun Andrea?" diye tekrar sordu, boğuk bir sesle.

"Lütfen," diye fısıldadım ve ne istediğimden bile emin değildim ama bedenim hareket etti, onun yarattığı işkenceden kurtulmak istiyordum.

Tekrar küfretti ve sonra eli bikini altının ince kumaşının altından kaymaya başladı. Çenemi öperken bana dokundu, *gerçekten* dokundu. Uzun parmaklarıyla beni kavradı. "Çok sıcaksın," dedi. "Çok sıcaksın."

Aman Tanrım, bunu yapıyordu... tam burada, bu havuzda ve güpegündüz. Bu gerçekten oluyordu. Daha dün ona biriyle yatma şansının olmadığını söylememiş miydim? Gerçekten de fazla mücadele etmemiştim, ama onu istiyordum, onu çok uzun zamandır istiyordum ve bundan sonra olacak *hiçbir* şeyi düşünmek istemiyordum.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Bunların hiçbirini söyleme şansım olmadı. Başparmağı sinir demetine bastırdı ve ben onun adını haykırdım, şaşırtıcı zevk şiddetle yükselirken titriyordum. İçime bir parmağını bile sokmadı, denemedi bile. Diğer parmağı merkezimde gezinirken basınçla çalıştı.

"Andrea." Sesi kulağımda çığ ve ilkeldi. Kalçalarım neredeyse çılgınca onun eline doğru hareket etti ve inledim, serbest kalmaya çok yakındım. "İşte bu kadar. Bırak beni."

Yaptım.

Bıraktım. Vücudumdaki her kas kasıldı ve sonra serbest bırakma o kadar hızlı bir şekilde içimden geçti ki nefessiz kaldım ve başım döndü, beni bir şişenin bana asla veremeyeceği türden bir özgürlüğe döndürdü. Kollarım pelteye döndü ve Tanner vücudunu benimkine doğru itip beni havuzun kenarına sıkıştırmasaydı suyun altına doğru kayacaktım.

Başım omzuna yaslandı, başparmağı bana doğru yavaşlarken nefesim hızlandı. Ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum.

Elini bikinimin altından çekti, ama onu bana karşı hissedebiliyordum, hala çok sertti ve neredeyse yanıyordu. Hiçbir şey söylemeden üstümü düzeltti, eli en lezzetli şekilde oyalanıyordu.

"Sen," dedim kısık sesle, dudaklarımı ıslatarak. "Peki ya sen?"

Beni kollarının arasında döndürebilecek kadar geri çekildi. Kendimi bırakıp omuzlarını kavradım. Gözlerim onunkilerle buluştu ve tuttu. Bana bakarken bir kalp atışı geçti. Bacaklarımız birbirine dolandı ve sonra benimkilerin arasına girdi. Onu tam göbeğimde hissettim. İçimden garip bir ses yükseldi, yarı inilti yarı özlem.

"Ben mi?" Alnını benimkine doğru indirdi. Kalçaları olağanüstü ve düpedüz günahkâr bir dönüş yaptı. "Yapabilirim-"

Keskin ve parlak bir ışık tepemizdeki gökyüzünü yarıp geçerek beni bir solukta bıraktı. Tanner'ın tutuşu sıkılaştı ve bir an sonra gök gürültüsü kemiklerimi sızlatacak kadar yüksek bir sesle patladı.

"Aman Tanrım," dedim, gözlerim kocaman açılmıştı.

Tanner beni tek koluyla kaldırarak döndürmeye başlamıştı bile ki bu çok etkileyiciydi. "Kızarmadan önce havuzdan çıkmamız gerekiyor."

Ben de buna itiraz etmeyecektim.

Havuzdan çıktık ve ben elbisemi almak için durduğumda gökyüzü yarıldı ve soğuk yağmur bastırarak çığlık atmama neden oldu. Tanner kolumdan tutup beni güvertede sürüklerken güldü ve ayaklarımız hızla biriken su birikintilerinde kaydı.

İkimiz de evin soğuk havasında sıırıslıklam bir halde birbirimize bakarken bir şey söylemedik ama söylenmesi gereken bir şey yoktu. Gerçek aramızda açık bir şekilde duruyordu.

Her şey değişmişti.

Bölüm 9

Tanner

Dışarıda fırtına şiddetlenirken birbirimize baktık, gök gürültüsü camları çatırdatacak kadar yüksekti. Fırtına içimde hissettiklerimi yansıtıyordu. Parmaklarım ona dokunduğum yerden hâlâ karıncalanıyordu ve yanakları kızarmış, gözleri hâlâ mutlulukla parlıyordu.

Kahretsin, bir kayadan daha serttim.

Yanına gitmek istedim ama o bir adım geri çekildi ve elbiseyi aceleyle başının üzerine geçirdi. Yerleştirdikten sonra pencereden dışarı bakarken zorlukla yutkundu. Yağmur güverteyi dövüyordu. "Tanrım," dedi, sesi cızırtılıydı. "Syd ve Kyler dışarıda bunun içindeler."

"İyi olacaklar. Kyler bundan emin olacak."

Omzunun üzerinden bana hızlıca bir bakış attı. Bakışlarındaki tutku kaybolmuş, yerini keskin bir temkinlilik almıştı. "Syd de öyle. O kendi başının çaresine bakabilir."

"Yapamayacağını söylemedim." Ellerimi ıslak saçlarımda gezdirdikten sonra bir bar taburesinin arkasına bırakılmış havluyu aldım. Suyu emebildiğim kadar emdim ve sonra havluyu yarattığım su birikintisinin üzerine bıraktım. Andrea'nın giydiği elbise ıslaklığı emiyor ve ağzımı sulandıracak şekilde kıvrımlarına yapıştıyordu, ama eğlenceli ve yaramaz şeylerden vazgeçmişti.

Onu suçlamadım. Bunun olmasını planlamamıştım. Tamam. Belki onu öpmeyi planlamıştım. Belki onu öpmeyi planlamıştım ama bu kadar ileri gitmesini beklemiyordum, özellikle de daha öpüşmemişken. Şimdi arkasını dönüp bakışları benimkilerden sekerken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Sanırım biraz kestireceğim," dedi bakışlarıma karşılık vermeden. Göğsüm sıkıştı. "Andrea, ne oldu-"

"Sorun değil. Yani, *harikaydı*." Benden uzak durarak adanın etrafında dolanırken yanakları kızardı. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Onu mutfak boyunca takip ederken kaşlarımı çattım. "Ama bunun hakkında konuşmak *istiyorum*." Oturma odasına ve merdiven boşluğuna yaklaştı. "Hiçbir erkek bunun hakkında konuşmak *istemez*... bu her neyse.

Çılgınca beklentilerim yok, bu yüzden

Beni doğru yola getir ya da bunun gibi bir şey." Ağzım açık kaldı. "Ne?"

Yüzü saçlarıyla uyumluydu. "Olanların hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum. Biliyorum, değil-"

"Affedersiniz?" Sesim yükselirken içimi bir öfke kapladı. "Hiçbir anlamı yok muydu?"

Merdivenlerin dibinde durduğunda şaşkınlık güzel yüzünü çimdikledi. "Öyle mi?"

Öyle miydi? Kahretsin, ona baktım ve o anda düşünebildiğim tek iyi şey, artık öfkeli, kaya gibi sert bir ereksiyona sahip olmadığım gerçeği idi. "Tabii ki hayır," diye tersledim.

Andrea sanki duygularını incitmiğim gibi *irkildi*. Sarsılarak başını salladı ve döndü, çıplak ayaklarıyla merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Hem düşüp boynunu kıracağından endişelenerek hem de arkasından koğmak için bir adım öne çıktım.

Ama kendimi durdurdum, birbirimize bağarmamızla sonuçlanmayacak normal bir konuşma yapamayacak kadar öfkeli olduğumu biliyordum. Merdivenlerden dönerek mutfığa girdim ve ellerim kalçalarımın cam kapıların önünde durdum.

Ne oluyor lan? Bu bir şey ifade etmiyor muydu? Ne yaptığımı sanıyordu? Etrafta rastgele dolaşıp kıkırdamak için piliçleri soyduğumu mu? Aslında, muhtemelen öyle düşünmüştür.

"Kahretsin," diye inledim çenemi eğerek.

Benim hakkında bildiklerine -benimle takılırken gördüklerine- dayanarak, eşit fırsatlara sahip bir sikiciydim. Kahretsin, neden daha önce gelen bir sürü kızdan farklı olduğunu düşünsün ki? Ama o farklıydı ve bunu bilmek *zorundaydı*. Sydney'nin bir arkadaşıyla öylece yatmazdım. Bu çok açıktı, çünkü öyle olsaydı, bana ağzını açtığı ilk anda o güzel kalçalarının arasına girmeye çalışırdım.

Ön kapının açıldığını duydum ve dönüp Kyler ile Sydney'i gördüm. Oraya varmak için nehirde yüzmüş gibi görünüyorlardı ama ikisi de gülümsüyordu.

"Vay anasını," dedi Kyler sırt çantasını cam kapının yanına bırakarak. Gülerek saçlarındaki yağmuru silkeledi. Su damlacıkları her yöne doğru uçuşuyordu. "Bu fırtına çılgınca."

"Evet," diye mırıldandım, buzdolabına doğru ilerlerken. "Birdenbire ortaya çıktı."

Sydney lavaboya doğru ilerledi ve saçlarını sıkarak temizledi. "Hava durumunu kontrol ettik. Bu akşama kadar bir şey beklenmiyordu."

"Fazla uzaklaşamadık bile," diye yakındı Kyler. "Bulutların yaklaştığını görür görmez geri dönmeye başladık."

Buzdolabından bir şişe su çıkardım ve kendimi konuşmaya dikkat etmeye zorlamaya çalıştım ama açıkçası umurumda bile değildi.

Sydney doğruldu ve kaşlarını çatarak arkasını döndü. "Andrea nerede?" "Biraz kestiriyor." Elim su şişesini çatırdayana kadar sıktı.

Kaşları kalktı. "Sanırım gidip onu kontrol edeceğim."

Andrea'nın Sydney'e ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim olmadan Giğeyi ağzıma götürdüm. Sadece Tanrı biliyordu. Adımları silikleştikten sonra Kyler bana baktı.

durduğu yerde. "Ne var ne yok?" "Gökyüzü," diye cevap verdim.

Gözlerini devirdi. "Bugün ilginç bir şey kaçırdık mı?"

Sanki oraya Kyler'la birlikte gidecekmişim gibi. "Fırtına çıkmadan önce bir süre havuzda takıldık."

"Uh-huh." Yüzünden bilmiş bir ifade geçti. "Sanırım Andrea havuzda takılmanın verdiği yorgunluktan bitkin düşmüştü?"

"Sanırım öyle," diye mırıldandım, suyu bitirirken. "Bu ıslak kıyafetlerden kurtulmam lazım."

Kyler bir şeyler söyledi ama ben dikkat etmedim. Dışarıda gök gürültüsü devam ederken ben üst kata çıktım. Neredeyse Andrea'nın yatak odasına doğru gidiyordum ama Sydney'nin onunla olduğunu düşündüm. Mayomu çıkarıp bir çift şort aldım ve üzerime geçirdim. Yatağın kenarına oturdum ve sinirli bir nefes üfledim.

Şakaklarımı ovuşturarak gözlerimi kapattım. Belki de Andrea konusunda yanılmıştım. Evet, beni istiyordu ve bugün bunu kanıtladı, ama bu daha fazlasını istediği anlamına gelmiyordu. Dur bir saniye. Daha fazlasını istiyor muydum? Bunun cevabını zaten biliyordum.

"Siktir," diye mırıldandım.

Her şeyi özetleyen tek kelime buydu.

Andrea

Fırtına kısa bir süre dindi ve sonra şiddetle geri geldi. Yağmur çatıyı dövüyor ve havuz taşmaya başlıyordu. Su kenarlardan süzülüyor, güverte tahtalarının arasından sızıyordu. Kara gökyüzünde şimşekler çakıyor ve gök gürültüsü kulübeyi sarsıyordu.

Pencerenin kenarında durmuş, gökyüzünün Seneca Kayalıkları'nın tepesinden havai fişek atılıyormuş gibi aydınlanmasını izliyordum. Nefesimi dışarı üfledim ve camın buğulanmasını izledim.

Tabii ki hayır.

Gözlerimi sıkarak o üç küçük kelimeden kurtulmaya çalıştım. Tanner'ın bana olan ani ilgisinin uzun vadeyle bir ilgisi olduğu fikrini hiçbir zaman düşünmemiştim. O... erkeksi bir adamdı ve ben onun elinde bir macuna dönüşmüştüm, kelimenin tam anlamıyla. Pişmanlık duymamam gerekirdi ama duydum.

Hep öyle yapardım.

Çünkü bir kez olsun, sadece bir ilişki olmaktan daha fazlası olmak istiyordum. Daha *değerli* olmak istedim. Gizlice aşağı inip bir içki alma ihtiyacı hissetmek istemedim. Bu şekilde hissetmek istemiyordum. Başımı soğuk bardağa yaslayıp iç çektim.

Gerçek şu ki, Tanner'la birlikte olmak istiyordum. Kendimi onun içinde kaybetmek, kendimden küçük bir parça vermek ve o anın ötesini düşünmemek istiyordum.

Tanner herkesle aynı odada oturduğumu unutmuş gibi görüldüğü için akşam yemeği çok garip geçmemişti ve sonrasında hepimiz medya odasına inmiştik. Çocuklar epik bir hava hokeyi ölüm maçı yapmışlardı ve yaklaşık bir saat önce yorgun olduğumu söyleyerek ayrılmıştım. Tanner'ın gidişimi izleyip izlemediğine bakmadım, çünkü izlemediğinden oldukça emindim.

Mutfakta bunun önemli bir şey olmadığına dair yaptığım küçük konuşmanın işleri yumuşatacağını düşünmüştüm ama daha da kötüleştirdiğime dair içimde belirgin bir his vardı. Ve yalan söylemişim. Önemli bir şeydi. Beni ele alış şekli, bana dokunuşu, daha önce bir erkekle yaşadığım her olayı silmişti. Bana unutturmuştu. Her şeyi unutturmuştu. Buna paha biçilemezdi. Kimse böyle bir fırsatı kaçıramazdı.

Ama farkına varmadan içimde bir his vardı.

Pencereden uzaklaşarak yatağın kenarına oturdum ve bacaklarımı uzattım. Böyle bir alışkanlığım vardı - gerçekten denemeden işleri daha da kötüleştirme alışkanlığı. Tıpkı bölümümü değiştirdiğim zamanki gibi. Hemşirelik diploması alabilirdim, o zaman en azından yaklaşık dört yıllık eğitimimi çöpe atmış gibi olmazdım. Kendime verebileceğim daha çok örnek vardı ama bu gece o iç karartıcı yolda ilerlemek istemiyordum. Ayağa kalktım ve çantamı şifonyerin üzerinde bıraktığım yere yöneldim. İçini açıp, içinde uyku hapi olan şişeyi bulana kadar kırmızı şişeleri karıştırdım. Tam kapağını açmaya başlamıştım ki yatak odasının kapısı hafifçe çalındı.

Syd olduğunu tahmin ettiğim için şişeyi çantama geri koydum ve kapıya doğru ilerleyerek kapıyı açtım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yani Syd değil.

Tanner kapının girişinde durdu, ellerini çerçeveye dayamıştı, başı öne eğikti. Çenesini kaldırana kadar bir an geçti. Gözleri kobalt mavisiydi, yoğun bir şekilde hemen benimkilere kilitlendi. Nefesim göğsümde sıkıştı.

"Yalan

söyledim,"

dedi. "Ne?"

Doğrulurken elleri çerçeveden kaydı. "Daha önce yalan söyledim. Mutfaktayken. Havuzda aramızda ne oldu? Benim için bir anlamı vardı."

Bölüm 10

Tanner

Bu sözler ağzımdan çıktığı anda ne kadar doğru olduklarını ve geri dönüşü olmadığını anladım.

Yukarı çıktığımda onun yatak odasına uğramayı planlamamıştım ama sanki beynim durmuş ve kendimi onun kapısının önünde bulmuştum. Onu umursamadığımı düşünerek uyumamın bir yolu yoktu.

Şimdi buradaydım ve Andrea beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama gergin bir saniye geçti, sonra bir adım geri attı, sonra bir adım daha.

Bunu bir davet olarak kabul ettim.

Odasına girip bakışlarımı ona diktim. "Bana bunun senin için bir şey ifade etmediğini söyle, ben de hiçbir şey olmamış gibi davranayım. Sadece söyle, Andy. Olanları unutabiliriz ama eğer olduysa -eğer bir anlamı varsa- o zaman bu lanet dünyada hiçbir şey olmamış gibi davranmamın imkânı yok."

Ellerini kaldırıp vahşi buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırırken göğsü sertçe yükseldi. "Tanner, ben... o..." Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Benim için bir anlamı vardı ama-"

"Şu anda bir 'ama' olmasına gerek yok," diye araya girdim, sanki lanet olası piyangoyu kazanmış gibi hissediyordum. Ne kadar çaresizdim? "Tamam mı? Yapmak zorunda değiliz-"

"Şimdi geçmişi mi düşünüyorsun?" diye o kadar sessiz fısıldadı ki neredeyse onu duymuyordum. Kirpikleri kalktı. "Şimdi geçmişi düşünemem."

Dürüst olmak gerekirse bununla ne demek istediğini anlamamıştım ama sonra uzandı ve parmaklarını bol tişörtünün eteğinin altına soktu. Tişörtü başının üzerine kaldırdığında kalbim duracak gibi oldu. Kumaş parmaklarından sarktı ve sonra yere düştü.

Andrea beyaz bir sutyen giymişti; sutyenin kuplarını çevreleyen zarif bir dantel ve ortasında minik bir fiyonk vardı. Onu daha önce de mayoyla görmüştüm, bu yüzden şimdi böyle görmek Çağırıcı olmamalıydı, ama farklıydı. Daha samimiydi. Daha anlamlıydı.

Kapıyı arkamdan kapattım, sanki iki mil koşmuşum gibi ağır ağır nefes alıyordum. Bakışlarımı ondan alamayınca, muhtemelen şu anda, tam burada, olduğu gibi durmasından daha güzel bir şey göremeyeceğimi düşündüm. Her ne kadar beni öldürse de, bu gece ona gelmenin bacaklarının arasına girmekle ilgili olmadığını söylemek zorundaydım. "Andrea, ben-"

"Yapma." Derin bir nefes daha alarak göğsü kabardı ve fincanları zorladı. "Konuşmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Sanırım var." Sesim derinleşmiş, sertleşmişti.

Başını sallayarak bana doğru yürüdü, her adımı yavaş ve amaçlıydı. Olduğum yerde kalakalmıştım. Ayakları benimkilere değince durdu. "Seni daha önce öptüğümü hatırlamıyorum." Başını geriye doğru eğerken gözleri benimkilerle buluştu. "Ve sen de beni daha önce öpmedin."

"Ben yapmadım." Kendi sesimi zar zor tanıyabildim.

Andrea ellerini göğsüme koydu ve ellerinde ince bir titreşim hissettim. "Seni öptüğümü hatırlamak istiyorum."

Lanet olsun. "Bunu da hatırlamanı istiyorum."

Eğildi, göğüsleri göğsüme baskı yapıyordu. Yanaklarının ortası pembeleşmişti. "Şimdi beni öpecek misin?"

Buraya gelirken gerçekten de böyle bir niyetim yoktu. Sadece onunla konuşmak istemiştim. Aramızdakileri açıklığa kavuşturmak ve nerede durduğumu ortaya koymak için. Ama ben bir aziz değildim. İyi bir günümde fazla iradem yoktu ve şu anda kendimi tutma gücüm çok sıkı çekilmiş bir lastik bant gibi koptu.

Bir elimi kalçasına koydum ve diğer elimi ensesinde dolaştırarak başını daha da geriye yatırdım. Ağzımı onunkine doğru indirdim ve bu sefer

-Evet, bu *gerçek* bir öpücüktü.

Ağzı benimkinin altında yumuşacıktı ve dudakları ayrıldığında ağzında hiç likör tadı kalmamıştı. Hayır, yüzde yüz Andrea'ydı ve tadı hâlâ tatlıydı. Bir elini omzuma attı, ben dilimi ağzının kenarı boyunca gezdirirken parmakları gömleğimin içine kıvrıldı.

Dudaklarını ayırdı ve ben de içine daldım. Sikeyim. Sıcak ağzı beni tüketiyordu. Vücudunu benimkine yaslama şekli beni sınıra doğru sürüklüyordu. Ve parmaklarımı belinin yan tarafına doğru takip ederken elimin altındaki sıcak, çıplak teninin hissi beni çözüyordu.

Ayak parmaklarının ucunda gerinerek kalçalarımızı hizaladı ve kendi kalçasını benimkine doğru çevirdiğinde, öpüşürken inledim. Sanki düşüncelerimi bir sis bulutu kaplamıştı, onu tekrar zevke getirme, kulaklarımda o yumuşak çığlıkları duyma ve vücudunun bir kez daha böylesine güzel bir şekilde kırıldığını hissetme ihtiyacıyla dolup taşıyordum.

Onu geriye doğru, yatağa kadar yürüttüm ve sonra aşağı indirdim. Yanakları kızarmış bir halde bana baktı, beni izlerken göğsü hızla inip kalkıyordu. Gömleğimin boynuna uzanarak onu başımın üzerinden çektim ve arkama attım.

Andrea'nın bakışları alçaldı ve ben de ayağa kalkarak onun kendisini doldurmasına izin verdim. Bu hoşuma gitmişti - lanet olsun, sadece bana bakarak tatmin olabilecektiği gibi bakmasına *bayılmıştım*. Egomu okşayan bir şeydi bu.

Ona doğru geldim, dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştirdim ve sonra

ellerimi beline doğru kaydurdum. Onu yukarı kaldırarak bacaklarının kenardan sarkmaması için hareket ettirdim. Ve sonra onun şaşkın nefesini bir öpücükle bastırıp yanına yerleştirdim.

Elimle yanağını kavrayarak yüzünü kendime çevirdim ve ikimiz de hava almaya ihtiyaç duyana kadar öpüşmeyi sürdürdüm. "Kahretsin Andrea, ağzının tadıyla yaşayabilirim."

"O kadar dolusun ki," diye fısıldadı ağzını benimkine doğru kaldırarak.

Çenesini sıkıca kavrayarak ağzını benimkinden çekti. "Ben dolu değilim." Başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Bunu kanıtlayacağım."

Yutkundu. "O zaman yap."

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kalktı. "Seni dinliyorum. Patronluk taslıyorsun." "Konuşurken hiçbir şey kanıtlamıyorsun."

Benden bir kıkırdama yükseldi. "Oh, bunun için çok lanet olasısın."

Cevap veremeden, ağzını bir kez daha, öncekinden daha sert ve sert bir şekilde iddia ettim ve onu iddia ettiğim konusunda hiçbir hata yoktu. Dudaklarımız birbirine yapıştı, dişlerimiz şingirdedi. Elinin boynuma dolanması ve beni daha sert bir şekilde aşağı çekmesi olmasaydı endişelenirdim.

Elimi çenesinden boğazının narin kıvrımına ve göğüslerinin arasına doğru kaydırırken nabzım hızla atıyordu. Elim kot pantolonunun bel bandına ulaşana kadar devam etti. Düğmesini açtım. Sonra yukarı uzandım, sütyeninin askısını önce bir kolumdan sonra diğerinden aşağıya çektim. Dilim onunkinin üzerinde dolaşırken, sütyeninin ortasından tuttum ve aşağı çektim. O kadar güzel bir ses çıkardı ki ben de hemen yuttum.

Başımı kaldırıp öpüşmeyi kestiğimde yanıyordum. Bakışlarım düştü. Lanet olsun. Göğüslerinin çıplak halini hayal ettiğim her an gerçeğiyle kıyaslanamazdı bile. Göğüsleri ağır ve mükemmeldi, kabarıklıkları pembe ve uçları sertti. Başparmağımı meme ucunda gezdirdim, sırtı kavislenip dudaklarından yumuşak bir inilti çıktığında bağırmak istedim.

"Çok güzelsin, çok güzelsin amına koyayım," dedim o küçük, sıkı yumruyu okşarken, o sesi tekrar çıkardığında bedenim kasıldı. Ağzımı indirdim, dilimle tepe noktasının etrafında döndüm, haykırdığında ve boynumun arkasını sıkıp beni göğüslerine tuttuğunda yumruklarımla göğsümü yumruklamak istedim.

Onu derin ve sert bir şekilde emdim, ondan gelen tüm keyifli inlemelerden ve soluklardan zevk aldım. Ağzımı diğer göğsüne götürdüğümde ve diğerinin ağırlığını elimde hissettiğimde cennetteydim, ama parmaklarımı çok daha fazlası için kullanmak istiyordum.

Uzanarak elimi bileğine doladım ve elini göğsüne doğru indirdim. Parmaklarını göğsünün üzerine kapattığımda gözlerinin kararmasını izledim.

"Tanner," diye fısıldadı, yanaklarına renk gelmişti.

Dudaklarımı ıslattım. "Şu haline bak." Elimi onunkinin üzerine kapattım, onun elini kendi göğsünü yoğurmak için kullandım. "Şu anda nasıl görüldüğünü asla unutmayacağım."

Parmaklarını hareket ettirip ucuyla oynarken ağır ağır nefes alıyordu. "Ne... ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir fanteziyi yaşamak." Göğsünün ucunun daha da sertleşmesini izledim ve sonra başımı eğerek dilimi üzerinde gezdirdim. "Bunu yapmayı bırakma. Söz ver."

"I..."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Bana söz ver." Vücudu titredi. "Söz ver."

Ağzımı tekrar onunkine götürdüm, elini göğsünde tuttuğunda onaylayarak gürlledim. Dokunuşu ilk başta tereddütlüydü, ama elimi yumuşak karnından aşağıya ve sonra kot pantolonunun bandının altına kaydırduğımda durmadı. Külotunun altından kayacak bir şey yoktu ve kalçalarının arasında toplanan ıslaklığın ilk fırçasını hissettiğimde neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Kendine dokunmayı bırakma," diye emrettim, bir parmağımı yumuşaklığının arasından geçirmeden bir saniye önce. "Lanet olsun, durma."

Nefesi kesildi. "Eğer... eğer yapmazsan yapmayacağım." "Bu dünyadaki hiçbir şey beni durduramaz."

Ve bu lanet gerçektir. Hiçbir şey. Hiçbir şey. Elimi kaydurdım, böylece avucum onu çıldırttığını bildiğim o bölgeye bastırdı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi dudaklarıyla ve diliyle ziyafet çektim ve parmaklarımla onu becerdim. O kadar sıkı, ıslak ve mükemmeldi ki, pantolonumu bile çıkarmadan dökülme ihtimalim çok yüksekti.

Olsa bile umursayacağımı sanmıyorum.

Bir parmağımı daha içine soktuğumda göğsündeki hareketler hızlandı ve ben de yukarı kalkıp aşağı baktım. "Lanet olsun," diye homurdandım. Bu bir rüyaydı. Olmak zorundaydı.

Parmaklarım onun içine girip çıkarken titremeye başladığını hissettim ve boşaldığında attığı çığlığın tadına bakmak istedim. Kalçaları parmaklarımla itişine uyarak yükselirken ağzımı onunkinin üzerinde gezdirdim. Parmaklarımla etrafında sıkılaştıkça yükseliş ve düşüş çığınca bir hal aldı. Parmaklarımla etrafında hissettiğim ilk kasılma beni kalçasına doğru itirdi. Kalçaları yataktan fırlayacak gibi oldu ve vücudu titremeye başladı. Bir bacağımla onunkinin arasına soktum, kalçalarım ona biniyor, hareketlerini taklit ediyordu.

Onun içinde kaybolmuştum.

Andrea boğaldığında sırtı kamburlaştı ve kalçaları hareketsiz kaldı, iç kasları parmaklarımla sıkıyordu. Çığlıklarını dilimle yakaladım ama her hücremde hissediyordum. Yatağa geri düştüğünde parmaklarımla yavaşlatarak onu sakınletirdim, eli göğsünden uzaklaştı ve yatağın üzerinde, kalçasının yanında gevşek bir şekilde uzandı.

Parmaklarımı içinden çekerek onu nazikçe öptüm. Şefkatle. Evet,

Bu şefkatli bir öpücüktü. Kanımın kaynıyor olmasına ve canımı acıtacak kadar sertleşmiş olmama rağmen dudaklarımı yavaşça onunkilere değdirdim. Ama ayağa kalkıp kızarmış yüzüne baktığımda, ayrık dudaklarını ve yanaklarını okşayan kalın kirpiklerini içime çektim. O anda ona asla doyamayacağımı biliyordum. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin, onun gibi bir kız olmadığını biliyordum.

Kulağa ne kadar barbarca gelse de, yine de doğruydu. *Andrea benimdi.*

Andrea

Yavaşça kendime geldim, kaslarım zayıflamış ve tenim uğulduyordu. Her hücremi istila eden huzur, sakinlik herhangi bir içeceğin ya da ilacın sağlayabileceğinden daha iyiydi.

Tanner ağzımın kenarını öptü ve sonra boğazımdan aşağıya, omzuma doğru küçük, sıcak öpücükler gönderdi. Eğer dikkatli olmazsam, buna bağımlı olabilirdim.

Gözlerimi kırıştıtararak açtım, kendime -bize- baktım ve ciğerlerimdeki havayı kaybettim. Onun ötesinde, göğüslerimden birinin ucunu, karnımın eğimini görebiliyordum ve gözlerim onun kolunu, elini takip etti. Şimdi elini bacaklarımın arasından çıkarıyordu. Sertçe yutkundum. Yüce Tanrım, ikimizin görüntüsü sonsuza dek zihnime kazınmıştı.

Karnımı ve belimi okşayarak kıpırdandı ve tahrik olduğunu açıkça görebiliyordum - *çok* tahrik olmuştu. Bunu daha önce, havuzda ve şimdi bana doğru bastırıldığında hissetmiştim. Kalın ve sertti ve bu ikinci kez kendi zevkini aramaksızın beni zevkin doruklarına çıkarıyordu.

Odamda olduğu ve o şeyleri söylediği gerçeğinin ötesini düşünemiyordum. Bana öyle baktığında, bana öyle dokunduğunda, her şeye parmaklarımın ucuyla zar zor tutunuyormuşum gibi hissetmiyordum. Kendimden emin, sofistike, dünyevi ve güzel hissediyordum. Mutlu ve kontrollü hissediyordum ve en önemlisi normal hissediyordum.

Ama bir yanımda bunun çok aptalca ve tehlikeli olduğunu biliyordu. Aramızda geçenlerin onun için bir anlamı olduğunu söylemiş olması, hakkımda daha fazla şey öğrendiğinde buralarda takılacağı anlamına gelmiyordu. Kalmayacağını biliyordum. Birkaç katmanı daha soyduktan sonra bunu yapmasını beklemiyordum. Bazen kafam allak bullak oluyordu ve birinin ihtiyaç duyacağı son şey bu saçmalığa bulaşmaktı.

Ancak ellerimi omuzlarına koyup onu yanımda sırt üstü yatırdığımda tüm bu sağduyudan eser kalmamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu o derin, seksi sesiyle. "İyiliğe karşılık veriyorum." Doğrudum ve bir bacağımı onunkinin üzerine attım. Elleri hafifçe kalçalarımaya yerleşti. "Buna gerek yok."

Naylon pantolonunun altından açıkça görünen sert çizgiye bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım biliyorum." Bacaklarının arasına girerken dudağımı ısırdım. "Tabii sen istemezsen."

"Bebeğim, ne sikim yapmak istiyorsan onu yapmak istiyorum," dedi, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Ve inan bana, her ne planlıyorsan onu yapmanı istiyorum, ama sadece yapmak *zorunda* olmadığını anlamanı istiyorum."

Ah canım, çenemi eğerken boğazımın arkasının yandığını hissettim. "Senden bunu *beklemiyorum*," dedi.

Boğazımdaki ani yumruyu yutarken bakışlarımı yere indirdim. En son ne zaman birkaç içki ve birkaç güzel sözden sonra benden böyle bir şey beklenmediğini düşünemiyordum. Bugüne kadar en son ne zaman birinin beni boşalttığını hatırlayamıyordum, özellikle de onun kadar kolay bir şekilde.

"Bunu yapmak istiyorum." Sesim hafifti.

Kanımı kaynatan derin bir ses çıkardı. "O zaman ben varım."

Keşke.

Sütyenimi düzeltmeye başladım ama elimi yakaladı. "Seni böyle seviyorum," dedi, gözleri mavi ateş gibiydi. "Böyle görüldüğünü asla unutmayacağım."

Titrek bir nefes çektim. "Bütün doğru kelimeleri söyleyebileceğini kim bilebilirdi?"

"Biliyorum, değil mi?" Kıkırdadı. "Genellikle hep yanlış şeyler söylüyorum."

Bu ikimiz için de söylenebilirdi ama ben konuşmanın ötesindeydim. Felaketin eşiğindeydik ama vücudundan aşağı kayarken kendimi durduramıyordum. İkimiz de duramazdık. Bununla sonra ilgilenecektim. Bazı şeyleri daha sonra halletmek üzere bir kenara itmekte çok iyi olmasam da iyiydim.

Göğüs kasları ağızımın altında sert ve pürüzsüzdü. Teninin tadına baktım, sıkı karın kaslarını öperken tuzlu karışımın tadını çıkardım, pantolonunun bol kesimine doğru ıslak bir yol çizerken gözlerimi kapattım. Vücudu bir sanat eseri idi; sert ve çeliğin üzerine gerilmiş ipek gibiydi. Ona bütün gün tapabilirdim.

Pantolonunu hafifçe çekiştirdim ve kalçalarını kaldırdı. "Bana bak," dedi. "Çok yardımcı oluyorum."

"Çok şaşırdım," diye mırıldandım kıkırdayarak.

Onu ilk kez gerçek anlamda gördüğümde kahkahalarım kesildi. Pantolonu kalçalarına *kadar* inmişti ve tüm ihtişamıyla ortada duruyordu. Her yeri aynı büyüklükteydi ve çok iriydi.

Parmağımı ortasından geçirdim ve dokunduğumda tüm vücudu sarsılınca sııttım. "Hoşuna gitti mi?"

"Bu bir 'cehennem evet' olurdu."

Gülümseyerek elimi tabanın etrafına sardım. Avucumun içinde zonkluyordu. Ne yapacağımı biliyordum. Bunu daha önce de yapmıştım, gitmek istemediğim birçok kez... o zamanların bir önemi yoktu, çünkü bunu istiyordum. Bunu *yapmak* istiyordum.

Kirpiklerimin arasından onu izleyerek elimi yavaşça hareket ettirdim. Gözleri neredeyse tamamen kapalıydı, çenesi sıkıca kilitlenmişti ve kalçaları ritmimi takip ediyordu. Bu çok doğaldı ve daha da aşağı inip başımı eğdiğimde gerçekten hiçbir şey düşünmüyordum. Dilimi başının üzerinde dolaştırırken göğüslerimin uçları kalçalarına değiyordu.

Tanner homurdanarak "Evet" dedi.

Evet. Evet. Bu kelime kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Ağzımı onun üzerine kapattım ve onu içime aldım, dilimi gidebildiğim kadar uzağa götürdüm.

"Siktir. Ağzın," diye inledi. "Tanrım. Lanet olsun. Sonuna kadar dayanamayacağım."

Gülmek isterdim ama onu memnun etme eylemine kendimi öyle kaptırmıştım ki. Normalde bu... bu bir angarya gibi görünürdü. Tanner ile şehvetli ve umut verici hissettirdi. Karşılıklı. Ver ve al. Seksi ve güzel.

Elleri saçlarıma dolandı ama beni kendisine doğru çekmedi ve bu... güzel bir değişiklik oldu. Hareket etti, kalçalarını itti, ama kendini tuttu ve haklıydı, uzun sürmedi.

"Boşalmak üzereyim." Geri çekilmeye çalıştı ama ben izin vermedim. Gözlerimi kapatarak onu daha derine çektim. "Andrea," diye inledi, kalçaları yorganın üzerinden kalkıyordu.

Parçalara ayrılma hissi asla unutamayacağım bir şeydi. Misk kokulu, tuzlu tadı, nabzının atışı ve boynumu nazikçe tutuşu -Hepsi bana verdiği zevk kadar sarsıcıydı.

Yavaşlayıp başımı kaldırdığımda bana kocaman gözlerle ve anlam veremediğim bir şekilde baktığını gördüm. Doğrulup yüzümün yanlarını kavradığında hareket etmedim ve beni göğsüne çekip öptüğünde nefes almadığıma eminim. Ve bu küçük bir öpücük de değildi. Derin ve yakıcıydı, beni aydınlatıyordu.

Ayrıldığımızda alnını benimkine dayadı ve kısa bir nefes verdi. "Andy, bu *şimdiye* kadar bir kulübeye yaptığım en iyi yolculuk olmalı."

Dudaklarımda yavaşça bir sırtış belirdi ve sonra tam bir gülümsemeye dönüştü - gerçek bir gülümseme ve ben farkına bile varmadan gülmeye başladım ve bu çok uzun zamandır ilk gerçek gülüşüm gibi geldi.

Bölüm 11

Andrea

Yan yana uzandık, başlarımızı yatağın başına yığılmış bol miktarda yastığa dayadık. Sonunda sütyenimi düzeltmiş ve gömleğimi tekrar giymiştim ama Tanner hâlâ çıplak göğsünün sıcaklığıyla sallanıyordu ve benim için sorun yoktu.

Bir ara alt kata inmiş ve bize iki soda getirmişti. Normalde diyet içerdim ama eski moda olanı hiç şikâyet etmeden höpürdeterek içtim. Ayrıca parçalara ayırdığı bir blok peynir getirmişti ve sanırım o anda ona biraz aşık olmuş olabilirim.

Çünkü peynir eşittir mutluluk.

Syd ve Kyler'in nerede olduklarını ya da bu odada az önce yaşanan sapıklık hakkında herhangi bir şüpheleri olup olmadığını bilmiyordum ama çok fazla düşünmemeye çalışıyordum çünkü düşünmek strese, stres de benim için aptallığa yol açıyordu.

Tanner itfaiyede çalışırken cevap verdiği bazı çağrılardan bahsetti. Komik olanları, örneğin birinin kendini evinin balkonunda kilitlemesi gibi... doğduğu günkü gibi çıplak. Ya da acil bir durumda ne yapması gerektiğini okulda yeni öğrenmiş ve öğrendiklerini ailesine anlatmaktan çok göstermeye çalışan aşırı hevesli bir çocuğun itfaiyeyi araması gibi.

Çok gülüyordu ve gülmesi hoşuma gidiyordu. Güzel bir sesti, daha önce dikkat etmemeye çalışmışım ama şimdi duyduğumda gülümsemekten kendimi alamıyordum. Onun sürekli güldüğünü fark etmekte geç kalmışım. Sadece kafamı kıcımdan çıkarıp dikkatimi vermem gerekiyordu.

"Bölümünü değiştirdiğinde ailen nasıl tepki verdi?"

Gözlerim büyüdü. "Aman Tanrım, çıldırdılar. Tüm eğitimimi çöpe attığımı ve öğretmen olmak isteyerek hayatımı mahvettiğimi düşünüyorlar."

"Öğretmen olmanın hayatınızı mahvetmek olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Ayrıca, doktor olmak kadar önemli bir şey."

Bir elimi kaldırdım ve başparmağımla işaret parmağımla birbirine sürttüm. "Para. Bir öğretmen çok daha az para kazanır."

"Tek umursadıkları bu mu?"

Öyle miydi? "Dürüst olmak gerekirse bu cevaplama zor bir soru. Para onlar için önemli. Tek şeyin bu olduğunu sanmıyorum." Hafifçe kaşlarımı çattım. "I

Sanırım sadece iyi bir hayatım olduğundan emin olmak istiyorlar, anlıyor musun? Mücadele etmediğimden."

"Bu anlaşılabilir bir durum, ancak öğretmen olmak fakir olacağınız anlamına gelmiyor."

Bir bacağıma bükerken hafifçe güldüm. "Evet, ayrıca Brody'nin yapacağı gibi benim de onlar gibi plastik cerrah olmamı istediler. Acil durum prosedürlerinde uzmanlaşmaya karar vermediğim sürece, hayatımı göğüs ve burun büyütmekle geçirecektim."

"Brody ne yaptığını değiştirdi mi? Tıp fakültesinde, değil mi?"

Şaşkınlık içimi kapladı. Kardeşim hakkında bir şeyler hatırladığını hiç bilmiyordum. Onunla bir kez karşılaşmıştı ama kısa sürmüştü. "Estetik ameliyat yapmıyor. Travma için gidiyor. Sanırım adrenalini seviyor."

Ayrıca bu işle birlikte gelen Tanrı kompleksini de sevdiğini düşünüyorum. Onun için iyi bir seçim.

"Ailem bunu kabul etti," diye ekledim ayak parmaklarımı oynatırken. "İstemeye istemeye, ama en azından Brody onları hayal kırıklığına uğratmadı, bu yüzden ellerinde bu var."

Başını yana eğdi. "Onları hayal kırıklığına uğratmadın."

Bunu söyleme şekli sanki buna tamamen inanıyormuş gibiydi ama ben daha iyi biliyordum. Hayal kırıklığına *uğramışlardı*. Bir gün bunu tamamen atlatacaklardı ve hayatımda onları üzecek tek kararımın bu olmadığından emindim. Bunu gerçekten düşünmek istemiyordum.

Tanner'la bu şekilde takılmak çok farklıydı. Birbirimizi öldürmeye çalışmadığımız pek çok anımız olmadı değil, ama bu sanki *birlikteymişiz* gibiydi, gerçekten birlikteydik. Tabii ki birlikte olmadığımızı biliyordum ama...

Teneke kutuyu göğsüme yasladım, ona baktım ve Tanner'ın kahkahası azalırken gülümsedim. "Sessizleştin," dedi dizini dizime vurarak. "İyi misin?"

Başımı sallayarak ona baktım. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece... bu çok güzel," dedim beceriksizce. "Yani, hiç böyle biriyle oturmamıştım..."

"Bir erkekle mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Uzun bir süre için değil." "Ne kadar uzun?"

Kuru bir kahkaha attım. "Gerçekten utanç verici derecede uzun bir süre. Lisede aptal bir oyun kurucuyla çıktığımdan beri." Yanaklarım kızardı. "Yani, evet, o kadar uzun."

Tanner cevap vermedi.

Ugh. Ona tekrar baktım, bana üzgün bir insan örneğiymişim gibi bakmasını bekliyordum ama o sadece... sadece bana bakıyordu, gözleri yumuşaktı. "Ne?" Fısıldadım.

"Bunu yapmak için beni seçtiğine sevindim o zaman," dedi bir süre sonra.

Kalbim küçük bir kuş gibi çırpındı. "Sanırım kendini seçtin." "Her neyse," diye kıkırdadı ve sonra üzerime eğilip kalanını ve gazozunu komodinin üzerine bıraktı.

"Biliyorsun, senin tarafında bir stand var," diye belirttim.

Minderlere yaslandı ve orantısız bir omuz silkti. "Seninki daha iyi," dedi ve ben de onun saçmalığına güldüm. "Ama bunu yapmadığına inanmak zor."

"Bilmiyorum." Bir omzumu kaldırdım ve ağzımdan gerçekten aptalca bir şey çıktı. "Sana yaptığım şey hoşuma gitti."

Yavaş bir sırtış dudaklarını büktü. "Ben de sevdim. *Gerçekten* çok hoşuma gitti. Temel olarak, ne zaman bunu yapma ihtiyacı hissedersen, bana haber vermen yeterli. Nerede olduğumuz ya da ne yaptığımız umurunda değil. Bunu yapabileceğinden emin olacağım."

Gülerek başımı salladım. "Bunu aklımda tutacağım."

"Bunu sen yap." Bacaklarını bileklerinden çaprazlarken durakladı. "Cidden, bunu beklemiyordum. Bu her şeyi daha da tatlı yaptı."

İşte yine başladı, muhtemelen dünyadaki en doğru şeyi söylüyordu. Gözlerimi başka tarafa çevirip gazozuma baktım. "Hiç öyle hissetmemiştim. Yani, daha önce ne zaman *bunu* yapsam, yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum, anlıyor musun?"

Bir an geçti. "Hayır. Bilmiyorum. Açıklar mısın?"

"Erkekler bunu bekler," dedim kutunun üzerindeki etiketle oynarken. "Kimse barlardan eve sohbet etmeyi bekleyerek gitmez."

Bir süre daha sessizlik oldu. "Belki de insanlar birilerine bir şey borçlu olacaklarını düşünüyorlarsa başkalarıyla eve gitmemeliler." Sözleri kırılmıştı, sertti.

Başımı kaldırdım ve bakışlarımız buluştu. "Bunun bir hakaret olup olmadığından emin değilim."

Kaşlarını çatı. "Bu bir hakaret değil. Asla bir erkeğe bunu borçluymuşsun gibi hissetmemelisin. Ne olursa olsun. Seni yemiş ya da sana bir milyon dolar vermiş olması umurunda değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni mi yedin yoksa bir milyon doları mı? Örnekleri güzel kullanmışsın. Bilemiyorum, Tanner. Sanırım biri bana bir milyon dolar verse, hemen hemen her şeye varım."

Kaşları çatıldı. "Şaka yapıyordum," diye ekledim usulca.

Tanner'ın bakışları sinir bozucuydu. "Hiç bunu yapmaya zorlandın mı Andrea?"

Sorusu irkilmeme neden oldu. "Ne? Hayır, hayır! Kastettiğim bu değildi. Sadece bazen..." Söylediklerim kafama dank edince sözümü yarıda kestim. Gazoz midemi bulandırdı ve keşke kocaman peynir parçalarını ağzıma atmasaydım diye hayıflandım. Kafamda, eve gittiğim adamın sevişmeyi beklediğini bildiğim ama istemediğim geceler canlandı. Bunu yapmıştım, çünkü o zaman başka seçeneğim olmadığını düşünmüştüm.

Aptalca. Her zaman seçenekler vardı. "Hayır" gibi mesela.

Bir de gerçekten hatırlayamadığım geceler vardı.

Tanrım. Midem bulandı. Kafamın bununla nereye gittiğini sevmiyordum. Ter avuç içlerimi kapladı. Sanki ben... Bu düşünceyi tamamlayamadım bile. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum - bir şeyleri yapmak zorunda hissettiğim için yapmak ya da bazen ne yaptığımı hatırlamamak. Ya da belki de hatırlıyordum ve bu düşüncelere tutunmak istemiyordum.

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Tamam. Bu muhtemelen duruma verilecek en iyi yanıt değildi.

Tanner uzandı ve parmaklarıyla koluma dokundu. "Şu anda oldukça kötü şeyler düşünüyorum."

Ona bakamadım.

"Umarım bu sadece kafamın haksız yere sonuçlara varmasıdır," diye ekledi.

Aldığım bir sonraki nefes nedense canımı acıttı. "Hemen sonuca varıyorsun."

Eli durdu ve parmaklarını bileğime dolayarak usulca sıktı. "Hey," dedi nazikçe. "Bana bak."

Sığ bir nefes alarak bakışlarımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. Tutuldum. Bir kalp atışı geçti ve kendimi çırılçıplak, daha önce olduğumdan daha açıkta hissettim.

"Bilmeni isterim ki, eğer biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım. Günün hangi saati olursa olsun. Anladın mı?"

Ve sonra bakışlarında gün gibi açık bir şekilde gördüm. Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Sadece sempati değil. Bir parçam bununla başa çıkabilirdi, ama o mavi gözlerde gizlenen daha fazlası vardı.

Yazık.

Bana *acıma* dolu gözlerle baktı. Vücudumdaki her kas gerildi. Tenim rahatsız edici bir sıcaklıkla karıncalandı. Kaçıp gitme dürtüsü içime hücum etti. Bunu yapamazdım.

Tanner

Andrea'nın bana kapandığı anı gördüm. Ona benimle her konuda konuşabileceğini söylediğim anda gözlerinin üzerindeki perdeler kapandı. Yanımda oturup gülen kız gitmişti. Ailesi hakkında içini döken kız odayı terk etmişti. Ve haykıran, kendini teslim eden kız hiçbir yerde görünmüyordu.

Kahretsin.

"Andy-"

"Gerçekten yorgunum." Ben cevap vermeden bacaklarını yataktan sıyırdı ve ayağa kalktı. "Sanırım biraz uyumamın zamanı geldi." Kapıya doğru yöneldi, odasında olduğumuzu hatırlar gibi oldu, durdu ve elini

Bir şifonyerin üzerinde soda. Sırtı bana dönüktü.

Yüreğim ağzıma geldi, yataktan kalktım ve kendimi tuttum. Ona gitmenin bir şekilde durumu daha da kötüleştireceğine dair bir his vardı içimde.

"Andrea, bunu yapmak istememiştim.

."

"Sen hiçbir şey yapmadın." Yavaşça bana döndü ve güzel yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Sahteydi. Plastik. "Birdenbire çok yoruldu. Beni yordun." Gülüşü kırılğan bir tınıya sahipti. "Güzellik dinlenmesine ihtiyacım var."

Ağzımı açtım ama gülümsemesi yayılınca çenemi kapattım - doktorların hastalarına kötü haber verirken takındıkları türden bir gülümseme.

Sandalyeden bir bohça giysi aldı ve yatağın önünde dururken eşyaları göğsüne yaklaştırdı. "Sabah görüşür müyüz?"

Büyük bir parçam neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu ama duvarlarının yükseldiğinden şüphe yoktu. Aceleyle banyoya girmesini ve kapıyı sessizce kapatmasını izledim.

Kısa bir süre kıcıımı yere koyup onu beklemeyi düşündüm ama yanlışlıkla sinirlerime dokunmuştum ve açıkçası bu konuşmayı yapamayacak kadar kızgındım. Ona kızgın değildim ama eğer gerçekten erkeklerle bir şeyler yapmak istediği için değil de yapmak zorunda hissettiği için yapıyorsa, muhtemelen duvarı yumruklardım.

Tanrı'ya şükür bir kız kardeşim yoktu.

Andrea'ya böyle davranan pisliklerin düşüncesiyle başa çıkamıyorsam, bir kız kardeşim olsaydı ne halt ederdim? Sikerdim. Sonum hapishane olurdu.

Kızgın ve hayal kırıklığının ötesinde, içeceklerimizi ve peynirden geriye kalanları topladım ve onları aşağıya götürerek odadan çıktım. İlk kat karanlık ve sessizdi ve bir şişe su aldıktan sonra kendimi tekrar üst kattaki odamda buldum.

Kahretsin.

Yatağa uzanıp ellerimi yüzümde gezdirdim. Andrea ve benim aramda her şey altüst olmuştu ama ilerlediğimizi hissediyordum. Bunun nedeni sadece o yatakta yaptıklarımız değil, öncesinde, sırasında ve sonrasında yaşadığımız her şeydi. Ama şimdi? Geriye doğru kocaman bir adım attığımız hissinden kurtulamıyordum.

Bölüm 12

Andrea

Syd'in mutfak adasının yanına bir sırt çantası koymasını izlerken kaşlarım kalktı. Ondan daha ağırmış gibi görünüyordu.

"Yürüyüş yaparken bunu mu taşıyacaksın?" Ben sordum.

"Evet." Saçlarını topladı ve bir saç bağıyla sabitledi. "Gerçekten o kadar da kötü değil ve bir şey olması ihtimaline karşı hazırlıklı olmak akıllıca."

"Kuduz bir ayının sizi yemeye çalışması gibi mi?"

Sırıttı. "Kuduz ayılarla karşılaşacağımızı sanmıyorum. Ve sadece yürüyüş yapmayacağız. Gece için kamp kuracağız."

Ona bakakaldım. "Ciddi misin?"

Tezgâha doğru yürüyerek kahve demliğini aldı ve dumanı tüten sıvıyı termosuna doldurmaya başladı. "Evet." Omzunun üzerinden bana baktı ve güldü. "Yüz ifadeni görmelisin. Sanki sana Everest Dağı'na kamp yapmaya gideceğimizi falan söylemişim gibi."

Bar taburesine zıpladım. "Buna ne zaman karar verdiniz?"

"Dün gece. Sen yattıktan sonra." Termosun kapağını kapattı ve bana döndü. "Biliyorsun, Tanner *da* yukarı çıktıktan sonra."

İfademi boş bırakarak kupamı elime aldım. "Tamam."

"Evet. Kyler ve ben bunun harika olacağını düşündük. Çocukken hep kamp yapardık, o yüzden eğlenceli olacak." Syd zıplayarak yanıma geldi ve termosu tezgâhın üzerine koydu. "Seni ve Tanner'ı da davet edecektik."

"Gerçekten mi?" Mırıldandım.

Başını salladı. "Aslında Kyler dün gece Tanner'a bizimle kamp yapmak isteyip istemediğini sormak için yukarı çıktı."

Elim sıcak kupanın etrafında sıkıştı.

"Garip bir şekilde Tanner odasında değildi." Syd sesini alçaltarak durakladı. "Ve işin garibi, senden gelen bu sesleri duydu-"

"Kes şunu," dedim, yanaklarım alev alev yanarken. "Bununla nereye varmak istediğini biliyorum."

Benimkinin yanındaki tabureye tırmanırken gözleri kısıldı. "Kyler kışını kaldırıp buraya gelmeden önce hemen dökülmen ve bunu çabuk yapman gerekiyor."

Başka zaman olsa ona tüm detayları anlatırdım ama rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdandım. Tanner her an içeri girebilirdi. Derin bir nefes aldım ve sakin bir sesle, "Seks yapmadık," dedim.

Bana en ciddi bakışını attı. "Sakin bana yalan söyleme Andrea."

Gözlerimi devirdim. "Başka şeyler yapmadığınızı söylemedim ama bunu yapmadık."

"Başka ne gibi şeyler?" Koluma vururken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Söyle bana. Şimdi söyle."

"Eşyalar. Şeyler. Hayal gücünüzü kullanın."

Kollarını kavuşturdu ve bekledi. "Hayal gücüm berbat. Yardıma ihtiyacım var."

Merdiven boşluğuna baktım. "Onun elleri ve benim ağzım vardı. Buna ne dersin?"

"Oh!" diye cıvıladı. "Seni pis kız. O pis bir çocuk. Hepiniz birlikte kirleniyorsunuz."

"Aman Tanrım," diye inledim, saçımın bir buklesini geriye atarken. "Konuşmamalısın. Kyler'la yaptığınız pis şeyleri biliyorum."

"Evet," diye cevap verdi kıkırdayarak. "Dün gece yaptığımız şeyler oldukça ürkütücüydü. Her saniyesine bayıldım."

Sadece ona baktım.

Başını arkaya yatırıp güldü, ben de başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse zamanın çoğunu sadece takılarak geçirdik," diye itiraf ettim bir süre sonra. "Gerçekten güzeldi."

"Eminim öyledir." Sözleri samimiyetle doluydu. "Tanner gerçekten iyi bir adam ve sen de harikası. Bu yüzden güzel olmalı."

Son kısmı inkar etmek istedim. Tanner harika bir adamdı ve ben de... çoğu gün ne olduğumdan emin değildim.

"Siz ikiniz her zaman birbirinizin etrafında dönüp durdunuz," diye devam ederek dikkatimi çekti. "Senin birinci sınıfta olanları unutmanın, onun da fark ettiğinden çok daha uzun zamandır gözünün önünde duran şeyi fark etmesinin zamanı geldi."

Kalbim tekledi ve sonra hızlandı. Dün gece bana nasıl baktığını düşündüm. "Bilmiyorum, Syd. Ben..." Kendimi açmaktan, kendimi tüm bu umuda maruz bırakmaktan korkuyordum.

Koluma dokundu. "Sadece bu konuda stres yapma, tamam mı? Ve eğer kendini iyi hissediyorsan, bir şans ver. Bir kere dene. Onunla yalnız kal ve neler olacağını gör. Kyler ve ben yarın akşama kadar dönmeyi planlamıyoruz. Bugün ve yarın bütün gün siz ikinizin olacak."

Anlayış içeri sızdı. "Bizim yüzümüzden kampa gidiyorsunuz-" "Kampa gidiyoruz çünkü bunu istiyoruz." Sinsi sırtışı aksini söylüyordu. Yukarıdan ayak sesleri geliyordu, merdivenlere yaklaşıyordu. Tabureden atladı ve sonra eğilip yanağımdan öptü. "İyi eğlenceler."

Merdivenlere doğru dans ederek uzaklaşırken hiçbir şey söylemedim. Orada otururken, nabzım hızlanmaya başladığında kupama baktım. Ter avuç içlerimi kapladı ama nefesimi düzenledim, bunalmışlık hissi bir virüs gibi yayılmadan önce derin nefesler aldım.

Kyler'ın derin sesini duyduğumda başımı kaldırdım ve gözlerimi kapattım. Bir sürü

korkağın tekiydim. Ve bu özelliğimden hoşlanmıyordum. Hiç değil, ama korkutucuydu - Tanner'ın bizimle birlikte olacağından bile emin değilken bize bir şans verme fikri.

Ama dün gece ve havuzda geçirdiğimiz zaman vardı. Bunun onun için bir anlamı olduğunu söylemişti ve belki de... bana bakışında gördüğümü sandığım şeyi görmüyordum. Belki de söylediklerine çok fazla anlam yüklüyordum ve gerçekte ne söylediğini yeterince anlamıyordum. Gözlerimi açtım, en azından deneyebileceğime karar verdim.

Ben denerdim.

Tanner

Normalde şüpheli bir adam değildim ama Kyler ve Sydney'in doğaçlama kamp gezisinin gizli bir gündemi olduğuna dair belirgin bir his vardı içimde. Onlar gidince, Andrea ve ben her yeri kendimize ayırdık.

Ve kesinlikle şikayet etmiyordum.

Maryland'e döndüğümüzde Kyler'a bir içki ısmarlayacaktım ya da belki Sydney'e de bir içki ısmarlayacaktım - bu sinsi planın arkasındaki zekâ her kimse.

İkisi yaklaşık üç saat önce ayrılmıştı ve ben hâlâ Andrea'ya biraz zaman tanıyordum. Çoğunlukla alt kattaydı, en azından saklanmıyordu ve ben de saklanmıyordum. Kendimi oturma odasına atmıştım ve bir süredir kanalları çeviriyordum ki o odada yeniden belirdi.

Ona bakarken başparmağım kumandanın üzerinde durakladı. Kızıl saçları bir çeşit kıvrımla toplanmıştı, bu yüzden yanaklarında gezinen güzel kızarıklığı gizlemek mümkün değildi.

Parmaklarını önünde birbirine kenetlemiş, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyordu. Lavanta rengi elbisesinin eteği dizlerinin hemen üzerinde sallanıyordu. Yalınayaktı ve tırnaklarındaki boyanın eskisinden farklı bir renkte olduğunu fark ettim. Artık soluk bir maviydiler.

Şimdiye kadar hayatım boyunca bir pilicin ayak tırnak cılasını hiç fark etmemiştim.

"Ben de dışarı çıkacaktım." Bakışları benimkilerle buluştu ve sonra titreyerek uzaklaştı. "Bana katılmak ister misin diye soracaktım?"

Yapmak istediğim şey ayağa fırlayıp yumruğumu havaya savurmaktı ama sakın bir şekilde televizyonu kapatıp kumandayı kanepenin üzerine koymayı ve ayakta durmayı başardım. "Evet. Bunu yapabilirim."

Gülümsemesi hızlıydı ama yine de güzeldi. O arkasını dönüp cam kapılara doğru yürürken, ben de peşinden gittim ve şiirler falan okumaya başlamak istedim. Bir elimi çeneme sürterek dışarı çıkarken başımı salladım. Havuzun kenarına gitti, oturdu ve ayaklarını suya daldırdı. Dün geceki yağmur seviyeyi yükseltmişti ve su neredeyse kenara ulaşmıştı.

Onu takip ederek kot pantolonumun paçalarını sıvadım ve ben de aynısını yaptım. Dünkü fırtınadan beri hava sıcaklığı düşmüştü. Hava hâlâ sıcak olsa da katlanılabilirdi - dışarıda oturabilirdik ve rahatsız edici yerlerde ter birikintileri oluşmazdı.

Andrea yavaşça dalgalanan suya baktı. "Peki... polis akademisine gitmek için ayrıldığında, ne kadar süre uzak kalacaksın?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı, çünkü hem şaşırmış hem de bilmek istemesine sevinmişim ama hemen toparlandım. "Yaklaşık altı ay."

Gözlerini kocaman açarak bana hızla baktı. "O kadar uzun mu?"

Başımı salladım. "Ama izin alabiliyoruz. Kısa bir süre sonra ayrılabiliriz ve insanlar belirlenen günlerde bizi ziyaret edebiliyor. Altı ay boyunca hiç temas kurmamak gibi bir şey değil bu." İlk başta tüm bunları ona neden anlattığımdan emin değildim ama sonra onun yanında, müsait olduğumu bilmesini istediğimi fark ettim. Onun için. "Yani, hala buralarda olacağım."

Andrea bunu düğünüyor gibiydi. "Heyecanlı mısın?"

"Evet," diye itiraf ettim, ayaklarıma su sıçratarak. "Sanki ezelden beri bunun için çalışıyormuşum gibi geliyor."

"Akademiye girmek için üniversiteye gitmek zorunda değilsiniz, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ama olmayanlara karşı bir adım öne geçmemi sağladı. Ayrıca, ceza adaleti alanında bir diplomaya ve bir polis gücünde deneyime sahip olmak, federal pozisyonlara daha kolay geçmemi sağlayacak."

"Yapmak istediğin şey bu mu? Federal kolluk kuvveti mi?"

"Eninde sonunda," diyerek kolumla onu dürttüm ve sırttım. "Çünkü polis üniforması içinde çok iyi görüneceğimi biliyorum ama takım elbise içinde nasıl görüneceğimi bir hayal edin."

Andrea başını arkaya eğdi ve güldü. "Bunu destekleyebilirim." "Aynen öyle."

Gülümseyerek ayaklarını suyun içinde gezdirdi. "Kızları kenara çektiğinizde, onlara verdiğiniz cezayı isteyerek kabul edeceklerdir."

Kıkırdadım, itiraf etmeliyim ki bana yaptığı iltifatların tadını çıkarıyordum. Sikeyim. Sırt üstü dönüp karnımı ovmasına izin vermeye hazırdım.

"Yine de çok tehlikeli. İş." Eteğinin kenarıyla oynamaya başladı. "Bu seni korkutuyor mu?"

Bir an için bunu düşündüm. "Bunun korkutucu olmadığını söylemek aptallık ya da umursamazlık olur. Bence sağlıklı bir korku seviyesi var. Sizi tetikte tutar."

Yavaşça başını salladı. "Bunu düşünmek için ilginç bir yol."

"Peki ya sen?" diye sordum. "Sen de dehşete düşmüş olmalısın." Dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrıldı.

"Nasıl yani?"

"Çocuklarla çalışacaksın," diye açıkladım. "Bundan daha korkutucu bir şey olamaz."

Andrea kıkırdadı. "Ama ne var biliyor musun? O çocukları almak zorunda

değilim

benimle eve gel."

"Ve işi eve götürmeyeceğim," diye itiraf ettim, bakışlarıyla buluştum ve onu tuttum. "Zor olacak ama bu boku yapmayı reddediyorum."

Başka tarafa bakmadı. "Bunu... bunu baban mı yaptı?"

Bir omzumu kaldırdım. "İkisini nasıl ayıracağını bildiğini sanmıyorum, ama bu yaptığı hataların en küçüğüydü."

"Onunla herhangi bir bağlantınız var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Yine de benim için sorun değil. Annemi hâlâ görüyorum." Dirseklerimin üzerine yaslanarak arkama yaslandım. "Peki ya sen? Ailenle yakın mısın? Daha önce hiç söylememiştin."

"Öyleyim. Her pazar akşam yemeği için bir araya geliriz. Hep birlikte. Annem yemek yapmayı sever, bu yüzden onun için büyük bir olaydır." Yanağında gevşek bir kıvrım belirdi. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Bakışlarım yüzünde gezindi. "Bu çok iyi." Doğrularp uzandım ve parmaklarımla saçının kıvrımını yakaladım. Kulağının arkasına sıkıştırdığımda sustu. Kocaman gözleri benimkilere kilitlendi. "Kardeşin, eğer doğru hatırlıyorsam, kızıl saçlı değil. Peki ya ailen?"

"Annem öyle," diye yanıtladı yutkunarak. "Babamın kahverengi saçları ve mavi gözleri var. Brody ona çekmiş."

Parmak uçlarımla kendi akılları vardı. Elmacık kemiğinin pürüzsüz kıvrımında gezindiler. "Demek annene çekmişsin?"

Dudakları aralandı. "Evet."

"O zaman güzel olmalı."

Andrea'nın gözlerinin tonu derinleşti. "Biliyor musun?" "Ne?"

Parmağım dudaklarının köşesine ulaştığında sııttım. "İstediğin zaman gerçek bir büyücü olabiliyorsun."

"Ve olmak istiyorum." Ona doğru eğilerek parmağımı dudaklarımla değiştirdim ve onun köşesini öptüm. "Seninle birlikte."

Andrea hafifçe geri çekildi, kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken çenesini eğdi. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum..."

Çok uzağa gitmesine izin vermedim. Elimi ensesinde dolaştırarak alnımızı birbirine yaklaştırdım. "Evet, biliyorsun Andy. Ne istiyorsan onu yap."

Gözleri sıkıca kapandı. "Demek istediğim, *bunu* nasıl yapacağımı bilmiyorum. seninle."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Gayet iyi gidiyorsun." Durakladım. "Çoğu zaman."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Evet, belki de zamanın yüzde ellisi kadar."

Diğer elimi yanağına koyarak başparmağımı çenesinde gezdirdim. Andrea'ya karşı nerede durduğumu asla bilemiyordum. Bir an bana şeker gibi tatlı gelirdi. Bir bakıyordum, bir ısırıktan daha zehirli bir ısırığı vardı.

Copperhead. Ama harika içgüdülerim vardı. Hep öyleydi. Benden hoşlandığını biliyordum ve bu hoşlanmanın arkadaşlıktan ya da şehvetten daha derin olduğunu hissediyordum. İlk adımı atan ben olmalıydım, bunu gerçekten ortaya koymalıydım ki ne istediğimi ya da ne beklediğimi yanlış anlamasın.

Biraz geri çekildim ve yüzünün iki yanını kavradım. "Hafta sonunda bu kulübeden ayrıldığımızda seni görmek istiyorum."

Kirpikleri havaya kalktı. "Birbirimizi göreceğiz."

Sırıttım. "Biliyorum, ama kastettiğim bu değil. Seni *görmek* istiyorum, Andrea. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Andrea'nın bakışları benimkileri aradı ve ben cidden bunu yazmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. İlkokuldaki notlar gibi, "*Benden hoşlanıyor musun? Evet ya da hayır diye daire içine al.* Ama sonra derin bir nefes aldı ve "Ne demek istediğini anlıyorum" dedi.

Tanrı'ya şükür. "Peki, cevabın ne?"

"Evet," diye fısıldadı. "Seni *görmek* istiyorum, Tanner."

Bölüm 13

Andrea

"Hiç dikkat etmiyorsun."

Bir sırtısla savaşıarak gerçeği reddettim. "Tamamen dikkatimi vermiş durumdayım." "Yalancı."

Tam bir yalancıydım ve dikkatimi Tanner'ın akşam yemeğinden sonra dolabın içindeki zulada bulduğu filme yeniden verirken kıkırdamamı güçlkle bastırdım. Tek bildiğim bir *Transformers* filmi olduğuydu ama henüz bir Dinobot görmemiştim.

Bugün uzun zamandır geçirdiğim en sakin günlerden biriydi. Havuz başındaki konuşmamızdan sonra, güneşe doğru yüzebileceğimi düşündüğümde, orada birkaç saat takılmış, ikimiz de açlıktan ölene kadar özel bir şey hakkında konuşmamıştık. Evet, birbirimize sataşmıştık ama kavga etmek ya da kötü davranmak yerine takılmıştık. Sanki birlikteymişiz gibiydi, *gerçekten* birlikteymişiz gibiydi. Ve ben böyle hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Film başladıktan yaklaşık beş dakika sonra Tanner bacaklarımı tutup kucağına yerleştirdi. Bu da benim dikkatimin dağıldığı noktaydı. Bu benim hatam değildi.

Tamamen Tanner'ın hatası.

Kollarını göğsünde kavuşturarak başladı, ben sırtımla kanepenin kolu arasına sıkıştırdığım yastığa yaslanırken bacaklarıma dokunmadı. Ama sonra elleri ayak bileklerime indi ve ben bu temas karşısında biraz sıçradım. Tek yaptığı bana doğru sinsi bir sırtış atmaktı ve karnım biraz yuvarlandı. Parmakları ilk başta ayak bileklerimin etrafında gevşekçe kıvrılmıştı ve ben filme dikkat ediyormuş gibi yaparken, o da hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranıyordu.

Başparmakları ayak bileklerimin etrafında yavaş daireler çizmeye başladığında dudağımı ısırdım ve ellerinden biri baldırlarımda gezindiğinde neredeyse kan tadı alıyordum. Parmakları ustalıkla çalışarak kaslarımdaki gerginliği azalttı ama geri kalan her yerimde bambaşka bir gerginlik yarattı. Dizimin arkasındaki hassas noktaya ulaştığında, beni utandıracak bir iniltiyi yuttum.

Parmaklarının her geçişi, her dokunuşu bacağımı yalayan ısı dalgaları gönderdi. Umutsuzca vücudumun tepkisini engellemeye çalışırken damarlarımda kan kaynıyordu. Ama bunun gerçekten bir anlamı yoktu. Eli dizimin iç kısmına ulaştığında, kıkırdamadan oturmakta zorlanıyordum.

Tanner'ın bakışları televizyonda meydana gelen patlamalara kilitlenmişti ve bana ne yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu ama masumiyetinden şüphe duyuyordum ve etkilenmemiş gibi davranmayı nasıl başarabileceğimden de şüpheliydim.

Ama olan en şaşırtıcı şey, içimde yavaşça yarattığı zevkle ilgili değildi, her şey orada oturduğum gerçeğiyle ilgiliydi. Yapacağımı söylediğim gibi deniyordum ve kafamın yoluma çıkmasına ya da kendimden şüphe etmeme izin vermiyordum. Sadece oradaydım, başka hiçbir yerde değildim ve kendimi başka hiçbir yere bırakmıyordum. Ve dışarıdan hiçbir etki yoktu. Tanner'ın ortaya çıkmaya başlayan büyük etkisi dışında.

Eli bacaklarımın birbirine yapıştığı noktaya ulaştı ve elinin durduğu yere bakarken kalbimin hızla çarptığına yemin edebilirim. Yavaşça bakışlarımı kaldırdım. Artık dikkatini filme vermiyordu. Gözlerimiz kilitlendi ve oturma odasının loş ışığında bile o yatak odası gözleri ateşle doluydu.

Bacaklarımı onun gezinen eline açarken alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Dudaklarının bir tarafı karşılık olarak yukarı kalktı. Elini daha da yukarı kaydırırken başka tarafa bakmadı, parmaklarının uçları neredeyse uyluklarımın tepesine yakın hassas yarığa ulaşıyordu.

Eli elbisemin eteğinin altında gezinirken kalbim güm güm atıyordu. Dikkatini tekrar filme verdiğinde nefesimi zor tutuyordum. Yine de tamamen kaybolmuştum. Rol yapmak yok. Gözlerim kapandı ve sonra başım kalın mindere yaslandı. Kalçamın iç kısmına dokunuşu tüy kadar hafifti ama yine de beni çıldırtıyordu. Parmaklarının her geçişinde tehlikeli bir şekilde merkezime yaklaşıyordu. Oraya asla tam olarak ulaşamadı ve bu işkencenin en tatlısıydı. Karıncalanma hissi veren bir sıcaklık beni istila etti ve nefes alış verişlerimi hızlandırdı. Dokundu, keşfetti ve bana dokunmadan *her* şeyi okşadı, ama arzum arttı. Tenimin üzerinde ince bir titreme dans ediyordu. Onu istiyordum, ağrıyan yerlerime dokunmasına *ihtiyacım vardı*.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin olamadan gözlerimi açtım ve onun beni izlediğini gördüm. Bir an için hareket edemedim, yeterince derin bir nefes bile alamadım. Sonra düşünmeden hareket ettim ve bunda güzel bir şey vardı, özgürlük.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Tanner da aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı çünkü kalçalarımı kavradı ve beni kucağına çekti. Ağızlarımız birleşmeden önce bir kalp atışı geçti ve o anda yavaş bir baştan çıkarma yoktu.

Birbirimizi yuttuk ve bastırdığımda ne kadar etkilendiğini hissettim. Dikkatini televizyona vermiş gibi görünebilirdi ama yaptığı şeye odaklanmıştı.

Elleri kalçalarımın altına kayd. Nasırlı avuçlarının tenimin üzerindeki törpüsü muhtemelen şimdiye kadar hissettiğim en şehvetli şeylerden biriydi. "Ne kadar süreceğini merak ediyordum," dedi dudakları dudaklarıma değerken. "Burada hayal kırıklığına uğramaya başlamıştım."

Hafifçe güldüm, ama kalçalarını benimkilere doğru kaldırdığında bir inlemeyle son buldu. Yanaklarını sıktım, çenesindeki kılların avuçlarımı gıdıklamasına bayıldım. "Beni deli ediyordun."

"Neredeydi?"

Onu öptüm. "Öpüyorum."

"Bu kulağa daha iyi geliyor." Elleri popomda gezindi ve karnımın alt kısmında düğümler oluşmasına neden olacak şekilde sıktı.

Öpücükten kurtulup boğazıma doğru bir yol açtığında vücudum onunkinden karşı sallandı. Elleri ustaca hareket ederek bacaklarımdan aşağı kayd ve sonra elbisemin üst kısmına geldi. Bir sonraki nefesimi alamadan, üst kısmı aşağı çekerek beni açığa çıkardı.

Elbisede şu gömme sutyenlerden vardı, bu yüzden artık benimle onun aç bakışları arasında hiçbir şey yoktu. Haykırdım, ağzı göğsümün ucuna ulaştığında başım geriye düştü. Benimle dalga geçip alay ederken yaladı ve ısırdı.

Televizyonda bir patlama daha oldu ve ben de kendimi patlatmak üzereydim. Ağzını kapattığında açgözlülükle emdi ve bir his cümbüşü beni darmadağın etti. Onun üzerinde hareket ettim, bizi ayıran kıyafetlerin olmamasını dilememe neden olacak şekilde ona bindim.

Ellerinden biri -hangisi olduğunu takip edemiyordum- yine elbisemin altına girdi ve nereye gittiğini gerçekten sevdim. Parmakları külotumun bandının altına kayd, orada birkaç dakika oynadı ve sonra dışarı kayd. Hayal kırıklığına uğrama şansım olmadı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, kanepede sırtüstü yattığım ve ellerinin dizlerimin üzerinde olduğuydu.

"Seni tatmak istiyorum," dedi, sesi sertti ve ürperdim.

Ağzım kurudu ve bunu söylerken ne demek istediğini anlamamıştım. Dizlerimi birbirinden ayırdığında itiraz etmedim. Bu çok samimiydi, neredeyse *fazla* samimiydi. Hava boğazımda düğümlendi ve bacaklarımı kapatma dürtüsüne karşı savaştım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kalın kirpikleri kalktı.

"Bunu mu istiyorsun?" Gergin ve heyecanlıydım, kelimeyi zar zor söyleyebildim. "Evet."

"Tanrıya şükür, çünkü dilimin üzerine boşalmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için can atıyordum."

Tanrım, sadece bu kelimeler bile beni neredeyse uçuruma sürüklüyordu. Elbisemin eteğini kalçalarımın üzerine kadar sıyırdı ve sonra elleri bacağımanın yan tarafına doğru kayd. Külotuma ulaştı ve onu kenara çekti.

Dudakları ayrılırken üzerime serin bir hava doldu. "Sikeyim. Oraya girmek istiyorum." Onu orada istiyordum, her yerde istiyordum. Ağzını indirdiğinde

ve beni usulca öptü, kalbim göğsümde kabırır gibi oldu. Çok basit bir öpücüktü, çok güzeldi.

Sonra eli tekrar hareket etti, beni hatasız bir hassasiyetle buldu. Parmağını merkezimde gezdirerek kalçalarımın sarsılmasına neden oldu. Vücudumdan aşağı inerken bir geçiş daha yaptı, göğüslerimde oyalanmak için durdu ve sonra başı uyluklarımın arasındaydı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Onu aşağıda görmenin tek başına görüntüsü bile neredeyse çok fazlaydı.

Sonra bacağıma bir öpücük kondurdu.

Göğsümdeki şişlik arttı ve doğruca tavana, hatta belki de onun ötesine uçma ihtimalim vardı, ama ağzı üzerime değdiğinde beni tekrar aşağı çekti.

"Tanner," diye soludum, ellerim başının üzerinde çırpınıyordu.

Samimi öpücük duyularımı harekete geçirdi ve o ne yaptığını çok iyi biliyordu. Islak, sıcak ve sarsıcıydı. Öptü, yaladı ve diliyle mümkün olduğunu düşünmediğim şeyler yaptı. Benimle çalışma şekli bunu yapmaktan zevk aldığını gösteriyordu. Onun için angarya değildi, hayır, daha mutlu olamazdı.

Ben de yapamadım.

Başımı geriye attım ve kalçalarım onun dilinin düzenli hareketlerine karşı eğildi. Vuruşlarına karşılık verdim, adını tekrar tekrar söyledim. Ham ve ilkel hisler içime işliyordu. Tanımadığım küçük sesler içimden çıkıyordu ve sonra parmağının ıslaklığının arasından kaydığını hissettim. Tüm vücudum sıkıştı. Daha derine, daha sert girdi.

Sıkıca sarıldığımda gözlerim açıldı ve tek gördüğüm oydu.

Serbest bırakılma beni hazırlıksız yakaladı, içime çarptı ve yoğun zevke kapıldım. İçimden sıvı bir sıcaklık akıyordu. Tanner geri çekildi, üstüme çıkmadan önce iç uyluğumu öptü ve bir elini kanepenin koluna koydu.

Yere bakarken derin bir nefes aldı. "Adımı böyle seslenmenden daha güzel bir şey duymamıştım."

Her birkaç saniyede bir içimde bir artçı sarsıntı oluyordu ve hâlâ sarsılmış ve nefessizdim. "Bundan daha güzel bir şey hissetmemiştim," diye itiraf ettim.

Gözlerinin mavisini daha da derinleşmiş gibiydi. "O zaman sanırım bu ikimiz için de bir ilkti."

Göğsümdeki şişlik bir salgına dönüşüyordu. "Evet."

Elini kalçama götürdü ve hafifçe sıktı. Bana bakışında kendimi dünyanın en güzel kadınlarından biri gibi hissettiren bir şey vardı ve bunda paha biçilemez bir şey vardı. Sadece bir bakış, ama muhtemelen söylenebilecek herhangi bir kelimedenden daha güçlüydü.

Ve işte o zaman, insanoğlunun bildiği en çılgın sözler uca geldi

dilimin. *Seni seviyorum*. Tanrım, bu sözcükler dilimin üzerinde söylenmeye hazır bir şekilde duruyordu. Kalbim kekeleydi. Onu seviyor muydum? Hissettiğim şey gerçekten bu muydu? Göğsümdeki şişlik? Yoksa sadece şehvet miydi? Hayır. Daha önce de şehvet duymuştum. Aradaki farkı biliyordum. Bu... parmaklarımdaki bu karıncalanma hissi ve göğsümdeki sıcaklık şehvet değildi. Umut, özlem ve beklentiydi. Şefkat, kabullenme ve daha binlerce sonsuz istek ve ihtiyaçtı. Bu ne zaman olmuştu? Hiçbir fikrim yoktu. Ta birinci sınıfta mı başlamıştı? Yoksa birkaç gün içinde mi oldu?

Seni seviyorum.

Üç küçük kelime için, gerçekten korkutucuydular. Kelimelerin sembolize ettiği güç, her şeyi değiştirebilme yeteneğiydi.

Bunları söyleyemezdim, çünkü bana karşı ne kadar harika olursa olsun, benimle aynı şekilde hissedemezdi. Hiçbir yolu yoktu. Kalbim oraya gitmek istiyordu, ama beynim *hayır demek için* can atıyordu, ama ona gösterebilirdim.

Elimdeki en iyi şey buydu.

Ona ne kadar değer verdiğimi, bunu aramızda gerçekten ortaya koymadan ve büyük olasılıkla her şeyi mahvetmeden gösterebilirdim.

Yanağını avuçlarken hissettiklerimin ağırlığı altında elim titredi. Derin bir nefes aldım. "Yukarı çıkabilir miyiz? Yatağa?"

Yakışıklı yüzünde anlayış belirirken Tanner üzerimde durdu. Konuştuğunda, sesi tenimde bir ürperti yaratan bir keskinliğe sahipti. "Bebeğim, eğer yukarı çıkarsak ve kendimizi bir yatakta bulursak, ben... şey, kendimi o güzel bacakların arasına girmekten alıkoymakta çok zorlanacağım."

Yanaklarım kızardı. "Durmanı istemezdim."

Gözleri parladı ve aramızda uzun bir an geçti. "Emin misin?"

Seni seviyorum. "Evet," diye fısıldadım. "Evet."

Bölüm 14

Tanner

Andrea elimi küçük elinin içine alıp beni merdivenlerden yukarı çıkarırken kelimenin tam anlamıyla ne diyeceğimi bilemiyordum. Sanki yeniden on beğ yağındaydım ve bekâretimi kaybetmeme dakikalar kalmıyordu. Hadi canım. İşte böyle hissettiriyordu. Gerginlik. Endişe. Beklenti. Tüm bu duygular bir araya toplanmıştı.

Hayatımda bir daha asla böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Bunun iyi bir şey olup olmadığından bile emin değildim.

Merdivenlerin tepesine geldiğimizde Andrea omzunun üzerinden bana bakıp utangaç bir şekilde gülümserken, evet, bunun *çok* iyi bir şey olduğunu fark ettim.

Odasına dönmeye başladı ama ben onu durdurdum. Onu odamda, yatağında istiyordum. Kapımı iterek açtım ve arkamdan kapattım. Ben spor çantama doğru yürüyüp aradığım şeyi bulana kadar etrafı karıştırırken yatağın birkaç adım ötesinde durdu.

"Yanında prezervatif getirdin mi?" diye sordu komodinin üzerine birkaç tane atarken.

Biraz mahcup bir şekilde sııttım. "Onları yanımda tutmaya çalışıyorum. Ne zaman işe yarayacaklarını asla bilemezsiniz."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değilim."

"Bu iyi bir şey." Ona döndüm. "En azından iyi bir şeye dönüşüyor, ama cidden, onları bu hafta kullanacağımı düşünmüyordum."

"Gerçekten mi?" Ellerini gömleğimin kenarına dolayarak bana doğru yürürken yüzünde şüphe belirdi. "Benimle girdiğin bahsi hatırlıyorum."

"Aslında bahis falan yoktu. Sen oynamadın." Kollarımı kaldırdım ve gömleği çekiştirerek çıkarmasına izin verdim.

Bakışları önce yüzüme sonra göğsüme kaydı ve bakışlarındaki takdiri gördüm. "Sana bunun asla olmayacağını söylediğimi hatırlıyorum." Ellerini göğsümden aşağı, kot pantolonumun düğmesine doğru kaydırды. "Ama yine de buradayım."

"İşte *geldik*."

Öne doğru eğilip göğsümün ortasını öperken aşağı uzandı ve kot pantolonumun üzerinden ereksiyonumu avuçladı. Vücudum bu cesur ve sıcak dokunuş karşısında sarsıldı. "Bu beni kolay biri yapar mı?"

"Yok artık. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Eğer öyleyse, bu saçmalık hemen şimdi sona erecekti. Bileğini yakalayıp elini çektim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını eğerek çenesini kaldırdı. "Seninle değil. Hayır," diye cevap verdi

bir süre sonra. Elini çekti ve beni yatağın kenarına oturmam için aşağı doğru itti. "Bu çok garip."

"Neymiş o?"

Bakışları aç bir şekilde üzerimde gezindi. "Senin yanında bu kadar rahat olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Onu kollarıma almak ve sıcaklığında kendimi kaybetmek istedim. "İstedigine sevindim."

Andrea geri çekildi. Elbisesini ağağıda düzeltmişti, bu görsel bir hayal kırıklığıydı ama Ėimdi çok heyecanlıydım. Ben kırımın üzerine otururken o da önümde durmuğ, parmaklarını elbisesinin minicik askılarına götürürken onun soyunmasını görebilecektim ve bu çok güzel bir Ėeydi.

Kayışları kollarından aşağı kaydırđı ve arkasına uzanırken sallanmalarına izin verdi. Fermuarın inerken çıkardığı teneke sesi içimi sızlattı.

Bacaklarımı açtım ama işe yaramadı. "Beni öldürüyorsun."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Beni daha önce öldürdün."

"Ben mi yaptım?"

Başını salladığında yüzünün etrafındaki gevşek bukleler sallanıyordu.

"Orada, kanepede ne yaptın?" Elbisesi etrafında gevşedi ve göğüslerinden

aşağı kaymadan önce kumaş parçasını yakaladı. "Bir an için öldüğümü sandım." Öne doğru eğildim, gözlerim ondan hiç ayrılmıyordu. Et yiyen bir zombi bile odaya girse gözlerimi ondan ayırmazdı. "Bunu bir teşekkür olarak kabul ediyorum.

iltifat."

"Öyleydi," dedi usulca ve sonra elbisenin vücudundan aşağı kaymasına izin verdi, yumuşak bir *vınlamayla* ayaklarının dibinde birikti.

Lanet olsun, kalp atışlarım iki katına çıktı. Bir tanrıçayı kanlı canlı görmek gibiydi ve birden kendimi ona bakmaya layık hissetmedim. Boğazının narin derisi pembeleşti ve bu kızarıklık dolgun göğüslerine kadar yayıldı. O sertleşmiş uçları görünce ağzım sulandı ve parmaklarım kaburgalarından aşağıya, belinin tatlı kıvrımına ve yuvarlak kalçalarını örten o lanet ipeksi külotuna doğru kaydığını hayal ederek karıncalandı.

"Külotunda fiyonk var mı?" diye sordum. "Evet. Çünkü ben tatlı ve ağırbaşlı biriyim."

Kısık sesle kıkırdadım, ama sonra bana doğru adım atınca doğruldum. Parmakları külotunun kenarlarının altından kayana kadar bakışlarım mor fiyonkta sabitlenmişti.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Andrea hafifçe eğildi ve göğüsleri sallanıp o mor dantel parçası kalçalarından aşağı kayarak elbiseyle birleştiğinde ve sonra tamamen çıplak kaldığında keskin bir nefes aldım.

"Lanet olsun," diye inledim, başımı hafifçe sallayarak doluluğuma baktım.

Bir kolunu belinde, göbeğinin üzerinde kıvrıldı. "Bu... bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır." Garip bir şekilde zayıf bacaklarımın üzerinde durdum.

"Andrea, çok güzelsin."

Kirpikleri aşağı inerken yanaklarındaki pembelik parladı. "Sen... sen bana böyle baktığında kendimi çok güzel hissediyorum."

"Sana hep böyle bakacağım, buna alışsan iyi olur." Bakışlarım vücudunda geziniyor, bazı bölgelerde diğerlerinden daha fazla duruyordu ama kendimi ayaklarına bakarken buldum. Bir ayağı diğerine doğru dönüktü ve ayak parmakları kıvrılmıştı. O kadar utangaç ve tatlı bir duruştu ki, göğsümü çekti.

Onun için doğru olanı yapmak istedim.

Bunu yavaşlatmak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi, çünkü o kadar sertleşmişim, onun içinde olmaya o kadar hazırdım ki neredeyse acı veriyordu, ama bunun hızlı olmasını istemiyordum. Bunu her zaman hatırlamasını ve benden önce gelen her sikiciyi silmesini istiyordum.

Ona yaklaştığımda bakışlarını kaldırdı ve dudakları aralandı. Parmaklarımın ucuyla yavaşça yüzünün kenarlarına dokundum ve başını geriye yatırdım. Ağzımı onunkeye doğru indirerek onu usulca öptüm, sıcak ağzının derinliklerini ve tatlı tadını keşfetmek için zaman ayırdım.

Daha da yaklaştım, öpücük derinleşip erotikleştikçe vücudunun benimkini okşamasını memnuniyetle karşıladım. Dillerimiz birbirine karıştı ve elleri pantolonuma inip fermuarı kapattığında, bana zar zor dokunduğu için inledim.

Geri adım atarak kot pantolonumu ve boxer külotumu çıkardım ve çabucak çıkardım. Neye baktığını görünce sırtarak doğruldum. "Beğendin mi?"

Dili dolgun alt dudağının üzerinde gezindi. "Evet. Evet, istiyorum."

Benden bir boğuk kahkaha daha yayıldı ve sonra elini tutup onu yatağa çektim. O uzanırken komodinden prezervatifi aldım ve yanına attım.

Andrea kaşlarını kaldırdı ve ben de sırtarak elimi aletimin tabanına sardım. "Prezervatife göz kulak ol. Akıp gitmediğinden emin ol."

Bakışları düştü. "Bir yere gideceğini sanmıyorum."

"Asla bilemezsin." Elimini yavaşça kendi üzerimde gezdirirken bir dizimi de onun yanındaki yatağa koydum. Göğsünün keskin bir şekilde kalkması hoşuna gitmiş gibiydi. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Ne gibi?" Sesi zenginleşti, kalınlaştı.

Elimini daha hızlı hareket ettirdim. "Bu. Bunu yaparken beni izlemeyi seviyorsun."

Kahretsin, yanaklarının bir anda pembeleşmesine bayılıyordum. Yalan söylemesini bekliyordum ama bir süre sonra başını salladı. "Seviyorum."

Dişlerimi gıcırdattığım için çenem ağrımaya başlamıştı. "Bu küçük bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalamam gerekecek."

"Sonra mı?"

Gülümsedim. "Oh, daha sonra olacak. Bir sürü geç olacak."

Andrea o anda rahatlamış gibiydi ve ben o ana kadar onun ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. "Bu kulağa hoş geliyor."

Ona bakarken kalbimin göğsümde tuhaf bir şey yaptığını hissettim. Sanki yerinden fırlamış gibiydi. Kahretsin, beni mümkün olan en iyi şekilde kıracaktı.

Kendimi uzanmaya zorladım ve onun yanında yanıma uzandım. Elimi vücudunun uzunluğuna doğru çekerek, başparmağımı göğsünün pembe tepesinin üzerinde boş yere gezdirdim. Kahretsin, verdiği his gerçekten hoşuma gitmişti. Meme ucunu parmaklarımın arasına aldığımda çıkardığı o küçük kadınsı ses gerçekten hoşuma gitmişti. Başını arkaya yatırıp göğsünü kaldırarak daha fazlası için sessiz bir davette bulunmasını sevdim. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Eğilip boğazının dibindeki küçük çukura bir öpücük kondurduğumda kalbim göğsümde çelik bir davul gibi çarpıyordu.

"Bunu sevdim," dedi elini kolumda gezdirerek. "Yaptığın her şeyi seviyorum."

Bunu duyduğuma çok memnun olarak tenine karşı gülümsedim. Güzel göğüslerinden aşağıya doğru öpücükler kondururken sıkı memeyi yuvarladım. Ürperdi ve bundan daha tatlı bir şey olamazdı. Her seferinde bir yalama ve ısırıkla onu yiyebilirdim, ama bunun ikinci raundunu yaparsam dayanmamın imkânı yoktu.

Elim göğsünün alt tarafında bir yol izleyerek yumuşak karnından aşağı indi. Başımı kaldırdım, elim o tatlı kalçaların arasında kaybolurken kendi ilerleyişimi izledim. Bir parmağımı oradaki ıslaklığın içinden geçirdim. Sıkı, sıcak ve ıslaktı. O hazırды.

Folyo paket zaten elindeydi ve ondan alıp dikkatlice yırtarak açarken gülmek zorunda kaldım. Paketi açarken ellerim titriyordu ve sonra onun üzerine çıktım, ağırlığımı bir koluma verip kalçalarını ayırırken kendimi yavaşça nefes almaya zorladım.

Parmaklarını yanağımda gezdirirken sıcak kahverengi gözleri benimkileri tuttu. "Seni istiyorum."

Hissettiğim ihtiyaçla sarsılarak gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Bunu duymaktan asla bıkmayacağım." Aramıza uzandım, kendimi onun girişine yönlendirdim ve sonra kalçasını kavrayarak onu yukarı kaldırdım. "Seni ilk gördüğüm andan beri bunu istiyordum."

Yüzünden tuhaf bir ifade geçti, o kadar çabuk kayboldu ki gördüğümden bile emin değildim. Gülümsedi. "Daha fazla beklemeyelim."

Sihirli kelimeler tam burada söylendi.

Sıkılığı beni santim santim sararken inleyerek ona doğru gevşedim. O kadar sıkı ve sıcaktı ki, içimi bir titreme kapladı. Sustum, nefes nefese kaldım. "İyi misin?"

Andrea'nın elleri yanlarımdan kalçalarımın doğru kaydı. "Evet," diye fısıldadı.

Bakışları karanlık ve sıcaktı ve kısıtlama duman gibi buharlaştı. Kalçalarımı ileri doğru iterek onu tamamen doldurdum. Başını geriye attı.

Nefes nefese kaldım, adım aramızda bir müzik notası gibi yankılandı.

 nce yavaş ve sabit bir şekilde üzerine ve içine doğru hareket ettim, o da bacaklarını yukarı çekti. Uylukları kal alarımaya bastırana kadar ayakları baldırlarım boyunca kaydđ ve her bir hamleyi karşılamak için yükselirken beni orada tuttu. Hiç böyle bir yoğunluk, hiç böyle bir doğruluk hissetmemiştim. Böyle hissetmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Ona doğru ilerlerken sırtım eğildi, ellerimden birini saçlarına soktum ve başını geriye çektim. Ağızlarımız buluştu.  p şme şiddetliydi, dilim tıpkı kalçalarım gibi onun içine daldđ. Alnımda ve sırtımda ter lekeleri vardı. Yatak gücün etkisiyle sarsıldı. Onu, yaşayabileceğimi bile bilmediğim bir açlıkla yuttum.

Kontrol m  kaybediyordum.

Belki de hiç kontrol edememiştim. Kalçalarım içeri girdi ve elim kalçasındaki ete saplandı. Zihinsel ve duygusal olarak geri çekilmeye çalıştım ama yapamadım. Aklımın bir köşesinde onu bir şekilde incitmekten korkuyordum, ama o etrafımda sıkılaştı, kenetlendi.

"Tanrım," diye soludu, gözleri zevkten kocaman açılmış ve dumanlanmıştı. "Tanner, ben..."

"Bırak," diye homurdandım. "Tanrım, bırak gitsin, çünkü ben-"

Andrea bıraktđ. Başını arkaya atarak haykırdđ. Parmakları tenime gömülürken vücudu etrafımda kasıldı. Hareketlerimde ritim ya da zarafet yoktu. I ine girdim, çarpma hareketi ikimizi de yatağın üzerinde hareket ettirdi. Kirpikleri havaya kalktı ve bakışlarımız bir anlığına çarpıştı. Bakışlarında gördüğüm şey beni daha önce kırmadığını kanıtlıyordu, çünkü tam o anda kırıldım, yarıldım. Yoğun, her şeyi tüketen bir salıverme omurgamdan aşağıya doğru güçlendi. Duyu organlarım yok olmuştu. Her şey çok fazlaydı.

Boşaldım, başımı boynuna gömerken kalçalarım çılgınca sarsılıyordu. Onun zevk sesleri, çarpan kalbimin ve kendi sert inlemelerimin arasında kayboldu. Sikeyim. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissettim, spazmlar hiç bitmedi. Sarsılıp titrerken elim başının arkasına sıkıca sarıldı.

Bedenim yavaşlamadan önce ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yavaş yavaş elinin omurgamda aşağı yukarı kaydđđını fark ettim. Kesik kesik nefes alarak başımı kaldırdım.

Yarı kapüşonlu bakışları benimkilerle buluştu. "Hey,"

diye fısıldadı. Dudaklarım kıpırdadı. "I y misin?"

"M kemm l."

Sert bir nefes daha dudaklarımı araladı. "Muhtemelen seni eziyorum." Başını yavaşça salladı. "Benim için sorun değil."

Ben de öyle, ama cidden, küçük bir adam değildim. Kolumun  zerine kaydım ve dikkatlice ondan ayrıldım. Bakışlarım onunkilere kayarken bacaklarım garip bir şekilde g  s zleşmişti. Eğilip onu usulca öperken yine ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ayrıldığıımızda yataktan ayrılmak istemiyordum ama ayrılmak zorundaydım. "Hemen döneceğim."

Ben ayağa kalkarken başıyla onayladı. Yerde ilerleyerek prezervatiften kurtuldum ve sonra söylediklerimi yerine getirerek olduğum yere geri döndüm.

Ama Andrea doğrulmuş, dizlerini göğsüne çekmişti. "Şimdi gidebilirim eğer sen-"

"Ne?" Yorganı bir tarafa çekerken ona bir bakış attım. "Gitmek mi?"

Bana baktı ve sonra bakışları başka yöne kayd. "Yani, istersen seninle burada takılabilirim ya da odama geri dönebilirim."

Bir süre ona baktım. "Kıçını bu battaniyenin altına sok."

Kaşları havaya kalktı. "Pardon?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim ona. "Seni burada, benimle istiyorum. O güzel kıçını bu battaniyelerin altına sok. Sarılmak istiyorum."

"Sarılmak mı?" Bir an kıpırdamadı ve sonra başını sallayarak yatağın uzak tarafındaki battaniyenin altına girdi.

İçine düşmeden önce tırmandım ve kıçım serin çarşaflara değer değmez uzanıp bir kolumu beline dolayarak onu sırtıma çektim. "Sarılmak," diye açıkladım, "iki kişinin birbirine yakın olmasını gerektirir."

"Anlaşıldı," dedi ve sonra rahatlamış gibi poposunu biraz oynattı. "Tanner?"

"Öyle mi?"

Derin bir nefes aldığını hissettim. "Teşekkür ederim." Kaşlarımı çattım. "Ne için?"

"Tüm bunlar için..."

Başımı kaldırıp ona baktım ve bir an donakaldım. Kalın kirpikleri yanaklarını süslüyordu ve hafifçe şişmiş dudakları ayrılmıştı. Yanaklarının boyu kızarmıştı ve az önce iki vahşi hayvan gibi sevişmiş olmamıza rağmen, etrafında hala garip bir *huzur* havası vardı. Mantıklı gelmiyordu ama gördüğüm ve hissettiğim buydu. Onu böyle görmek nadir anlardan biri olsa gerek.

Yerime oturdum. Omzunu öperken söylemek istediğim pek çok kelime vardı. Gözlerimi kapatıp alnımı omzuna yaslarken hissettiğim pek çok şey vardı ama o anda hissettiklerime kıyasla kelimeler yeterli gelmiyordu, bu yüzden onu göğsüme daha sıkı tuttum ve daha önce hiç kimseyle yaptığımı hatırlamadığım bir şey yaptım.

Andrea kollarımdayken uyuyakalmışım.

Bölüm 15

Andrea

Sonsuza dek ilk kez, vücudum bir erkeğinkine karışmış halde uyandım. Duyularım yavaşça geri geldiğinde, ilk düşündüğüm şey daha önce hiç bir erkekle bir gece kalmadığımdı. Lisedeki erkek arkadaşım ile bile, malum sebeplerden dolayı.

Bu... bu büyük bir ilkti.

Hâlâ yan yatıyordum ve Tanner hâlâ sırtıma yaslanmıştı. Birkaç dakika boyunca onu rahatsız edecek ani hareketlerde bulunmaya cesaret edemedim çünkü onun kucağında koza gibi sarılmış olmak hoşuma gidiyordu. Hayır. Sadece hoşuma gitmiyordu. *Seviyordum* ve geniş yatağının karşısındaki duvara bakarken, buna kolayca alışabileceğimi biliyordum. Belki de alışmalıyım, çünkü doğru hatırlıyorsam bizim için daha sonra bir sürü *geç* olacağını söylemişti.

Dün gece hayatımın en muhteşem gecelerinden biriydi ve Tanner'la aramızda ne olursa olsun, tek bir anından bile pişmanlık duymama izin vermeyecektim. Hayatta olmaz.

Orada öylece uzandım, her saniyeyi bir sünger gibi içime çektim ve ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama popomda sertleştiğini hissettim. Keskin bir nefes aldım, uyanık olup olmadığından emin değildim. Bir *kısmı* kesinlikle uyanıktı.

Belimin üzerinde duran kol hafifçe hareket etti ve iri eli göğsümün üzerine kapandığında gözlerim açıldı. Evet. Uyanmıştı. Uyanıktı.

Dudakları omzumu okşadı. "Günaydın," diye sert bir sesle konuştu Tanner. "Günaydın," dedim, bakışlarım onun eline kaydı. Başparmağını göğsümün ucuna dokundu ve hafifçe sıkı.

"İyi uyudun mu?" Tanner bacağını benimkinin arasında oynatarak kıpırdandı. Kalbim küt küt atmaya başladı. "Bir bebek gibi uyudum."

"Hmm. Neden acaba?" Dudakları omzumun eğiminde gezindi. "Tahmin et ne oldu?"

Tereddüt ettim ve sonra elimi kaldırıp onunkinin üzerine koydum.

"Azgın mısın?" Derin kahkahası ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Açım." "O zaman bu çok garip."

Elini göğsümden bacaklarımın arasındaki boşluğa doğru kaydırırken kulağımın altındaki hassas noktayı ısırdı. "Sana açım."

"Bu da aynı şey değil mi?" Sırtımı eğerek popomu ona doğru bastırdım.

İnlemesi beni daha da tahrik etti.

"Haklısın." Eli bacaklarımın arasına doğru kayd. Damarlarımda hisler dolaşıyordu. "Tamamen haklısın."

Eli kalçalarımın arasından kayboldu ve arkamda hareket ettiğini hissettim. Sonra bir paketin yırtıldığını duydum, onunla yüzleşmek için dönmeye başladım ama kalçamdaki el beni durdurdu. O el yan tarafımdan geçip sırtımın ortasından aşağı doğru inerken dudağımı ısırarak hareketsiz kaldım. Neyin peşinde olduğunu göremediğim için bu bekleyişin keskin bir yanı vardı, neredeyse çaresizdim.

"Tanner," diye fısıldadım, isteyerek.

"Lanet olsun." Vücudu yine benimkiyle aynı hizadaydı ve onu sıcak ve sert bir şekilde belimde hissedebiliyordum. "Şimdiden hazırsın, değil mi?"

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan tekrar hareket etti. Arkamda yükselirken iki eli de kalçalarıma indi. Karnımın üzerindeydin, bacaklarım açıldı ve o da bacaklarımın arasındaydı, bir eli kalçamdaydı. Ellerimi çarşafın üzerinde kaydırıp ağırlığımı ön kollarıma verirken nabzım hızlandı. Başımı çevirip omzumun üzerinden Tanner'a baktım.

Tanrım, arkamda inanılmaz görünüyordu. Uyku hâlâ yüz hatlarına yapışmıştı ama gözleri canlı bir maviydi, güçlü bir sıcaklık ve uyarılmışlıkla doluydu. Beni tekrar öpmeye başladı, omzumdan başlayıp sırtımdan aşağıya doğru ilerledi ve kışkımdaki yarığın hemen üzerinde biten bir iz açtı.

Beni kaldırmak için kalçamdaki elini kullandı. Sıcak nefesi enseme dans ediyordu. "Bu, tekrar tekrar yaşamak isteyeceğim türden bir sabah. Aslında, şu an, tam burada," dedi ve içime girmeden bir an önce arkamda durduğunu hissettim.

Haykırırken sırtım eğildi. Onun hissi - daha yoğun, daha dolgun ve daha sıkıydı, her sinir ucunu sınıra kadar geriyordu. Ama bu onun içimde olmasından daha fazlasıydı. Bedenlerimiz arasında bir santim bile yoktu. Çok daha büyük olan vücudu etrafımda kıvrılmış, benimkine mühürlenmişti.

"İyi misin?" Sesi karanlık ve hırçındı.

"Öyleyim," diye nefes almayı başardım. "Tanrım, Tanner..."

Yanağımı öptü ve sonra dudakları kulağıma gitti. "Dayanmana ihtiyacım olacak, çünkü sana sert bir şekilde vereceğim."

Ürperdim.

Ve sonra tam da yapacağını söylediği şeyi yaptı.

Tanner hızlı hareket etti ve derinlere indi, hızını artırmadan önce sadece bana sürtünmek için yavaşladı. Bu pozisyonda, her bir hamlesini karşılamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu ve bunu mutlulukla, isteyerek yaptım. Şu anda kontrol ondaydı ve çarşafı sıktığımda bir his cümbüşü beni aydınlattı.

"Tanrım, Tanner," diye nefes nefese kaldım, ona doğru sallanıyordum.

"Evet, evet, evet." Onaylar gibi bir ses çıkardı ve bu sesin içime işlediğini hissettim,

içimden geçiyordu. Nefes nefese kalmıştım ve o da sert sesler çıkarıyordu. Bir elini altına soktu ve sonra bana çarparken kalçalarımın arasına dokunmaya başladı. Zevk çok hızlıydı, keskin ve neredeyse şiddetliydi.

"Siktir," diye homurdandı boynuma karşı.

Birden dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi yatak başlığına bastırdım. Kollarından biri kalçalarımın dolanmış, ileri doğru iterken beni yerinde tutuyordu, diğeri kolumun yanındaydı, eli yatak başlığında benimkinin üzerine kapanmıştı. Şaşkınlık içinde gözlerimi açtım ve birleşmiş ellerimize baktım.

Nefesim kesildi ve gördüğüm manzara karşısında biraz kendimi kaybettim, sonra arkamda hareket edişiyile daha büyük bir kısmını kaybettim. Ve oda bedenlerimizin birbirine kavuşma sesleri, inlemelerimiz ve yumuşak küfürlerimizle dolduğunda tamamen kaybolmuştum. Aramızda hiçbir ritim yoktu. Bize dönüşen şey vahşi bir dansı. Gerilim iyice artmıştı ve ben uçuşumun kenarına savrulmuştum. Vücudum kenetlenirken başımı omzuna yasladım. En enfes zevk dalgası bedenime aktı ve yoğunluğuyla beni sersemletti. Her güçlü itişte daha da artan bir şekilde içime işledi. Kollarım dışarı çıktı, ama o beni yakaladı, boşalırken beni vücuduna sıkıca kapattı, sadece kalçaları sarsıldı.

Saf mutluluğun o değerli anlarında vücudumda çalışan tek bir kas bile yoktu. Bir erişte gibi gevşemiştım, beni aşağı indirirken titriyordum ve sonra prezervatifle uğraşmak için yataktan ayrıldım. Yatağa geri döndüğünde beni bıraktığı yerdeydim ve bir şekilde yüz yüze geldik, kolu bana dolandı, eli kızarmış yanağımı yumuşattı. Tamamen tatmin olmuştım. Bunun böyle olabileceğini bilmiyordum. Bunu ona söylemek istedim ama dilim çok ağırdı.

Tanner beni kendine doğru çekti. "Sanırım... Sanırım şimdi biraz kestirmem gerekiyor." Benden yorgun ama hafif bir kahkaha kaçtı.

"Ben de öyle."

"O zaman bir planımız var." "Öyle mi?"

Mırıldandım.

"Evet." Alnımdan öptü. "Yapacak bir şeyimiz olmadığına ve ne istersek yapabileceğimize göre, şimdi biraz kestireceğiz."

Ona sokulurken gülümsedim. "Kulağa en iyi plan gibi geliyor."

Öğleden sonra geç saatlerde, elimde bir paket çiğ tavukla Tanner'ın önünde durdum. "Haklı olduğumu biliyorum."

Tezgâha yaslanırken kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Eminim daha önce hiç duymadığınız pek çok şey vardır." "Yok artık," diye tembelce söylendi.

Gözlerimi devirdim. "Önce tavuğu haşlarsan, o kadar uzun sürmez."

Sonra da az pişmediğinden emin oluyorsun." "Ne demek istediğinizi anlıyorum ama bu tekrar gibi görünüyor."

"Ama aynı şey değil. Onu tamamen pişirmiyorsun," diye yüzüncü kez açıklamaya çalıştım. "Boş ver. Bırak ben yapayım."

Sanki bana izin verirmiş gibi elini sallayarak sırtıttı. Bunu görmezden gelmeyi seçerek paketi tezgâhın üzerine koydum ve ardından kaynar su dolu tencerenin altını açtım.

"En azından yağmur durdu," dedi ve arkamı döndüğümde cam kapılardan dışarı bakıyordu. "Bahse girerim Kyler ve Sydney burada kalmış olmayı diliyorlardır."

"Muhtemelen bir çadırda birbirlerine sarılmış, küçük Syd bebekleri yapıyorlar."

Gülümsedi ve sonra göz kırptı. Kalbim kendi üzerine devrildi. "Bütün gün yaptığımız şey gibi mi?"

Yüzümde bir sıcaklık belirdi.

"Tabii biz alıştırma yapma kategorisine giriyoruz," diye devam etti, sinsi sinsi sıratarak. "Yine de kızıl saçlı Andrea'yı görmeyi çok isterim."

Aman Tanrım, gözlerim büyüdü. Gerçekten bunu mu demek istedi? Midem hoş bir şekilde düştü ve kalbim dans etmeye başladı, ama paketin ucunu yakalayarak arkamı döndüm. Ciddi olmasının imkânı yoktu ve bu yorumdan bir anlam çıkaracak değildim. Hayır. Beynimin aptalca bir şey yapmasına izin vermeyecektim.

Daha önce, Tanner duştayken kafamın içine girmiştım- o sessiz anlar... pek de iyi geçmemişti. Duş alırken, düşüncelerim şüpheyile dolu tanıdık yerlere, aşırı düşünmenin yaygın olduğu alanlara gitti.

Bazen... bazen kafamın içinde çok fazla düşünce dolaşıyormuş gibi hissediyordum ve bu da o anlardan biriydi. Duş başlığının altında dururken paniklemeye başladım. Tanner dün gece ve bu sabah için pişman olacak mıydı? Bu onun için bir şey ifade ediyor muydu? Ona aşık olma ihtimalimin yüksek olduğunu düşündüğümü söylersem ne olurdu? Beni gerçekten tanıyor muydu?

Bu sorunun cevabı beni en çok korkutan şeydi. Beni tanıdığını düşünmüyordum. En azından sessiz anlarda var olan "beni" ve bu nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir "ben" di.

Ama bu sadece Tanner'la ilgili değildi. O panik ve belirsizlik duyguları. Bu duygular asla tek bir şeyle ilgili değildi. Öyle olsalardı, muhtemelen başa çıkmaları daha kolay olurdu.

"Bu çok mu dürüstçe oldu?" diye sordu ve sesi daha yakındı - gerçekten yakın.

Tavuk paketini açmaya devam ederken titredim ve sonra maşayı elime aldım. "Ben sadece senin... bunu gerçekten kastettiğini düşünmüyorum."

"Kafamın içinde misin?" Elleri kalçalarımın yerleşti ve ben küçük bir sıçrama yaptım. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

Bu soru evime çok yakındı. Bu yüzden bir an durdum ve maşayla tavuğu alıp kaynayan suyun içine bıraktım. "Kafanın içinde ne olduğunu bilmek istediğimi sanmıyorum."

"Uh-huh." Tanner bir kolunu belime doladı ve bana doğru bastırdı. Boynumun yan tarafını öptü. "Sanırım kafamın içinde olup bitenler hoşuna giderdi."

Önceki düşüncelerime rağmen, son tavuk parçasını alırken gülümsedim. "Tamam. Belki."

"Kesinlikle," diye mırıldandı ve kulağımın altındaki hassas bölgeye bir öpücük bıraktı.

"Muhtemelen."

Ben maşayı lavaboya götürüp yıkarken Tanner bir adım geri çekildi. Arkamı döndüğümde yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle tencereye bakıyordu. "Bu... bu iğrenç görünüyor. Bütün o beyaz şeyler üstte mi yüzüyor?"

Bana bir bakış attığında güldüm. "Bebeklik yapma." "Bebek gibi davranırsam dayak yer miyim?"

"Oh Tanrım." Başımı sallayarak tekrar güldüm.

Tavuğu ızgarada pişirdikten sonra akşam yemeğini yerken hemen hemen hepimiz tartışıyorduk ve Tanner beni kıkırdatan, kızartan ya da her ikisini de yapan rastgele, sapıkça bir açıklama yapıyordu. Bir süre sessizlik olmadı, Syd ve Kyler kamp gezisinden döndüklerinde bile olmadı.

Ancak hepimiz bodrumun medya odasında otururken o sessiz anlar intikam duygusuyla geri geldi.

Syd ve Kyler geri döndükten kısa bir süre sonra yağmur yeniden başlamıştı ve şu anda çocukların bir kez daha doğaçlama bir hava hokeyi ölüm maçına girişmelerini izliyorduk. Kyler'ın birası vardı. Tanner'ın birası vardı. Nadiren içen Sydney bile şu meyveli biralardan içmişti.

Bir içki istedim. Kötü.

O kadar ki kafamı duvara vurmak istiyordum ama Tanner'ın bana öyle bakmasını istemiyordum-aslında Tanner'ın bana bakmasını *istiyordum*. Mesele de buydu. Arkadaşlarımız geri döndükten sonra bana gerçekten bakmadı ya da... ya da dikkatini bana vermedi.

İlk başta, aptallık ettiğimi düşünmüştüm. Bunda şaşılacak bir şey yok. Kulağa yasal geliyordu, çünkü aptallık geçmişim iyi biliniyordu. Kyler ve Syd döndüğünde çok fazla kargaşa vardı, acıkmışlardı ve yemek artıklarını yerken seyahatleri hakkında konuşmak istiyorlardı. Gergindim, nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim, Tanner'a doğru yürüyüp aletini falan mı tutmalıydım yoksa ne yapacağını görmek için mi beklemeliydim, bu yüzden gerçekten hiçbir şey yapmadım. Syd düş almak için yukarı çıktığında Kyler Tanner'ın zamanını tekeline almıştı ve sonra Syd döndüğünde annem aradı ve Brody ile ne kadar gurur duyduklarını ve benim için ne kadar endişelendiklerini dinlemek zorunda kaldım. Telefonu kapattığımda, gerçekten çok kötüydüm,

bir içkiye ihtiyacım vardı, ama direndim.

Tanner'la birbirimize göz kırpmak ya da birbirimize duyduğumuz ani ve sonsuz tutkuyu açığa vurmak için çok fazla zamanımız olmadığı açıktı ama akşam geceye doğru ilerledikçe, Syd ve Kyler döndüğünde göstermeye başladığı kayıtsızlık devam etti.

Belki de bu kötü bir şey değildi. Emin değildim. Ama en azından bana ilgi göstereceğini düşünmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, sanırım birkaç kelime konuşmuştuk. Şehvet dolu uzun bakışlar ya da çalıntı dokunuşlar yoktu. Gazoz almak için yukarı çıktığımda beni takip falan etmemişti.

Belki de bana farklı davranıyordu, çünkü genellikle konuşurduk... ya da tartışırdık... ya da her neyse, ama şimdi istemiyor gibi görünüyordu....

Bu düşüncemi tamamlayamadan sözümü kestim.

Tüm bunlardan ne çıkaracağımı bilmiyordum.

Ama kalbim hiç de hoş olmayan bir şekilde çarpıyordu ve Tanner'ın masanın etrafında kasıla kasıla yürümesini, Kyler'ın onu azarlamasını sırtarak izlerken midem düğüm düğüm olmuştu.

Tanrım, gerçekten bir içki istedim.

Ancak sadece bir içki içebileceğimden emin değildim. Yani, içebileceğimi sanıyordum ama isteyeceğim son şey herhangi birinin, özellikle de Tanner'ın içki içmemle ilgili yorum yapmasıydı. Gerçi şu anda hepsinin elinde içki olduğu için gerçekten konuşacak yerleri yoktu. Bu adil değildi. Onlar içebiliyor ama ben içemiyor muydum?

Sonunda geceyi sonlandırdığımda saat gece yarısına yaklaşıyordu. Hava hokeyi oyunu bitmişti ve herkes hâlâ sohbet ediyordu ama ben gecenin bitmesine hazırdım. Yarın, şu anda gördüğümünden çok daha fazla umut vaat ediyordu.

İyi geceler dedikten sonra merdivenlere yöneldim. O sırada Tanner başını kaldırdı ve sırtarak "İyi geceler Andy" dediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"İyi geceler," diye tekrarladım ve sonra bir aptal gibi merdivenlerden yukarı fırladım ve en üst kata çıktım.

İyi geceler, Andy.

Bu beni daha sonra göreceğinin şifresi miydi yoksa sadece iyi geceler mi demekti? Muhtemelen şifre. Kesinlikle kod. Bunu sorun etmediğimi gösteren bir kod kullanmalı mıydım? Fark etmezdi. Yatmaya hazırlanmam çok uzun sürdü. Dişlerimi fırçaladım ve sonra buklelerimin düğümlerini çözdüm. Sonra yüzümü yıkadım ve ardından büyük bir hülya makyajı yaparak rimel ve allık sürdüm. Yatmak için. Her neyse. Sonra şeftali kokan losyonu sürdüm. Seksi ama çok uğraşıyormuşum gibi görünmeyen bir şeyler aramak tahmin ettiğimden daha zor oldu. Sonunda bir çift süper sevimli uyku şortu ve bir tişörtte karar kıldım.

Yatağa girmeden önce yatak odasının kapısını kilitlemedim. Tanner gelecekti-özellikle dün ve bugünden sonra, gelecekti. Ve konuşacaktık, çünkü her şeyin gerçekte ne anlama geldiği konusunda aynı fikirde olmamız gerekiyordu.

Daha sonraları olduğunu ve buradan ayrıldıktan *sonra* beni görmek istediğini söyledi, ama bu her anlama gelebilirdi - gizli arkadaşlıklar ya da gerçek, gerçek bir ilişki.

Onun gizli seks arkadaşı olmak istediğini düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu ve bunu sorun etmiyormuş gibi davranmayacaktım bile. Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç kadeh içtikten ve doğru düşünemedikten sonra gerçekleşen rastgele ilişkilerden hoşnut değildim. Odanın karanlığında, ne kadar zor olsa da bunu kabul edebilirdim. Tanner bir ilişki yaşamak istiyorsa, ona karşı dürüst olmalı ve hakkımda bilmediği bazı şeyleri açıkça söylemeliydim. Sanırım bir bakıma bilinçli bir karar vermesi gerekiyordu.

Bilgilendirilmiş karar mı? Gözlerimi devirdim. Başkanlık için oy falan vermiyordu ya.

Sırt üstü yuvarlandım ve saate baktım. Yatak odama girdiğimden beri bir saat geçtiğini fark ettiğimde midemde minik buz topları oluştu. Bakışlarım yatak odasının kapısına kaydı. O gelmeyecek miydi? Daha da iyisi, arkadaşlarımız geri döndükten sonra bana pek ilgi göstermemesine rağmen yatak odama gizlice girmesini sorun etmemeli miydim?

Peki ya ben ona dikkat etmiş miydim?

Tavana bakarken alt dudağımı ısırdım, sadece sessizce hareket eden vantilatörün şeklini seçebiliyordum. Dürüst olmak gerekirse, ben de yolumdan sapmış değildim. Yani, ne yapacağımızdan ya da nasıl davranmamız gerektiğinden emin değildim.

Gözlerimi sıkarak kendime tek yapmam gerekenin beklemek olduğunu söyledim.

Tanner gösterecekti. Gelecekti. Ben de bekledim.

Ve bekledim, saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüşürken kapım açılmadı ve Tanner... o hiç gelmedi.

Bölüm 16

Andrea

İki. Hayır. Üç. Belki de dördtü? Cehennem. Bira şişesini yana yatırdım ve etikete bakarken kaşlarımı çattım. Belki de Syd'e sormalıydım. O bilirdi. O her zaman bilir.

Syd sıkıntılı bir iç çekişle, "Saat beş," dedi.

Şişeyi düzelterek ona baktım. Benim güvertedeki hâlâ nemli şezlonga uzandığım yerin karşısındaki sandalyede oturuyordu. Günün büyük bölümünde yağmur yağmıştı ve güneş ancak birkaç saat önce yoğun bulutların arkasından çıkmıştı. "Ha?"

"Bu senin beşinci biran," diye açıkladı, uzanıp gür saçlarını -Tanrım, saçlarını istiyordum- at kuyruğu yaptı. "Yüzünde o ifade var. Tanıdım bunu. Ne kadar içtiğini hatırlamaya çalışıyorsun."

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Bakabilir miyim?"

Başını salladı. "Evet, öyle. Bu bakış genellikle bana kaç tane içtiğini sormadan önce gelir."

"Ha," diye güldüm. "Ben *de* tam sana sormak üzereydim. Huh." Şişeyi geri devirip kocaman bir yudum aldım. Hemen o bebeği geçirme ihtiyacı hissettim ama Kyler ve Tanner'ın durduğu yere bakınca bunun pek de hanımefendice olmadığına karar verdim.

Tanner.

Ugh.

Bir içki daha aldım ve başımı yastığa yasladım. Yaptığımız her şeyi gerçek zamanlı olarak yeniden yaşamadan ona bakamıyordum bile ve bu çok garipti. Gerçekten garipti, çünkü ne yaptığımızı düşünür düşünmez, dün gece boyunca beni neredeyse görmezden geldiği ve hiç gelmediği gerçeğini düşündüm. Ve sonra muhtemelen oyuna geldiğimi kabul etmek zorunda kaldım. *Çok fena* oyuna gelmiştim. Daha önce ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum. Sorun da buydu.

Syd, "Ama iki numaralı birayla üç numaralı bira arasında içtiğin votkayı da sayarsan, muhtemelen altı ya da yedide olduğunu söyleyebilirim," diye ekledi.

Gözlerim ona dikildi. "Mantığınızı anlamıyorum."

Çocukların olduğu yere doğru baktı. Fırtına dindiğinden beri ızgarada biftek pişirmeye başlamıştık. Ribeyes, iyi, yağlı türden. Benim butlarım gibi. Ama kalçalarımın ızgarada pişince güzel bir tat verdiğinden şüpheliydim.

Tanrım, sanırım biraz çakırkeyif oldum.

Gözlerimi açarak başımı yana çevirdim ve bakışlarım Tanner'ın kilerle çarpıştı. Kararsız bir nefes aldım. Kyler onunla konuşuyordu ama hiç de dikkatini vermiş gibi görünmüyordu. Şimdi de sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi beni dikizlemek istiyordu. Her ne sikimse. Gözlerimi kaçırdım ve şişemde kalanı bitirdim.

Onu düşünmek istemiyordum. Onunla geçirdiğim birkaç saatin ne kadar harika olduğunu düşünmek istemiyordum. Ve kesinlikle onunla konuşmanın, seksin ötesinde olduğunu düşündüğüm o bağı kurmanın ne kadar güzel olduğunu düşünmek istemiyordum. Ve onun benim ne kadar zavallı olduğuma inandığını düşünmek istemiyordum, çünkü ben buradaydım, ona aşkıttım ve o da muhtemelen ayrılacağımız günleri sayıyordu. Onu sevdiğimi söylememiştim. Tanrı'ya şükür. Her neyse, bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum.

"Peki yarın ne yapıyorsunuz?" diye sordum ve sonra sııttım, çünkü kelimelerimi gevelemediğimden emindim.

Syd zarif omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Programda ne var, Kyler?"

"Bütün günü yatakta geçiriyorum,"

diye cevap verdi. Yüksek sesle güldüm.

Dudaklarını büzdü. "Evet. Hayır."

Suratını astı ve Kyler'in surat asarken iyi göründüğünü kendime itiraf ettim. Bir erkek somurtması. Ha. "Ne yapmak istersen Syd. Hizmetinizdeyim," diye ekledi.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Kulağa hoş geliyor." Bana bakarak tekrar omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Sanırım yarın yine yürüyüşe çıkmayı deneyeceğiz. Ya da balık tutmaya. Rastladığımız bir göl vardı. Mükemmel olurdu. Bize katılabilirsin."

Tekrar ve ilk seferki kadar yüksek sesle güldüm. "Hayır."

Kyler umursamaz bir tavırla, "O zaman sanırım Tanner da atlayacak," diye cevap verdi.

Tanner ona öyle bir bakış fırlattı ki kık üstü yere yığılması gerekirdi ama Kyler elindeki şişeyi güvertedeki çöp kutusuna atarken kıkırdadı.

Syd'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve ensemdeki kaslar gerildikçe kazandığım rahatlama da kayboldu. Kamptayken Tanner'la aramızda geçenler hakkında beni konuşturmaya çalışıyordu ama ağzımı açmıyordum. Hâlâ bu aptal kulübede sıkışıp kalmışken ve muhtemelen kendimi kaybedecekken bunlardan bahsetmem mümkün değildi. "Ne isterse yapabilir," diye duyurdum.

Tanner'ın kolları göğsünde kavuşturulmuştu ve pazuları gömleğinin kollarını uygunsuz bir şekilde geriordu. "Herkese istediğimi yapabileceğimi hatırlattığın için teşekkürler Andy."

Homurdandım. "Bir şey değil. Ben de bunun için buradayım."

"Bariz olanı belirtmek için mi?" diye yanıtladı.

"Ah canım," diye mırıldandı Syd nefesinin altından.

Bakışlarımı Tanner'ın yakışıklı yüzüne sabitlediğimde dudaklarımda geniş bir gülümseme belirdi. Şimdi *bununla* başa çıkabilirdim. Ukala Tanner. Aşına olduğum kişi buydu. Aslında hiçbir şeyin farklı olmadığını acı bir şekilde hatırlatmadan önce bana farklı olduğumu -farklı olduğumuzu- düşündüren tatlı ve çekici Tanner değil. "Peki, ben yapmazsam kim yapacak?"

Tanner kaşlarını kaldırdı. "Başka kimse yok mu?"

Omuz silktim. "Her neyse. Ben bir içki daha alacağım." Kyler'a baktım. "Ben ayaktayken bir tane ister misin?"

Ağzını açtı ama gözlerinin Syd'in oturduğu yere kaydığını gördüm. "Hayır. Teşekkür ederim."

Bu işte kesinlikle bir iş vardı ama umurumda değildi. Bacaklarımı salondan sarkıtıp ayağa kalktım. Ve sonra yalpaladım.

"Bir tane daha içmen gerektiğine emin misin?" Tanner bir adım öne çıkarak sordu. Ona kötü bir bakış fırlattım. "Sana fikrini sordum mu?"

"Hayır. Ama sana vereceğim."

Ağzımdan çok itici bir kıs kıs gülme çıktı. "Eminim deneyeceksin."

"Um," dedi Kyler.

Tanner'ın çenesi büküldü ama o cevap veremedi ben ona karşılık verdim. "Ama yine de ilgilendiğim bir şey değil."

Gözlerinde anlayış parladı ve başını yana çevirirken kısa, kuru bir kahkaha attı. "Evet, bilirsin, benim fikirlerimle ilgili komik olan da bu. Genelde onları görmezden gelirsın çünkü haklı olduklarını bilirsin."

Syd nefesinin altından, "Neler olduğunu anlamıyorum," dedi.

"Başka ne komik biliyor musun?" Şişeyi çöpe atarken tatlı tatlı sordum.

"Ne?" Sıkılmış görünüyordu.

Bakışlarına karşılık vererek sağ elimi kaldırdım... ve orta parmağımı.

"Bu." "Oh. Vay canına," dedi. "Gördüğüm kadarıyla şıklığını koruyor."

Göz devirmem o kadar güçlüydü ki, gözbebeklerimin bir daha hiç görülmemek üzere kafamın içinde geri yuvarlanacağını sandım. "Oh, her neyse. Ağzından çıkan her kelime 'siktir' olunca orta parmağım seni rahatsız mı ediyor?"

Kyler, "Haklı olduğu bir nokta var," diye yorum yaptı.

Ona müthiş bir gülümseme bahşettim. "Teşekkür ederim." "Onu cesaretlendirme," diye mırıldandı Tanner.

Onu görmezden gelmeyi seçerek döndüm ve kapıya yöneldim. İçeri girdim ve bir kez bile tökezlemedim, böylece Tanner onu öpebilirdi.

Bu düşünceyle yanaklarım kızardı. Tamam. Öpüşmek hoşuma gitse de hiçbir şeyi öpmek yok. Bu konuda çok iyiydi.

Buzdolabının kapağını açtığımda şişeler o kadar güzel şingırdadı ki, melodiyle birlikte küçük bir dans yapmak istedim. Bir bira aldım ve yarın daha fazlası için kasabaya gitmeyi aklıma not ettim. Bu yolculuğun geri kalanını atlatmak için on iki pakete ihtiyacım olacakmış gibi bir his vardı içimde. Belki de kırklık bir pakete. Kırklık paket yapıyorlar mıydı? Tanrım, umarım öyledir.

Kahretsin, sadece bir fiçıya ihtiyacım vardı.

Kapağını kapattıktan sonra iç çekerek şişeyi tezgâhın üzerine çevirdim ve granit üzerinde baş döndürücü bir şekilde dönmesini izledim. Elimde soğuk şişeyle öylece dururken, tenimde gezinen huzursuzluğun nedenine bir isim koymakta zorlandım. Sadece Tanner değildi. Tanrım, asla tek bir şey değildi. Beni bu şekilde hissettiren her zaman bir torba aptalca saçmalıktı.

Bütün gün birçok şey üzerinde stres yaşadım - annemle yaptığım telefon görüşmesi, eve geri dönmek, herkes hayatına devam ederken hayatta sıkışıp kalmak ve tabii ki Tanner'la olanlar. Ve nedense, Tanner'la ilk gece söylediklerimi, Tanner'la birlikte olurken neler hissettiğimi düşünmeye başladım. Daha önce zorlanmış mıydım? Erkeklerin hiçbiri bana baskı yapmamıştı. Hepsiyle kendi isteğimle eve gitmişim ama benden bir şey bekledikleri izlenimine kapılmışım. Sonuçta, başka neden beni eve götürsünler ki? Bu baskı... Tanrım, içimdeydi. Hatırlayabildiğim kadarıyla hiçbir şey yapmamışlardı. Ama o *bendim*. Bunu yapmak, gerçek seksten kaçınmak için o baskıyı hissetmişim, çünkü başka neden benimle birlikte olsunlar ki?

Yoksa Tanner neden bana bu kadar iyi davransındı? Belli ki biraz istemiş ve almıştı. Bunun için çalışmasına bile gerek yoktu. Ben sadece verdim.

Kafamı duvara vurmak istedim, çünkü kulağa çok acınası geliyordu, tıpkı Tanner'ın erkeklerle olan geçmiş deneyimlerim hakkında konuştuğumuzda bana baktığı gibi.

Bu aptalcaydı. Her şey aptalcaydı.

Tekrar iç çektim. Harika. Mutlu, hiçbir şey umurumda değil vızıltısından, kafamı fırına sokma vızıltısına geçiyordum. Bu düşünce kendini tamamladığı anda yüzümü buruşturdum. Bu hiç hoş değildi. Hem de hiç.

"Andrea."

Yerimden sıçradım ve yapışkan bira elimin üzerine döküldü. "Tanrım." Arkamı döndüğümde Tanner'ı adanın diğer tarafında dikilirken buldum. "Ne yapıyorsun sen? Beni mi takip ediyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi kayıtsızca. "Bu yüzden adını söyledim, çünkü takipçiler gizli olmaya çalıştıklarında böyle yaparlar."

"Gerçekten aptal takipçiler bunu yapar." Kalbim göğsümde yavaşladı. "Ne demek istediğimi anladın mı?" Bunu sorduğum anda kendimi bir pislik gibi hissettim ama öfke... öfkeye tutunmak her zaman çok kolay olmuştu.

Derin bir nefesle omuzları yükseldi. "Bütün gün benden kaçıyordun."
"Kaçmadım."

Başını yana eğdi ve iki kaşını kaldırdı. "Neredeyse bütün gün odanda saklandın ya da kendini Syd'e bağladın."

"Ben... Ben onunla kız kıza vakit geçiriyordum," dedim. "Ve uyukluyordum." "Andrea..."

O haklıydı. Ondan kaçmıştım. Görünüşe göre, o kadar da iyi bir iş yapmıyordum.

"Dün gece de aynıydı. Benimle neredeyse hiç konuşmadın."

"Ne?" Şaşkınlıkla bu kelimeyi haykırmak istedim. "Çok az konuştum
Sen mi? Beni görmezden geldin."

Bana baktı. "Andy, ben-"

"Bu aptalca. Bütün bunlar aptalca." Şişeyi kaldırdım.

Bir an geçti ve "Gerçekten bir biraya daha ihtiyacın olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Sinirlenerek şişeyi yavaşça ağzıma götürdüm ve uzun bir yudum aldım.

"Bu soruna cevap oldu mu?"

Mavi gözlerinin tonu derinleşti. "Bak, pislik olmaya çalışmıyorum-"

"Daha çok denemek isteyebilirsin. Sadece söylüyorum. Sadece benim fikrim olabilir, ama paylaşabileceğimi düşündüm."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Birkaç saniye geçti. "Biliyorsun, o saçmalığı sana seni kızdırmak için söylemedim."

Beni kızdırmak için yaptığı her şeyi anlatmak istedim ama... ama tuğlaya sıçtım. Ona söyleyeceğim her şey onun hakkındaki hislerime ihanet edecekti ve zaten o noktaya gelmeden de kendimi yeterince utandırıyordum. "Nefes aldın," diye karar verdim, başımı salladım ve kendimle gurur duydum. "Buna ne dersin?"

Başını sallayarak dirseklerini adanın üzerine dayadı. "Genelde bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Daha iyisini yapmak için zamanımı harcamaya değmez." Fırlayarak yanından geçtim. Yanından sendeleyerek geçmiş olabilirim ama kafamda A Sınıfı Kibirli Bir Piliç gibi zıpladım ve bu harikaydı.

"Keşke bu kadar çok içmesen."

Ayaklarım durdu. Lanet olsun. Ayaklarımın kendine ait bir aklı vardı ve durdular çünkü bunu çok sessizce söylemişti, bir gram alay ya da küçümseme olmadan. Aslında bir yalvarış gibiydi. Alkol midemde çalkalandı. Tek görebildiğim onun acıyan bakışydı.

"Neden böyle içiyorsun?" diye sordu.

Rahatlamak için. Bir ucube gibi davranmamak için. Unutmak için. Hatırlamak için. Komik olmak için. İnsanların beni sevmesi için. Sevip sevmemelerini umursamamak. Eğlenmek için. Sadece umursamamak. Kafam cevapları haykırmaya devam ederken sırtımdan aşağı bir yanma hissi yuvarlandı. Sadece *umursamak* istemiyordum.

Bunların hiçbirini söylemedim. "Sen iç."

"İçiyorum. Bazen içiyorum ve sarhoş oluyorum ama her seferinde değil."

Yavaşça onunla yüzleştirdim. Bana bakmıyordu. Gözleri adadaydı. "Her seferinde sarhoş olmuyorum."

Tekrar başını salladı. "Andrea, ya kafayı bulursun ya da çok yaklaşırsın. Her seferinde."

"Bu değil..." Sözümü kestim ve evet, ben bile onun haklı olduğunu görebiliyordum. Muhtemelen kaç kez sadece iki bira ya da iki shot içip sonra bıraktığımı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirdim. Düşündüm de, *hiç* içmiş miydim emin değildim.

"Babam her zaman kafayı bulurdu," diye devam etti. "Aynı şekilde olan bir kızla ilgilenebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Beynim iki şeyi aynı anda algıladı. Benimle ilgileniyordu, ki bu çok da büyük bir şey değildi. Yani, elleri birden fazla kez pantolonumun içindeydi, yani evet, bunu bilmeliydim. Ama beni babasıyla kıyasladı, yakın zamanda nefret ettiğini öğrendiğim bir adamla, bu da ilk kısmı neredeyse iptal etti. Acı tüm hücrelerimi istila etmiş ve derimin altında iltihaplanmıştı. Boğazımın arkası yandı ve aceleyle uzaklaşmak istedim.

Ama ben yapmadım. "Bu seni biraz çarpık yapıyor."

Ondan zayıf bir kahkaha daha geldi. "Sanırım biraz öyle."

Şişeyi kaldırırken elim titredi ama içmedim. Sadece şişeye baktım, incinmiş, kızgın ve sıralamaya bile başlayamadığım binlerce başka duyguyla. "O zaman belki de benim içki alışkanlıklarım yerine biraz da bunun üzerine düşünmelisin."

"Hiç umursadığım için olduğunu düşündün mü?" Adayı iterek vücudunu benimkine doğru yaklaştırdı. "Bu bir kez olsun aklından geçti mi?"

"Ne zaman?" Güldüm ve sonra bir içki aldım. "Rastgele piliçleri becerirken mi? Yoksa arkadaşlarımız gelir gelmez beni görmezden geldiğin zaman mı?"

"Seni görmezden mi geldi?" Gözleri kısıldı. "Rahatsız olmanı istemedim-"

"Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki?" Sözünü kestim ve öfke - o çirkin, kızgın duygu - pençelerini içime batırdı. "Bu aptalca ve bir kez olsun kendi işine bakarsan memnun olurum."

"Aramızda olanlardan sonra kendi işime bakacağımı mı sanıyorsun?"

Gülüşüm bir homurtu gibi çıktı. "Neden yapmayasın ki? Aramızda olanlar hiçbir şeyi değiştirmiş gibi görünmüyor. Zaten bir önemi de yok." Kelimeleri söylemek acı veriyordu. "Sadece iyi vakit geçirdik. Hiçbir anlamı yoktu."

Tanner bana bakarken dudakları inceldi ve yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Seni tanıdığımdan beri bekâr olmana şaşmamalı," dedi ve arkasını dönerek.

Buz gibi bir el göğsümden aşağı inip karnımı yumrukladı. "Ne?" "Bu."

Tekrar bana döndü ve elini geniş bir daire çizerek havaya kaldırdı. "Sen Her zaman sarhoşsun, sarhoş olmadığında da aslında iyi bir insansın."

etrafta olmak için. Ama bu pisliğe katlanacak kadar uzun sürmez."

Bölüm 17

Andrea

Tanner'ın sert sözleri üzerime çöküp derimden sızarak kaslarımın ve kemiklerimin altına, derinlere inerken kıpırdamıyordum. Midemin çukurunda başlayıp göğsüme doğru ilerleyen ve oraya yerleşen o korkunç yanıkla ona baktım.

Zekice bir şeyle karşılık vermek istedim. Sözleri beni rahatsız etmiyormuş ve ne düşündüğünün bir önemi yokmuş gibi davranmak istedim. Ona dağınık olmanın ve bekâr olmanın umurumda olmadığını söylemek istedim ama dilimi çalıştıramadım. Ağzımın çatısına yapışmıştı ve yüzü bulanıklaşmaya başlamıştı.

Gergin bir an geçti ve sonra Tanner nefesinin altından küfretti. Bir elini kaldırıp bağıının üzerinde gezdirdi ve uzaklara baktı, çenesinin güçlü kesimi boyunca bir kas esnedi. "Andrea, ben-"

"Yapma," diye araya girdim, sesim titriyordu. Ona ne yapmamasını söylediğimden emin değildim ama duymak istediğim son şey bir özürdü. Düşüncelerim biraz bulanık olsa da, bu sözleri sahiplenemeyeceğinizi ve sonra geri alamayacağınızı biliyordum. Ama bu acının altında yatan gerçek de en az onun kadar acı vericiydi. Tüm bu olanlarda kurban ben değildim. Tanner'ın sözleri acımasızdı ama gerçekten iç içeydi ve yarı sarhoş olsam bile bunu anlayabiliyordum.

İşte tüm bunları hazmetmeyi zorlaştıran da buydu.

"Bunu geri alamazsın," diye fısıldadım. "Bunu geri alamazsın."

İrkildi.

Havayı içime çektim ama boğazımda düğümleniyor gibiydi. Sırtımdan aşağı bir dizi ince ürperti yayıldı. "Siktir git, Tanner."

Şişeyi tezgâhın üzerine bırakıp döndüm ve merdivenlere doğru yürümeye başladım. Ellerim titriyordu.

Tanner dönerek yolumu kesti. Gözleri kocaman açılmıştı. "Özür dilerim. Söylediğim şeyi söylememeliydim, o şekilde değil."

Sözleri çarptı ve sekti. "Çekil yolumdan." "Andrea-"

"Çekil yolumdan!" O kadar yüksek sesle çığlık attım ki boğazımdan aşağı bir acı çizgisi fırladı. Parmak uçlarım karıncalanmaya başlayınca tökezleyerek geri çekildim. "Anladım. Tamam mı? Benimle birlikte olduğun için pişmansın-"

"Bir dakika. Ne? Ben öyle bir Gey demedim Andrea. Seninle birlikte olduğum için bir an bile pişman değilim," dedi bağıını sallayarak. "Eğer bana inanmıyorsan, oraya gidip her ikisine de ne yaptığımızı ve bunun benim için ne anlama geldiğini anlatırım."

Güldüm ama sesim boğazımdaki düğüme takıldı. Küçük bir an için nefes alamadığımı hissettim. Nefes alabildiğimi, o anda nefes aldığımı bildiğim halde ciğerlerim sıkışmıştı. Sanki göğsümün etrafına mengene kelepçesi takılmış ve sıkılmış gibiydi. Karıncalanma kollarıma yayılırken görüşümün köşeleri kararmaya başladı. Kalp atışlarım hızlanırken kan içime doğru akmaya başladı.

Tanner konuşuyordu ama ben onu duymuyordum. Kulaklarımda onu bastıran bir uğultu vardı. Yanından geçmeye çalıştım ama tökezledim ve dengemi kaybettim. Duvara çarptım. Bana uzandı ama oradan çıkmam gerekiyordu. Yukarı çıkmam gerekiyordu. İlacıma ihtiyacım vardı.

Sürgülü cam kapı açıldı ve aniden hassaslaşan kulaklarıma tiz bir vınlama gibi geldi. Hava hırıltılı bir şekilde girip çıkıyordu.

"Burada neler oluyor?" Kyler mutfakta bir yerden sordu ve sesi gök gürültüsü gibi gürleyerek bağırması gibiydi.

"Yukarı çıkmama... izin vermiyor," diye mırıldandım duvara yaslanarak. "Yukarı çıkmam lazım."

Duvarı ittiğimde oda döndü, basamağa ulaştığımda bacaklarım titriyordu. Syd'in sesini duyduğumu sandım ama şimdi çok uzakta, tünelin gerisinde bir yerde geliyordu. Nefes alabilmek için yukarı çıkmalıydım. Nefes almam gerekiyordu.

Koluma bir el indi ama ben devam ettim. Saf kararlılık beni merdivenlerden yukarı ve yatak odasına doğru sürükledi. Çantam... ilaçlarımla birlikte odanın içinde bir yerdeydi.

"Andrea, sana neler oluyor böyle?" Tanner tam arkamdaydı, sesi yüksek ve net bir şekilde geri geliyordu.

Lütfen. Git başımdan. Lütfen. Lütfen. Git başımdan. Bu sözleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimden emin değildim. Söylediğimi sanıyordum. *Buna* ihtiyacım vardı, çünkü *bunu* durdurabilmem için odanın, dünyanın sessizleşmesi gerekiyordu.

Odanın içinde, şifonyere doğru tökezledim ama çantamı göremedim. Neredeydi? Tanrım, onu bulmam gerekiyordu. Çılgına dönmüştüm. Yanımda getirmemiş miydim? Bir yerde mi bırakmıştım? Panik içimde kurşun gibi patladı. Bu olacaktı. Boynumun dibinde biriktiğini hissedebiliyordum.

"Beni rahat bırak," dedim ve arkamı döndüğümde Tanner'ın odanın hemen içinde durduğunu gördüm ama onu tam olarak *göremedim*. "Beni rahat bırak!"

Tanner

Andrea'ya bakarken ellerim iki yanımda donup kaldım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun neler olduğunu bilip bilmediğini bile bilmiyordum. O kadar sarhoş muydu? Hay sikeyim. Ona yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Ona doğru bir adım attım ve "Beni rahat bırak!" diye bağırınca hemen durdum.

Bir kez daha durdum. Andrea'da bir terslik vardı. Yüzü kızarmıştı, çok kızarmıştı. Belki de içkinin etkisiyle gözleri buğulanmıştı ama çok hızlı hareket ediyorlardı. Durduğum yerden bile göz bebeklerinin büyüdüğünü söyleyebilirdim. Midem bulandı ve içime korkunç, sinsî bir düşünce girdi. Bir şey mi içmişti?

"Ne yapabilirim ki?" diye sordum. "Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle."

Andrea başını iki yana salladı ve kollarını belinde kavuşturarak iki büklüm oldu. Endişe diğer tüm düşüncelerin önüne geçti. İleri doğru hareket ettim ama daha küçük bir cisim yanımdan geçip doğruca ona yöneldi.

Sydney'di.

Andrea'nın yanına koşarak bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Hadi Andrea, derin bir nefes al. Durup derin bir nefes almalısın."

Andrea o kadar kötü titriyordu ki Sydney de titriyordu. "İhtiyacım var..."

Ya Andrea'nın bacakları tutmadı ya da Sydney onu yere yatırdı, Çünkü ikisi de orada toplanmıştı. "Neler oluyor?" diye sordum.

Sydney cevap vermedi. Andrea'ya odaklanmıştı.

Küçük ellerinden biri Andrea'nın sırtının ortasında, diğeri de göğsünün üzerindeydi. "Derin, yavaş bir nefes al. Tek yapman gereken bu. Nefes al..."

Hayatımda hiç orada durup onları izlerken kendimi bu kadar çaresiz hissetmemiştim. İnsanları kurtarmaya yardım etmek, yanan binalara koşmak ve araçların parçalanmış enkazını açmak için aletler kullanmak üzere eğitilmişim. Kalp masajı yapmış ve fişkırان yaraları durdurmuşum ama kendimi hiç o anki kadar işe yaramaz hissetmemiştim.

"İhtiyacım var..." Andrea kırık dökük bir hıçkırık arasında nefes nefese kaldı. "...ilaçlarım..."

İlaçları mı?

Sydney elini Andrea'nın sırtında gezdirerek, "Onları sana veremem," dedi.

Andrea'nın çığlıkları güçlendi ve kendimi durduramadım. Yaklaştım, diz çöktüm.

"Üzgünüm Andrea. Yapamam," diye devam etti Sydney, Andrea'ya sıkıca sarılarak. "Çünkü içiyorsun. Sana o hapları veremem. Sen içerken olmaz."

"Nefes alamıyorum," diye haykırdı Andrea.

"Tekrar nefes almanı sağlayacağım, tamam mı? Sadece beni dinle. Tekrar nefes almanı sağlayacağım." Sydney durakladı, bana baktı. "Gitmen gerek."

Sikerim böyle işi. "O iyi mi?"

"Olacak," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Ama lütfen git. Sen buradayken iyileşmeyecek."

Bunu anlamamıştım ama Andrea'ya baktığımda kalbim biraz kırıldı. Neredeyse bir topun içine kıvrılmıştı.

"Onun iyi olduğundan emin olacağım." Sydney bakışlarıma karşılık verdi. "Ama lütfen git. Bırak onunla ben ilgileneyim."

Ama onunla ilgilenen kişi ben olmak istiyordum. Ne de olsa buna benim sebep olduğumu ya da en azından olan bitene benim de katkıda bulunduğumu hissediyordum. Cahilce sözlerimin onu bu hale getireceğini hiç düşünmemiştim ve belki de kısmen alkolün etkisiydi ama ben de bunun bir parçasıyım.

Ben kıpırdamayınca Sydney, "Panik atak geçiriyor," dedi. "Hepsi bu, tamam mı? Bu bir panik atak."

Panik atak mı? İç düşüncelerim bir papağan gibiydi. Hiçbir fikrim yoktu. Andrea bir kez olsun böyle bir Çeyden söz etmemiÇ, hatta böyle bir Çey yaÇıyormuÇ gibi görünmemiÇti. Sydney'in bildiğine ve Andrea'nın içki içtiği için alamadığı ilaçları olduğuna göre, bunun nispeten yaygın bir şey olduğu açıktı.

Alkolün bazı ilaçlarla karıştığında neler yapabileceğini biliyordum. Bu durumda ne tür ilaçlar alması gerektiğini bilmiyordum ama ya buraya çıkıp onları alsaydı? Tanrım, trajik bir felaketle sonuçlanabilirdi.

Yavaşça ayağa kalkarken kendimi başımı sallarken buldum ve merdivenlerin yanında bekleyen Kyler'ı görene kadar koridorda olduğumun farkında bile değildim. Yanından geçip gittim. "Bilmiyordum," dedim. "Böyle bir şey yaşadığını bilmiyordum."

Kyler beni aşağıya kadar takip ederken hiçbir şey söylemedi. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama devam etmem gerekiyordu. Mutfağa girdim ve iki elimi başımın üzerinde gezdirerek durdum. "Biliyor muydun?" Kyler'ın arkamda olduğunu duyunca sordum.

Bir duraklama oldu. "Syd daha önce bahsetmişti."

"Kahretsin." Ellerimi indirdim. Gerginlik boynuma yayıldı. "Ve kimse bana söylemenin iyi bir fikir olacağını düşünmedi mi?"

"Neden yapalım ki? Yani, bu biraz kişisel bir mesele." Onunla yüzleştim. "Sydney sana söyledi."

"Ben onun erkek arkadaşım ve bunu insanlara söyleyecek değildim. Ve sen -Cahillik etmek istemem ama sen sadece arada bir Andrea ile takılan bir adamsın."

Ellerim yumruk oldu. "Ben sıradan bir adam değilim." Kaşlarını kaldırdı. "Değil misin?"

"Sikeyim hayır."

"Sen onun arkadaşı mısın?"

"'Arkadaştan fazlası' kategorisine girdiğimizi söyleyebilirim," diye cevap verdim ve arkamı döndüm. Tezgâhın üzerindeki bira şişesini görünce kaptığım gibi lavaboya doğru yürüdüm ve şişeyi boşalttım. "Ne? Bu ifadenin detaylarını sormayacak mısın?"

"Senden bilgi almam için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum," dedi sakince. "Her şey göz önünde bulundurulduğunda."

"Lanet olsun." Boş şişeyi çöpe attım ve ardından tezgahın kenarına tutundum. Başımı eğdim. "Ben bir pisliğim. Tam bir sik kafalıyım."

Yaptığım şeyi söylememeliydim. Çok dürüst olmak hakkında söylenecek bir şey vardı ve o sözler çok dürüsttü. Ayrıca çok inciticiydi. Öfke ve hayal kırıklığı beni ele geçirmişti ve bu beni gerçekten de babamdan farklı kılıyordu.

Bunu bilmek bir anne gibi yaktı.

Babam kaç kez soğukkanlılığını kaybedip anneme cahilce şeyler söylemişti? Bana? Sayamayacağım kadar çok kez. Bazen doğrudu. Annem de mükemmel değildi, ben de büyürken öyle değildim ama bir şeyin doğru olması onu birinin yüzüne vurmaya doğru kılıyordu. Andrea'ya söylediklerimin doğru olması da bunu doğru yapmıyordu.

Söylediklerim kısmen doğrudu.

Onu tanıdığımdan beri neden çoğunlukla bekâr olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çoğu erkek içki içmesini görmezden gelirdi. Eğer onu önemsemeseydim ben de görmezden gelebilirdim. Ve bütün mesele de buydu. Onu *önemsiyordum*. Hem de çok.

Ve onu incitmişim.

Söylediklerimin söylenmesi gerekiyordu ama bunu yapmanın doğru yolu bu değildi. Tezgâhı sıkarak, biradan geriye kalan köpüğün kanalizasyona doğru kabarmasını izledim. Bir özrün yeterli olacağından emin değildim.

"O kadar da kötü olamaz."

Kyler'in odada olduğunu bile unutmuştum. "Oh, öyleydi."

"Sarhoştun ve... bazı sorunları var, Tanner."

"Endişeyle mi?" Tezgâhı ittim, tüm bu "sorunlar" ifadesini savunmaya hazırdım. "Pek çok insanın bu konuda sorunları var. O kadar da nadir değil."

Ellerini kaldırdı. "Bunu yapmasının kötü bir şey olduğunu söylemiyorum, ama anlamalısın, muhtemelen tepkisinde bunun bir etkisi olmuştur. Az önce olanların tek nedeni muhtemelen sen değildin."

"Belki," diye mırıldandım. "Ama dostum, bu konuda bana güven. Söylediğim şeyi söylememeliydim. Söylediğim şekilde değil."

Kyler bir an bana baktı. "Tamam. Şimdi mümkün olan en uygunsuz zamanda senin işine karışacağım."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Onu gerçekten önemsedğin çok açık. Biz kamptayken ikinizin arasında bir şeyler oldu." Beni ürküten bir şekilde sırtı. "Bu harika."

Kaşlarımı çattım. "Bunun şu anda iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Hayır. Öyle. Peki, genel bir bok kafalı olduğun için özür diledikten sonra

Andrea...şey, kendini daha iyi hissettiğinde." Başını yana eğerek beni inceledi. "Anksiyete sorunları olması seni rahatsız etmiyor mu?"

Kaşlarım daha da çatıldı. "Hayır. Neden olsun ki?"

"Bazı insanlar...şey, gerçekçi olacağım. Dışarıda pislik olan ve böyle bir şeyi anlamayan insanlar var. Yargılıyorlar."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ben onlardan biri değilim." Kyler başını salladı ve sonra "Peki ya içki?" diye sordu.

İşte milyon dolarlık soru buydu. İçkiyi görmezden gelebilmek istiyordum, çünkü tüm bunların altında çok iyi bir kadın vardı. Andrea akıllı ve komikti. Nazık ve güzeldi. Yatakta ve yatak dışında tam bir fişek gibiydi ama içki...

Kabul etmek istemese de kızın bir sorunu vardı.

Başımı salladım, buna cevap veremedim... ve kahretsin, bu muhtemelen yeterli bir cevaptı. Belki bir süreliğine içkiyi görmezden gelebilirdim ama uzun vadede? Evet, bununla başa çıkamazdım. Hayal kırıklığı beni sardı. Çok değer verdiğim bir şey elimden alınmış gibi hissediyordum.

"Onu sana bu kadar kızdıran neydi?"

Bir yanımda bu konuda konuşmak istemiyordu ama suçluluk duygusu midemde zehirli bir asit etkisi yaratıyordu. "Haklıydın. Siz yokken Andrea'yla aramızdaki şeyler değişti, hatta siz gitmeden önce bile. Hararetlendi, iyi anlamda. Ama siz döndüğünüzde çok gergindi ve ben... ben onu rahatsız etmek istemedim. Olayları nasıl çözdüğünü görmek istedim ama..."

Dün gece gizlice odasına girmeyi planlamıştım ama önce konuşmamız gerektiğini düşündüm ve konuşmanın yapacağım en son şey olacağını biliyordum. Bu yüzden onunla konuşmak için bugüne kadar beklemeye karar verdim. Ve sonra bütün gün uzak durma oyunu oynadı. Eğer geri dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim.

Kyler'a ne söylediğimi hiç detaylandırmadım. Bektan konuşmayı bıraktım ve Sydney'in yeniden ortaya çıkmasını beklemekten yorulana kadar sonraki birkaç saati evde dolaşarak geçirdim. Odamın önünden geçerek üst kata çıktım. Andrea'nın odasının kapısı aralıktı ve derin bir nefes alarak kapıyı hafifçe araladım.

İkisinin de hâlâ yerde olmadığını görünce rahatladım. Andrea kapıya bakacak şekilde yan yatmış uyuyordu. İçeride doğru kıvrılmıştı, yüzü artık kızarmamıştı ama saçları nemli görünüyordu. Solgun dudakları ayrılmıştı.

Sydney onun diğer tarafına oturmuş, yatak başlığına yaslanmış ve bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Ben odaya girdiğimde telefonundan başını kaldırıp baktı.

"O iyi mi?" Andrea'yı rahatsız etmek istemediğim için fısıldadım.

Telefonunu kucağına indiren Sydney başıyla onayladı. "Kendinden geçmiş." Sesi alçaktı. "Bu evin içinden kamyon geçse uyur kalır. Bu tür olaylardan sonra böyle oluyor."

Göğsüm kasıldı. "Bu... bu çok sık oluyor mu?"

Yüzünde belirsizlik titreşirken bir an beni inceledi. "Bildiğim kadarıyla, içki içtiğinde değil, ama onu tanıdığımdan beri birkaç kez oldu."

"İlaçları normalde kullanıyor o zaman?"

Sydney tekrar başını salladı. "Bu onun hatası değil. Beyni... Arızalı bir ev alarmı gibi, anlıyor musun? Beyninizi sizi tehlikeye karşı uyarmak üzere kurulmuştur. Adrenalini harekete geçirir, hepsi bu, ama anksiyete atağı geçiren insanlarda beyin doğru çalışmaz. Eve giren kimse yokken evin alarmının çalması gibi. Bazen bir şey tetikler, büyük bir şey. Diğer zamanlarda ise hepimiz için önemsiz sayılabilecek bir sorun olabilir."

"Onun hatası olduğunu düşünmedim," diye fısıldadım. "Sadece bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Andrea çok..."

"Bilirsin, genellikle en çok gülen ve en yüksek sesle kahkaha atan insanlar... en çok acı çekenlerdir," dedi sessizce Andrea'ya bakıp yorgunca içini çekerken. "Biliyordum... içkinin kötü olduğunu biliyordum, özellikle de anksiyeteyle birlikte. Onunla bu konuda konuştum, biliyor musun? Ama onu bu konuda hiç zorlamadım ve... zorlamalıyım. Daha iyi *biliyorum*. Değer verdiğiniz biri söz konusu olduğunda her şeyi net bir şekilde görmek zor."

Kahretsin, bu... Tüm bunları duymak acı vericiydi. Bir an için hareket edemedim. Tek yapabildiğim Andrea'ya bakmaktı. Parlak kırmızı bukleleri arkasından alev gibi yayılıyordu. Elleri çenesinin altında, göğsüne doğru kavuşturulmuştu. Kendini o küçücük topun içine nasıl soktuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok daha küçük, çok daha genç görünüyordu.

"Her şeyi berbat ettim," dedim yüksek sesle, özellikle de kimseye.

Bir kalp atışı geçti ve Sydney dedi ki, "O da öyle. Hepimiz öyle yaptık."

Bölüm 18

Andrea

Cumartesi sabahı şafak sökerken kendimi şiddetli bir baş ağrısı ve boğazımda gerçekten iğrenç bir tatla uyanık buldum. Elime aldığımı hatırlamadığım bir yorganı fırlatarak doğruldum ve oda gerçekten tuhaf bir lunapark gibi oldu. Tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde çıkardığım sesleri bastırmak için duşu açmaya yetecek kadar zaman ayırarak sadece saniyeler içinde banyoya ulaştım.

Bitirdiğimde ağrı kaburgalarımın aşağı yukarı gidip geliyordu ve bir dakika boyunca orada oturdum, tuvaletin lavabosunda temiz su ve banyoyu dolduran buhar, önceki geceden dağınık görüntüleri tekrar tekrar oynattı, sanki çok fazla anlam ifade etmeyen rastgele, bulanık flaşların bir tür çarpık anlık tekrarında sıkışmış gibiydim.

Dün gece... kafayı bulmuştum ve sadece kendimi aptal durumuna düşürmekle kalmamış, bir de anksiyete krizi geçirmiştım. Tanner'ın odada dikildiğini, benim ona bağırdığımı... nefes alamadığımı hayal meyal hatırlarken yanaklarım yanıyordu.

Tanner'ın yüzüne bir daha nasıl bakabilirim ki?

Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım ve soyunduktan sonra ılık spreyin altına girdim. Güzel bir duştı; birden fazla vücut fiskeyi ve tepede bir yağmur duş başlığı vardı. Sırılsıklam olmanın ve çarpmanın gözeneklerimden sızan tüm alkolü temizlediğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Dişlerimi iki kez fırçaladım, hafif bir maksi elbise giyip sessizce aşağıya inmeden önce gargarayla adeta seviştim. Başkalarının kalkması için çok erken bir saatti ve kahve ve onun harika kafeinine *ihtiyacım* olsa da aromasının evi Folgers kahve reklamına çevirmesini istemiyordum. Bu yüzden dışarıda içtiğim buzlu çayla yetindim.

Yorgunluktan başım çatlayacak gibiydi, çayı bir kenara bıraktım ve havuzun kenarına doğru yürüdüm. Suyu bakarken ayak parmaklarım kıvrıldı. Dün geceden kopmuş gibi hissediyordum. Sanki o kadar sarhoş olan ya da çıldıran ben değilmişim gibi. Sadece izlediğim bir film ya da seyirci olduğum bir şeydi. Ama bir saldırıdan sonra hep böyle hissedirdim ve bu ben *olmuştum*.

Başımı kaldırarak gözlerimi kapattım ve düşünmemeye çalıştım ama sessiz bir andı. Vücudum gerildi ve kendimi neye hazırladığımdan emin değildim ama her kasım titredi.

Gözlerimi açtığımda hiçbir şey değişmemişti.

Şezlonga doğru yürüdüm ve ayaklarımı şezlongun altına sokarak oturdum.

elbisemin etekleri. Saat çok erken olduğu için yapışkan nem ve bunaltıcı sıcak henüz bastırmamıştı. Gökyüzü bulutsuzdu, bana Tanner'ın gözlerini hatırlatan güzel bir maviydi.

Tanner.

Omuzlarım derin bir iç çekişle yükseldi. Dün gece tam bir felaket olmuştu. Bu kadar çok içmeyi planlamamıştım ve bunu neden yaptığımı bilmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Tanner'la aramızda olanlardan sonra, özellikle de Kyler ve Syd döndükten sonra, sinir krizi geçirmiştım. Kafamın iyice karışmasının yanı sıra, aramızdaki her şey değişmişti. Artık onun yanında olamaz ve onu sadece bir arkadaş olarak göremezdim. Artık onun önünde yaptığım ya da söylediğim her küçük şeyin bilincindeydim ve geriye dönüp baktığımda, kafamın Perşembe gecesi davranışını olması gerekenden daha fazla büyütmesine izin verdiğimi ve rahatlayabilmek için dün içmeye başladığımı biliyordum. Planım buydu ama Tanner'ın da dediği gibi durmamıştım.

Bir ya da iki içkiyle yetinmedim, çünkü nasıl içeceğimi bilmiyordum.

Gözlerimi kapatıp çayı yudumlarırken kendimi mindere bıraktım. Büyük bir parçam avazım çıktığı kadar bağırarak bir sorunum olmadığını söylemek istiyordu. Korkulan A-kelimesi ben değildim. Bir alkoliğin neye benzediğini biliyordum.

Düşüncelerimde babamın bir görüntüsü oluştu.

Uzun yıllar boyunca gerçeği iş arkadaşlarından saklamıştı ama bizden değil. Evde olduğu her an içiyordu. Benim ya da Brody'nin doğum günü olması fark etmezdi. Ya da Şükran Günü veya Noel. Güvertede ya da yatak odasında sızarak kaçırdığı o kadar çok özel an vardı ki. On yıl önce annem onu terk etmekle tehdit ettiğinde ayrılmış, AA toplantılarına falan gitmeye başlamıştı. Zor bir başlangıç olmuş ve muayenehanesinden izin almak zorunda kalmıştı ama üstesinden gelmişti.

Babam gibi değildim.

Her gün içmiyordum ama... titrek bir nefes daha çekerken gözlerimi açtım. Aptal değildim. Alkolizm birinin sürekli içtiği anlamına gelmezdi ama benim böyle bir sorunum yoktu. İmkânı yok. O tavşan deliğine giremezdim, özellikle de aileme neler yaptığını gördükten sonra. O kadar zayıf değildim.

Belki arada sırada çok fazla içmişimdir. Tamam. Bunu kesinlikle yaptım. Ve belki de beni gerçek hayatta tanıyan çok az insan bu yüzden beni ciddiye aldı. Ve belki de... Tanrım, bazen içkili ya da içkisiz berbat bir haldeydim.

Çoğu zaman.

Çayımı yudumlarırken bakışlarımın arka bahçeyi çevreleyen uzun çamların üzerinde dolaşmasına izin verdim. Tanner konusunda ne yapacaktım? Onu düşünmek bile göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. Benim *berbat* biri olduğumu düşünüyordu.

Bu... bu acıtmıştı. Hâlâ içimi parçalıyor, çünkü berbat bir *haldeydim*. Dün gece bunu kanıtlamıştım, değil mi?

Aniden bastıran gözyaşlarımı kırptıştırarak başımı hafifçe salladım. I

onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettim. Tıp fakültesine gitmek istemediğimi söylediğimde ailemi hayal kırıklığına uğratmışım gibi. Anksiyete ataklarım olduğunu fark ettiğinde nazikçe biriyle konuşmamı önerdiğinde ve ona kimseyle konuşmaya ihtiyacım olmadığını söylediğimde Sydney'i hayal kırıklığına uğrattığım gibi.

Ama daha da kötüsü, kendimi hayal kırıklığına uğratmışım ve geri dönüp hiçbir şeyi değiştiremiyordum.

Bunalmış ve kontrolden çıkmış gibi hissettiğim son birkaç seferde, ilaca ihtiyaç duymadan önce bunu durdurabilmişim. Gerçekten bir tane içmeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Eğer o kadar sarhoş olmasaydım, bunu durdurabileceğimi biliyordum. Sadece biliyordum.

Sürgülü cam kapı açıldı ve ona baktım, gelenin Tanner olduğunu görünce kalbim boğazıma düğümlendi. Uyku gözlerine sinmişti. Çenesindeki büyümenin gölgesi ona sert ve seksi bir görünüm veriyordu. Normalde çok temiz tıraş olurdu. Güvertenin ortasında durup bir elini kaldırarak avucunu boş boş göğsünün ortasına sürerken üzerinde sadece bir çift fanila vardı.

Dilim tutulmuştu, biraz da dün gecedan utanmışım ve onun darmadağınık görüntüsü sabahın bu erken saati için fazla çekiciydi. Yataktan kalktığimde kızıl saçlı bir Chewbacca'ya benziyordum.

"Hey," dedi, kolunu indirirken sesi hırçınlaşmıştı. "Erken kalkmışsın."

Çayımı göğsüme bastırarak başımı salladım. "Ben... Dün gece çok uyudum." Yavaşça başını salladı ve cevap vermeyince aramızdaki sessizlik o kadar garip bir hal aldı ki yanaklarım yanmaya başladı. Kalkıp kaçmak üzereydim, ki muhtemelen bu kaçış başımı

Tanner boğazını temizlediğinde bir battaniye.

"Oturabilir miyim?" Oturduğum şezlongun ucundaki boşluğa çenesini salladı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Sessizce oturup kollarını büktüğü dizlerine dayamasını izledim. Dün gecedan sonra *konusacağımızı* biliyordum ama bu kadar erken olmamasını umuyordum çünkü her şey hakkında gerçekten ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu ve bu konuşma için kendimi güçlendirmek adına sert bir içkiye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Her şey düşünüldüğünde, *bu* doğru bir düşünce değildi.

Başını bana doğru eğdi ve sıkıntılı bakışları benimkilerle buluştu. Omuzları gerilirken midem bulandı. "Dün gece hakkında," diye başladı, sesi kısıktı. "Şunu bilmeni istiyorum... neler yaşadın? Anksiyete krizi mi? Keşke sende de olduğunu bilseydim."

Ve hiç öğrenmemesini diledim.

"Bunu atlatmana yardımcı olabilmeyi isterdim ama bu konuda tuhaf bir şey düşünmediğimi bilmeni istiyorum. Bu yüzden senin hakkında farklı düşünmüyorum."

Sadece çok küçük bir parçam bunun doğru olduğuna inanıyordu.

"Tüm bunlara geri dönmek istiyorum. Bu konuda daha fazla şey öğrenmek istiyorum" diye devam etti. "Ama önce size şunu söylemem gerekiyor. Yaptığım şeyi, söylediğim şekilde söylememeliydim."

Bir an geçti. "Hayır, yapmamalıydın," diye kabul ettim, bakışlarımı yarı sarhoş çayıma indirerek. "Ama... bu konuda haklıydın. Ben bir-"

"Sen dağınık değilsin," diye araya girdi.

Keşke kafamın bazen ne kadar dağınık olduğunu bilseydi. Dün geceki saldırı mı? Titanik büyüklüğünde berbat bir buzdağının sadece görünen kısmı.

"Cidden," diye devam etti. "Bu aptalca bir hareketti. Bunu söylememeliydim. O yüzden özür dilerim. Gerçekten üzgünüm." Durakladı. "Son zamanlarda çok fazla 'özür dilerim' diyorum."

"Evet," diye mırıldandım, çayı salonun yanındaki küçük, yuvarlak masaya koyarken. "Tanner, ben... ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

Ayak parmaklarını oynatarak bacaklarını uzattı. "Senin için endişeleniyorum," dedi bir süre sonra, beni şaşırtarak. Dün gece böyle bir şey söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. "Sana karşı soğukkanlılığımı kaybetmek istememiştim. Sadece sen-"

"İçki içiyorum," diye bitirdim, yüzüm kızarmıştı. "Bu beni alkolik yapmaz."

Tanner uzun bir süre yanıt vermedi, sonra omuzlarını çaresizce silkti ve ben de söylediklerimin aramızdan bir tuğla yığını gibi düştüğünü anladım. Birkaç tanesi kafama inmiş olabilir. Kollarımı belimde kavuşturdum, az önce söylediklerimi destekleyecek sözlerimden başka bir şeyim olmasını diledim ama gerçekten yoktu.

Söylediğim şeyi planlamamıştım. "Bekârım çünkü bir ilişki için çaba sarf etmemi gerektirecek biriyle çıkmadım."

Yüz hatları gerildi. "Andrea-"

"Çıktığım erkekler gerçekten ilişkiye değer değil," dedim ve bir türlü susamadım. Ağzımı açtığımda, kelimeler gelmeye devam etti. "Öyle erkekler de var. Sen ve Kyler gibi. Tutunmak ve asla bırakmak istemedikleriniz. Bir de bara gidip belki birkaç saat geçirmek için iyi olan erkekler vardır. Takılmak için. Daha fazlası değil. Onları eve getirirsiniz ve her yere kusmamalarını umarsınız." O beni izlerken kısıp sesle güldüm. "Tabii onları eve getirirsen. Yani, hiçbiriyle bir ilişki yaşamak istemedim. Hatta yarısına ayıkken bile iki kere bakmam."

Kaşları çatıldı.

"Şunu açıklığa kavuşturayım, birlikte olduğum adamlar bir futbol takımı kadar değil. Öyle bir şey değil ama konumuz bu değil." Omuz silktim. "Ben sadece onların kadın versiyonuyum."

"Ne?" Şok ses tonunu renklendirdi.

"Biliyorsun. Ben gerçekten ilişkiye değer biri değilim. Ben çok içen bir kızım

Çok fazla, aptalca şeyler yapıyor ve sarhoşken ya gerçekten komik ya da gerçekten sinir bozucu." Ses tonum hafif olmasına rağmen dudaklarım titredi. "Ben berbat *biriyim*. Bunu biliyorum."

"Hayır." Tanner başını salladı. "Sen öyle değilsin. Dağınık değilsin. Sen ilişkiye layıksın, Andrea." Bana doğru döndü, ifadesi gergindi. "Lanet olsun. Dün gece söylediklerim için özür dilerim. Böyle düşünmene neden olduysam gerçekten özür dilerim."

Elimi salladım. Küçümseyici bir hareketti ama hissettiğim son şey buydu. Bununla ilgili hiçbir şey bir kenara atabileceğim bir şey değildi. "Ne olduğumu biliyorum Tanner. Erkeklerin beni barda gördüklerinde ne düşündüklerini biliyorum. Ben de onlardan birini gördüğümde aynı şeyi düşünüyorum. Birkaç şey için iyi, uzun vadeli bir şey değil."

"Öyle söyleme."

Bakışlarına karşılık vererek zayıfça gülümsedim. "Kendime acımaya ya da benim için kendini kötü hissetmeni sağlamaya çalışmıyorum. Ben sadece senin ne olduğunu biliyorum-"

İnanılmaz derecede hızlı hareket etti. Ayağa kalktı, uzandı ve yanaklarımı avuçlayarak başımı geriye yatırdı. Şok beni hareketsiz tutarken nefes almak için bir saniyem vardı. Başını benimkine doğru indirdi.

Tanner beni öptü.

Bölüm 19

Andrea

Ağzının benimkinin üzerinde olması beklediğim son şeydi. Tepeden tırnağa şoka girmiştım, hareket etmedim. Vücudumdaki her kas kilitlendi ve nefes alıp almadığımdan bile emin değildim. Beni tekrar öpüyordu.

Ve kahretsin, nasıl öpüşüleceğini *gerçekten* biliyordu.

Tanner dudaklarını dudaklarımın üzerinde bir kez ve sonra iki kez gezdirdi, dokunuşu hafif ve bir fısıltı kadar yumuşaktı. Aklımın bir köşesinde, bu kadar nazikçe öpüldüğümü hatırlamıyordum. Sanki ağzının dokunuşuyla daha fazlası için izin istiyordu. Hatırlayabildiğim tüm öpücükler sert, ıslak ve çoğu zaman dağınıktı, ama bu yumuşak, sıcak ve inanılmaz derecede şefkatliydi. Daha öncekilere çok benziyordu ama bu... bu farklı hissettirdi.

Başını yana eğdi ve elini enseme gezdirirken ağzının baskısı tatlı bir şekilde arttı. Beynim kapandı ve o ana kadar hissettiğim her şey gibi tüm konuşma da şiddetli bir rüzgâra kapılmış duman gibi kayboldu. Tek hissedebildiğim onun öpücüğüydü.

Ve sonra bunu sorgulayıcı bir şefkatin ötesine taşıdı.

Dudaklarımı dudaklarına doğru ayırdığımda boğazının arkasından bir ses çıkardı ve o sorgulayıcı öpücük başka bir şeye, daha derin ve daha şehvetli bir şeye dönüştü. Dili benimkinin üzerinde kayıyordu ve nane tadı vardı. O anda bunun dünyadaki en güzel tat olduğuna karar verdim.

Kalbim hızla çarpıyor, nabzım hızla ileri atıyordu ve eli enseme sıkılaştı, uzun parmakları hâlâ nemli olan buklelerime dolandı. Ağzı kararlılıkla benimkinin üzerinde hareket etti ve dili ağzımın çatısında gezindiğinde, soluk soluğa inlememe engel olamadı.

Tanner kıpırdandı, uzun ve zayıf bedenini benimkinin üzerine uzatarak beni salona doğru yönlendirdi ve ağırlığıyla sırtımı kalın mindere bastırdı. Ah canım. Ellerim omuzlarında çırpındı. Kalbim kalp krizi bölgesine doğru hareket etti. Göğsü sıcacıktı, elbisemin ince kumaşından sızıyordu. Diğer eli kalçamın üzerinde gezindi ve sonra sıkarak benden bir nefes almamı sağladı.

Ellerim omuzlarında sıkılaştı, tırnaklarımın küt uçları batıyordu. Yaptığı şey duyularıma bir gülle yemek gibiydi. Her parçam bir öpücüğün saf zevkiyle dağılmıştı ve ben...ben hiç

Daha önce *böyle* öpülmemiştim. Sanki değer verilecek ve tapılacak bir şeymişim gibi. Sanki Tanner daha fazlasını yapmamak için kendini zor tutuyordu ve ben bu zorlamayı vücudunun gergin hatlarında, vücudunun titreyişinde ve elinin kalçamı sıkmasında hissedebiliyordum.

Ağzını benimkinden ayırdığında, içimden zar zor tanıdığım bir ses çıktı. Cevap olarak kıkırdaması derin, boğuktu ve alnını benimkine yasladığında gözlerimi kırıştıtarak açtım. Şaşkınlık içindeydim.

Ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Bu ne içindi?"

Tanner yine güldü ve gülüşünün bedenimi gümbürdettiğini hissedebiliyordum. "Bir öpücüğün ne için olduğunu ancak sen sorabilirsin." Elini belime doğru kaydırıp ve izinde ürpertiler bıraktı. "Kendine verdiği değerden milyon kat daha fazlasına değersin."

Tek yapabildiğim bakmaktı.

Gözleri parlak bir maviydi, üzerimizdeki gökyüzünün tonundaydı. "Ve böyle bir düşünceyi aklına soktuğum için kendimi yumruklamak istiyorum." Durakladı. "Ama şimdi değil. Sanırım bunu şu anda yaparsam kalıcı hasar veririm."

Elim göğsüne doğru kayarken yavaşça göz kırptım. Avucumun altında kalbinin neredeyse benimki kadar hızlı attığını hissedebiliyordum. "Sen..." Sertçe yutkundum. "Bu düşünceyi aklına sen sokmadın."

Başını yana eğdi. Aramızda bir an geçti. "Daha önce orada mıydı?"

Az önce itiraf ettiğim gerçek, buzlu suda ıslatılmak gibiydi. Göğsüne bastırduğumda, ayağa kalkıp ağızlarımız birbiriyle süper dost olmaya karar vermeden önce oturduğu yere döndüğünde rahatladım. O anda o boşluğa ihtiyacım vardı. Düşüncelerim ve duygularım karmakarışıktı, birbirine karışıyor ve öpücüğün sıcaklığını yok eden dağınık duygulardan oluşan bir kasırga oluştuyordu.

Keşke çenemi kapalı tutsaydım diye düşünerek başımı salladım. Tanner'ın beni her düşündüğünde muhtemelen bir araya getirdiği özellikler listesine "duygusal açıdan dengesiz" ifadesinin zaten eklendiğinden emindim, ama buna ekleme yapmama gerçekten gerek yoktu. Aslında benim hakkımda çok iyi şeyler düşünüyor gibiydi. Kalbim biraz çarptı ama hakkımdaki iyi düşüncesinin uzun sürmeyeceğini anladığımda midem bulandı. Daha önce sürmemişti, şimdi neden farklı olsun ki?

Dudaklarım öpücüğün etkisiyle hâlâ karıncalanıyordu ama göğsümde çok gerçekmiş gibi hissettiren ani, keskin bir acı vardı. Nefesimi çaldı ve içimi burktı. Tanner bana kendimi *değersizmişim* gibi hissettiren kişi değildi. Evet, bunu pekiştiren bazı saçmalıklar söylemişti ama bu düşünce -bu zihniyet- her zaman oradaydı, derimin altındaydı ve her düşünceyi asitli bir acılığa batırıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu... bu düşünce genç bir kız olduğumdan beri hep kafamın içindeydi. *Benim* sebep olmam dışında gerçek bir neden yoktu. Çocukken zorbalığa maruz kalmamıştım. Kalbim hiçbir zaman gerçekten

kırılmış. Elbette, yaralanmıştı ama asla paramparça olmamıştı. Babam ayyaşın tekiydi ama ben dünyadaki tüm imkânlara sahip sevgi dolu bir ailede büyümüştüm. Çoğu kişiden daha fazla şeye erişimim vardı ama kafam...

Kafam doğru çalışmıyordu.

Tanner gibi biri bunu gerçekten anladığı anda benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Ve bu konuda çok dikkatli olmam gerekiyordu, çünkü ben birinci sınıftayken oda arkadaşımınla birlikte olduğunda olanlara rağmen, o buna degecek türden bir adamdı ve onun gibi birini kaybetmek kesinlikle kalbimi paramparça ederdi.

"Andy," dedi Tanner elini koluma koyarken. "Konuş benimle."

Sığ bir nefes alarak ona baktım ve beni tekrar öpmesini istedim. Gerçekten istiyordum. Ve beni kollarına çekmesini istedim. Bunu gerçekten istedim ama yaptığım bu değildi. İçimde çalkalanan tüm duyguları sıraladım ve göğsümde filizlenen umut ve beklenti kıvılcımından zihinsel olarak geri çekildim. Her zaman tutunduğum tek somut şeyde, ne olursa olsun beni koruyan tek duyguda karar kıldım.

Öfke.

Bu yanlış bir şeydi. Bunu biliyordum ve hissettiğim üzüntünün, özümü istila etmiş gibi görünen huzursuzluğun, alabileceğim her türlü riskten daha yıkıcı olduğunu da biliyordum, ama yapamazdım... bunu yapamazdım. "Seninle konuşmak istemiyorum." Gözleri şaşkınlıkla açıldığında bacaklarımı salondan aşağı salladım ve ayağa kalktım. "Ve aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih ediyorum."

Tanner yüzüne tekme atmışım gibi geri çekildi ve ben bir an bile memnuniyet hissetmedim. Sadece içimi kanser gibi kemiren bir hayal kırıklığı ve acı bir kendinden nefret dalgası vardı.

Bakışlarımız karşılaştı ve bakışlarındaki keskin inançsızlığı kabul etmek zordu, ama bakması daha da zor olan, orada gizlendiğini gördüğüm incinme hissiydi. İçimi suçluluk duygusu kapladı ve arkamı döndüm.

Kapıya kadar gelmiştim, parmaklarım kapı kolunun üzerinde gezinirken sesi beni durdurdu.

"Beni bırakıp gitme," dedi. "Lütfen."

Tanner

Ayağa kalkarken, beni görmezden gelip o kapıyı açarsa onu kovalamaya hazırdım. Az önce olanlardan sonra gitmesine izin veremezdim. Asla.

Kalbim çelik bir davul gibi çarpıyordu ve nabzım hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Hepsi bir öpücük yüzünden, basit bir öpücük. Hiçbir öpücük beni böyle hissettirmemişti ve hiçbir açıklama yapmadan öpücüğün üzerinde tepinirse lanetlenirdim.

Andrea bana baktı, yüzü çillerini ortaya çıkaracak kadar solgundu. O

ağzını açtı ama konuşmadı.

Ona doğru bir adım attım, ellerinin yumruk haline geldiğini görünce durdum. Onu tanıdığım için, bir yumruk atsa şaşırırmazdım. "Bunu yapmaya niyetim yoktu. Seni öpmek," diye itiraf ettim. "Ama bunu yapmaktan ya da paylaştığımız hiçbir şeyden pişman olmadığımı eminim ve sen orada durup bana pişman olduğunu mu söyleyeceksin?"

Boğazı yutkunmaya çalıştı. "Ben öyle bir şey demedim."

"Yapmadın mı?" Kaşlarım havaya kalktı. "Az önce seni öpmemişim gibi mi davranmak istiyorsun? Sen de beni öpmemişsin gibi mi?"

Yanaklarına renk gelmişti. "Ben de seni öpmedim."

"Saçmalama Andy, sen de beni öptün. Bunu ikimiz de biliyoruz," dedim. "Senin dilin de en az benimki kadar dans ediyordu. İkimiz de bir şeyden hoşlandığımızı kabul edecek yaştayız. Ben hoşlanmaktan fazlasını yaptım. Bana hoşlanmadığını söyleyemezsin."

Kollarını göğsünün altında kavuştururken başını sallayarak başka tarafa baktı. "Sen... sen hatırlamıyorsun."

"Ne?" Elimi başımın üzerinde gezdirip enseme sıktım. "Ortak olduğumuzu söylediğin derslerden mi bahsediyorsun?" Buna hâlâ inanamıyordum. Onu hatırlamamam mümkün değildi.

"Gördün mü? Beni gördüğünü bile hatırlamıyorsun, bir kere bile, ama ben seni fark ettim." Kelimeler aceleyle çıkmıştı, takip etmesi neredeyse çok zordu. "Senden çok hoşlanıyordum ve her derse girdiğimizde seninle konuşmak için cesaretimi toplamaya çalışıyordum." Kısık sesle güldü. "Evet... Sana yaklaşıp aptalca bir şey yapma fikri beni dehşete düşürüyordu ama bir türlü cesaretimi toplayamadım. Ya da belki oda arkadaşım Clara senden önce davrandı."

Yine o isim vardı. *Clara*. İçimi tuhaf bir his kaplarken elimi indirdim. Önce oda arkadaşı beni etkiledi. Eski, yıpranmış bir anı kıpırdandığında midemin alçaldığını hissettim - ben ve bir gece UMD maçında tanıştığım bu kız...

Lanet olsun.

Güverteye baktı. "Bir gece geç saatte yurda döndüm ve normalde Clara yanında biri varsa kapı tokmağına bir çorap asardı ama yoktu. Kapıyı açtım ve-"

"Beni onunla gördün," diye sözümü bitirdim. "Kahretsin, Andy. Onu zar zor hatırlıyorum."

Homurdandı. "Güzel."

Yüzümü buruşturdum. "Evet, tamam, kulağa kötü geliyor ama doğru. Odanın kapısının açıldığını hatırlıyorum, ama baktığımda-"

"Oda arkadaşımı becermeyi bırakıp bakmaya başladığında," diye düzeltti.

Vay canına. Tamam. "Haklısın. Kahretsin. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama o zamanlar seni tanıımıyordum. Keşke tanısaydım." Bu ifadenin doğruluğu beni bile şaşırttı.

Ben. "Ama yapmadım ve bu muhtemelen iyi bir şey. Belli ki o zamanlar bir erkek fahişeydim."

"Şimdi değil misin?"

Beni yemliyordu. Bunu biliyordum ve buna kanmamak için her şeyi yapmam gerekiyordu. Böyle bir şeyin içine girdiğini bildiğim için kendimi bok gibi hissediyordum. "Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama birbirimizi tanımıyorduk. Pek sayılmaz. Seni incittiysem özür dilerim-"

"Unut gitsin," diye hızla tersledi ve bir elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bukleler her yöne doğru savruldu. "Artık bir önemi yok."

"Belli ki önemli, çünkü hâlâ bunu bana karşı kullanıyorsun," diye karşılık verdim. Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Özür dilerim Andrea. Gerçekten. Böyle bir şeye burnunu sokman hiç hoş değil. Seni hatırlamıyor olmam da hoş değil. Özellikle de benden hoşlanıyorken. Bana gerçekten aşık mıydın?" Konuşmayı hafifletmeyi umarak söyledim.

Kaşlarını çatarak hâlâ bana bakmadı.

"Baktım." Midem biraz bulandı. "*Hâlâ da* öyle."

Omuzları iç çekerek yükseldi ve bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama arkasındaki kapı açıldı ve Kyler kafasını dışarı uzattı. Bize uykulu bir bakış atarken tam anlamıyla yeni uyanmış gibi görünüyordu.

"Yakında yola çıkıyoruz," diye duyurdu. "Ama ben omlet yapacağım."

Kyler'a omletleri muhtemelen Syd'i üzecek bir yere koyabileceğini söylemeye başladım ama söyledikleri aklıma yattı. "Yola mı çıkıyorsun?"

"Evet." Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Syd ve ben bunu konuştuk ve en iyisinin bu işi kısa kesip eve dönmek olduğunu düşünüyoruz."

"Ne?" Andrea dedi ki. "Neden? İki günümüz daha var."

Kyler parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi. "Biliyoruz ama ikimiz de evimize dönmeye hazırız."

Bu saçmalık diyordum.

Andrea da öyleydi. "Dün gece yüzünden, değil mi? Sesi çatallaştı ve onu bir şekilde rahatlatmak isteyerek ona doğru bir adım attım. "Bu yüzden mi hepiniz gitmek istiyorsunuz?"

Kyler kolunu indirip ağzını açtı ama Andrea ellerini belinde kavuğturarak söze girdi. "Artık içmeyeceğim ve Tanner'la kavga etmeyeceğim. Lütfen."

Kahretsin, sanki göğsüme sıcak bir demir sokulmuştu ve o devam ederken büküldüğünü hissediyordum. "Söz veriyorum. Ayrılmak zorunda kalmanıza ben sebep olmak istemiyorum. Bunun için ne kadar sabırsızlandığınızı biliyorum."

"Sebeb bu değil," dedi Kyler yumuşak bir sesle, fazla sessiz. "Sadece eve gitmeye hazırız."

"Peki ya balıkçılık? Syd'in balıkçılık hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Balık tutmak." Andrea'nın bakışları benimkilere kaydđ, gözleri kocaman açılmıştı ve bunu bir şekilde değıştirmem için yalvarıyordu. "Hâlâ yapmam gereken şeyler var."

"O haklı," diye araya girdim. "Dostum, bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Kyler derin bir nefes aldı ve gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Yaklaşık iki saat içinde yola çıkıyoruz." Ses tonundan kararın verildiğı anlaşılıyordu. Kapıya uzandı ve sürgüyle açtı. "Ama biraz omlet yapacağım. Yeşil biberli ve mantarlı. Nefis."

Andrea kapalı cam kapıya bakarken kıpırdamadı ama sonra bana döndü, alt dudağı titriyordu. "Her şeyi mahvettim."

Bölüm 20

Andrea

Omletler harika kokmasına rağmen, bir ısırdıktan sonra kabarık yumurtalar ve sebzeler ağızımda talaşa dönüştü. Ne yiyebiliyordum ne de yiyebiliyormuş gibi davranmak için kendimi zorlayabiliyordum. Tanner'la nasıl tanıştığımı ağızımdan kaçırmam ve Kyler'ın açıklaması arasında gidip bir yerlerde ağlamaya hazırdım. Yemeğimi bırakıp tabağı hızla yıkadım ve Syd'i bulmak için mutfaktan çıktım. Mutfaktan çıkarken Tanner'a bakmadım.

Syd odasındaaydı, eşyalarını topluyordu. Kapıda tereddüt ettim, kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Omzunun üzerinden bana bakarken suçluluk duygusu huzursuzca çalkalanıyordu. "Dün gece için teşekkür ederim," dedim gömleğini katlamasını izlerken. "Bana yardım ettiğin için. Minnettarım."

"Önemli bir şey değil. Bu benim için bir alıştırma, değil mi?" diye alay etti. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım. Başımın ağrımalarının nedeni kısmen anksiyete atağı, çoğunlukla da kafayı bulmuş olmamdı. "Syd, gitmemize gerek yok."

Syd bir top çorabı bavula bıraktı ve bana doğru döndü. Yüz ifadesi sıkıntılı ve kasvetliydi. "Evet, var."

"Ama-"

"İkimiz de eve gitmeye hazırız ve aslında bu gece ve yarın tüm gün yine yağmur yağacak. Yani burada kalırsak içeride mahsur kalacağız," diye devam etti. "Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbirimizin kabin ateşine ihtiyacı yok."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. "Dün gece yüzünden, değil mi? Söz veriyorum-"

"Andrea, seni sevdiğimi biliyorsun. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ciddiyim." Bana doğru yürürken iç çekti ve ben gerildim. "Bunun şu anda senin için iyi olduğunu sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, seni Tanner'a doğru itmemeliydim. Bu akıllıca bir hareket değildi."

Midem sıkışırken ağızım kurudu.

Tüm ciddiyetiyle bana baktı. "Bana ikinizin arasında bir şey olduğunu söylemediğini biliyorum ama ben aptal değilim. Bir şeyler oldu ve belki de olmamalıydı, şu anda değil."

"Şimdi değil mi?" Kendimi tekrarlarırken duydum.

Sydney derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Omuzlarını dikleştirdi ve ben de bir darbe için hazırlandım. "Dediğim gibi, seni seviyorum. Seviyorum. Ve bu... dün geceki halini görmek beni öldürüyor. O hale asla gelemezdin."

Eğer bu kadar çok içmeseydin. İçten içe bunun doğru olduğunu biliyorsun." Biliyordum. Hem de *çok*.

"Şu anda ihtiyacın olan şey bir erkek değil," dedi sessizce. "İhtiyacın olan şey yardım."

Yardıma ihtiyacın var.

Bu sözler kafamın içinde tekrar tekrar dönüp durdu. Orada durmamıştı. Toplantılardan, terapiden ve *sorunumun* kökenine inmekten bahsetti. Odasından çıkıp eşyalarımı toplamaya başladığımda buz parçası gibiydim.

Yardıma ihtiyacın var.

Beynim bu üç kelimededen kurtulamıyor, onları unutamıyordu. Hasta olacaktım gibi hissediyordum. Sanki her an bavuluma istiflediğim şortların üzerine kusabilirdim.

Yardıma ihtiyacın var.

O kadar kötü müydü? Ben o kadar kötü müydüm? Dün gece aptalca bir karar vermiştim. Aptalca bir karar, bir sürü aptallığa dayanan diğer aptalca kararlarla beslendi. Aptalca kararlar vermeyi bırakabilseydim, iyi olacaktım.

Tam iç çamaşırlarımı bavula tıktırmıştım ki arkamda bir varlık hissettim. Kim olduğunu görmek için dönmeme bile gerek yoktu. Sadece biliyordum. Görünüşe göre ihtiyacım olmayan adamdı.

"Gerçekten konuşmak istemiyorum," dedim o konuşmayınca.

Bir duraklama oldu. "Sanırım sorun da bu. Gerçekten konuşman gerektiğinde asla konuşmak istemiyorsun."

Kısık sesle güldüm. "Tanrım." Makyaj çantamı bavula sıkıştırdım ve etrafımda döndüm. Üstünü değiştirmiş, kot pantolon ve geniş omuzlarına yapışan yıpranmış bir gömlek giymişti. "Bugün herkesin bana tüm sorunlarımı anlatacağı gün mü? Eğer öyleyse, bunların hiçbirinin benim için yeni bir şey olmadığını söylediğim kısma hızlıca geçebilir miyiz?"

Tanner şaşırılmış bir halde gözlerini kırıştırdı. "Pekâlâ. Bak-"

"Hayır. 'Tamam' ya da 'bakıyorum' diye bir şey yok." Sesim titriyordu. "Bunu onlar için mahvettik. Ya da ben onlar için mahvettim. Hiç fark etmez. Bu gezi mahvoldu. Tamam mı? Yani şu anda konuşmak istediğim hiçbir şey yok."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Aramızda uzun bir an geçti ve o süre içinde çok şey istedim, çok şey. Tüm bu yolculuğu, tüm ilişkimizi yeniden yapmak istedim. Aramızdaki küçük mesafeyi aşmak ve kollarımı ona dolamak istiyordum, çünkü Tanner'a *ihtiyacım* olduğundan değil. Onu *istiyordum*. Ona üzgün olduğumu söylemek istiyordum ama ne için üzgün olduğumdan ya da ne için üzgün *olmadığımdan* bile emin değildim.

Ve tek yaptığım orada durup ona bakmaktı.

"Tamam. Konuşmak istemiyorsun. Aramızda neler olup bittiğini anlamak istemiyorsun. Buna saygı duyuyorum." Yüksek sesle nefes verdi. "İşte bu yüzden seni zorlamayacağım. Buradan ayrıldıktan sonra seni kovalamayacağım. Hazır olduğunda bana geleceksin, eğer gelmezsen? Çok yazık olur, çünkü bence kafanda neler olup bittiğinin bir önemi yok, aramızda gerçek bir şeyler olabilir."

Dilim hareket etmiyordu. Çenem kilitlenmişti, çünkü Tanner'ın aramızda olduğunu düşündüğü her şey, beni gerçekten tanıdığına pencereden dışarı fırlayacaktı.

Tanner derin bir nefes daha alarak omuzlarını kaldırdı ve avuç içini göğsünde, kalbinin üzerinde gezdirdi. Konuşurken sesi düzdü ve bakışları mesafeli, neredeyse soğuktu. "Sonra görüşürüz o zaman."

Arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Gözlerimi kapattım, ciğerlerim yanmaya başlayana kadar nefesimi tuttum ve o anın ötesine geçtim, havayı sürüklemek zorunda kaldığım ana kadar.

"Sonra" bir söz gibi gelmedi. "Daha sonra" neredeyse bir elveda gibiydi. "Daha sonra" tamamen beklenen bir şeydi.

Beklediği gibi, eve dönüş yolculuğu üzücü ve garip bir olaydı. Tanner ve benim aramda uzun ya da alaycı bakışlar yoktu. Kyler dikiz aynasından bize sırtıtmıyordu. Syd'in burnu e-okuyucusuna gömülmüştü ve bu, yukarı yolculuğa benzeyen tek şeydi.

Gökyüzü bulutlu ve çamurluydu ve Maryland'e yaklaştıkça yağmur çiselemeye başladı. Tanner ilk bırakılan kişiydi.

Dışarı çıktı, gözlerimiz buluştuğunda tereddüt etti ve sonra kapıyı kapattı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve spor çantasıyla arabanın arkasından çıktığında kendime bakmamamı söyledim ama baktım.

Yukarı baktım, pencereden dışarı bakıyordum. Yanımda durdu, cama dokundu ve sonra Kyler'ın penceresine doğru ilerledi. "Sana sonra mesaj atarım," dedi ve gitti.

Tanner benimle konuşmadı, bunu beklediğimden değil, ama göğsüm hala ağrıyordu. Kyler arabayı dairemin önüne çektiğinde Syd beni yukarı kadar takip etti.

İliklerime kadar yorgun bir halde içeri adım attım. Bavulumu kapının hemen içine bırakarak en yakın arkadaşım ile yüzleştim. İkimiz de bir şey söylemedik ve ben neredeyse ona daha önce hiç söylemediğim şeyleri söyleyecektim.

Ağzımdan çıkan tek şey "Özür dilerim," oldu. Sydney'in gülümsemesi biraz hüznüydü, "Biliyorum," dedi.

Sonraki birkaç gün berbattı.

Onları dairemde, annem ve babamdan gelen telefonları duymazdan gelerek geçirdim. Hiçbir şey olmadığını biliyordum, çünkü öyle olsaydı Brody gelirdi. Onlarla uğraşacak havada değildim. Elbette iyi niyetliydim ama onlarla telefonda konuştuğumda hiçbir zaman benimle gurur duyduklarını hissetmedim. Hayal kırıklıkları her zaman iltihaplı bir yara gibi kalırdı.

Pazar ve Pazartesi günlerinin çoğunu yatağıma kapanarak geçirdim. Bu süre zarfında bir noktada, bir köpeğe ya da kediye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Garip ve rastgele ama o zaman evimin o kadar soğuk ve boş görünmeyeceğini düşündüm.

Salı öğleden sonra yatak odamdan dışarı çıktım ve günün büyük bir kısmını dairemde amaçsızca dolaşarak geçirdim. Kafamda çok şey dönüp duruyordu ve Syd'le konuşmak istiyordum ama onu rahatsız etmek istemiyordum. Her ne kadar üzgün olduğunu söylememiş olsa da, üzgün olması gerektiğini biliyordum. Onu suçlamıyordum. Kendime kızmıştım.

Bir değişikliğe ihtiyacım vardı.

Oturma odamda durup buzdolabında unuttuğum biradan bir yudum aldım ve yavaş bir daire çizdim. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Televizyonun bulunduğu yeri sevmiyordum ve bu kolay bir çözümdü. Sonraki bir saat boyunca televizyonu odanın diğer tarafına taşıdım, kanepeyi yerde sürükledim ve eğilmiş kitap raflarını yeniden düzenledim. Duvarları incelerken kollarım ağrıyordu. Belki de boya yapmam gerekiyordu. Bu ilk kez olmayacaktı. Taşındığımdan beri en az üç farklı renk denemiştım ve şimdi kumlu bej rengine geri döndüğüm için pişmanlık duyuyordum.

Belki de yarın yapacağım şey budur.

Derslerin başlamasına daha birkaç hafta vardı ve o hafta gönüllü değildim, yani tabii ki zamanım vardı. Hem de bolca.

Yardıma ihtiyacın var.

Dün gece uyku ilacının ve içtiğim üç biranın yardımıyla bile uyumak zordu. O kadar çok içmek istememiştım ve uyku ilacına karşı bir etkisi olup olmadığını merak ettim. Onu almamalıydım ama ağzıma attığımda içtiğimi unutmuş gibiydim. Ya da belki de umursamadım.

Yatağıma uzandım, kafamı kapatamıyordum. Telefonumu elime alıp duruyordum ama kimi arayacaktım? Syd uyuyor olacaktı ve Tanner'ı arayamazdım ama lanet olsun, aramak istiyordum. Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bana aramızda gerçek bir şeyler olabileceğini söylemişti ama o... Tanrım, o *bundan* daha iyisini hak ediyordu.

Ben de bir oyun oynadım. Sonra Facebook'a baktım. Sonra başka bir oyun oynadım. Sonunda, sabah dört sularında uykuya daldım, yarını iple bile çekmiyordum, çünkü bugün gibi olacağını düşünmüştüm. Bugün de dün ve önceki gün gibi berbattı.

Çarşamba gününün çoğunu uyuyarak geçirdim, ancak bu yararlı bir uyku türü değildi. Hiçbir zaman yeterince derin bir seviyeye ulaşamadım ve ulaştığımda da rüyamda

bir evdeydim ve çıkış yolunu bulamıyordum. Rüyamda yalnız değildim ama orada benimle birlikte olan kişiyi asla bulamıyordum. Onlar bir adım önde görünüyordlardı ve ben sadece kaybolmuştum, beni dışarı çıkaracak doğru kapıyı asla bulamıyordum.

Sessiz anlar beni etkiliyordu.

Saat altı civarında elma şarabı aromalı son birayı da içtim ama bu beni rahatlatmadı. Televizyonda hiçbir şey yoktu ve yatak odamı yeniden düzenleme fikrinden vazgeçtim. Yapılacak tek şey boya almaktı. En azından bunu yapabiliirdim. Belki Syd'i davet ederdim ve bir resim partisi yapardık. Şu peynir ve et tabaklarından alabilirim. Ayrıca bir sürü seksi erkek filmi de alabilirdim.

-Theo James, Jude Law, Tom Hardy ve diğer seksi İngiliz erkeklerin olduğu filmler. Hepsi İngiliz miydi? Bilmiyordum. Sesleri seksiydi ve önemli olan tek şey buydu.

Çantamı ve anahtarlarımı alarak Lexus'umu park ettiğim yere doğru yola çıktım ve Lowe's'a doğru ilerledim. İçeri girmeden önce Syd'e planlarımın kısa bir özetini mesaj attım ve sonra kendimi milyonlarca boya seçeneğinin önünde buldum.

Kahretsin.

Muhtemelen bir renge karar vermeliydim. Kömür grisinde karar kılmam çok uzun sürdü ve lanet olası boyayı karıştıracak birini bulmam daha da uzun sürdü. Arabama dönüp caddenin aşağısındaki markete girdiğimde iki saat geçmişti.

Nefis yaz sosisi yemeğini aldıktan sonra telefonumun çaldığını duymadığımı fark ettim. Otoparkta otururken çantamdan telefonumu çıkardım ve Syd'in bana mesaj attığını gördüm.

İki gece olmaz. Belki bu hafta sonu.

Hayal kırıklığı o kadar hızlı yükseldi ki, bir yaz fırtınasına yakalanmış gibiydim. Mesaja o kadar uzun süre baktım ki kelimeler bulanıklaştı. Telefonu çantama geri attım ve orada oturup karşımdaki boş arabaya baktım.

Şimdi yaz sosisi ile ne yapmam gerekiyordu? Muhtemelen satın almadan önce mesajlarımı kontrol etmeliydim. Gözlerimi devirmiştım. Tanrım, bu çok aptalcaydı.

Öfke içimde bir şimşek gibi çaktı. Mantıksızdı. Syd'e kızmak için hiçbir nedenim yoktu. Bu planlanmış bir şey değildi. Bu hafta sonundan sonra benimle takılmaya ihtiyacı yok gibiydi. Sanki-

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp çantamdan telefonumu çıkardım ve ona hızlıca bir *tamam* mesajı gönderdim. Dikkatim boş kamyonete geri döndü. Eve gidemezdim. Daireme dönersem çıldırırdım.

Genelde birlikte takıldığımız bara gittiğimi bile hatırlamıyordum. Üniversitenin henüz açılmamış olması ve hafta ortası olması nedeniyle mekân oldukça sıkıcıydı. Hatırlayamadığım kadar çok kez dans ettiğim pistten geçerken bardaki boş taburelerden birini kaptım.

"Merhaba," dedi barmen gülümseyerek. Hoş biriydi. Yaşlıydı. Sanırım beni tanıdı. "Size ne ikram edebilirim?"

Telefonumla oynarken bir bira içmeyi düşündüm. "Long Island'a ne dersin?"

"Geliyor." Ellerini havluya sildi. "Hesap mı yoksa gittiğin gibi öde mi?"

"Öde," diye mırıldandım cüzdanımı çıkarırken. Hesap ödemek çok saçma görünüyordu.

Çarşamba gecesi.

Long Island Buzlu Çayı'ndan ilk yudumu aldığımda gözlerim yaşardı. Tanrım, çok sertti ama höpürdeterek içtim, boğazımdan ve göğsümden aşağı inerken yanmayı memnuniyetle karşıladım.

İçkimi bitirdim ve barın etrafına bakarken bir bira sipariş ettim. İki bilardo masasından birinin yanında birkaç adam vardı. İçlerinden biri belli belirsiz tanıdık geliyordu. İçkimi yudumlarken bakışlarım devam etti. Barın diğer ucunda iki orta yaşlı adam vardı. Yorgun görünüyorlardı.

"Bir tane daha mı?"

Şaşırmış bir şekilde barmene baktım. "Affedersiniz?"

"İç." Eliyle şeyeyi işaret etti. "Bir tane daha ister misin?"

Dışarıdasın."

Aşağı bakarken kaşlarım çatıldı. Lanet olsun, öyleydim. Bu ne zaman oldu böyle? "Elbette," dedim. "Sadece bir tane daha."

Kelimeler bana gülüyor gibiydi, çünkü içkiyi getirdiğinde önüme bir bardak su da koydu.

Çarşamba gecesi bir bardaydım. Yalnızdım. En azından karnım sıcaktı.

Rehberimde gezinirken telefonuma bir göz attım. Tanner'a geldiğimde durdum. Çalışıyor muydu?

Dudağımı ısırdım. Konuşmaya hazır olduğumda onu aramamı söylemişti ama bu büyük bir soruydu. Hazır mıydım? Çünkü konuşmaya....

Ben onun ismine bakarken etrafımdaki barın sesleri artıyordu. Konuşmak onun ve benim ötesine geçiyordu, değil mi? Konuşmak, bizden daha fazlası hakkında dürüst olmak anlamına geliyordu. Yani, sonuçta oturuyordum-

"Merhaba."

Bir erkek sesiyle irkildim ve başımı kaldırıp baktım. Benim yaşlarımda bir adam yanımda duruyordu. Ona bakarken sevimli biri olduğunu düşündüm, bilardo masasının yanındaki çocuklardan biriydi. Etrafıma bakındım. Benimle konuşuyordu. "Merhaba."

Sırıtarak bara yaslandı. "Uzun zaman oldu." Um.

Bir koluyla uzanarak benimkine dokundu. "Seni buralarda görmedim."

Oh, kahretsin. Bu adamı tanıyor muydum? Bu adamı tanıdığımı *biliyordum*, değil mi?

Başını yana eğdi ve sonra içinden güldü. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" Tekrar güldü ve yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. "Dostum, vay canına."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim..."

"Ah, sorun değil. Çılgın bir geceydi. Bir sürü tekila." Göz kırptı ve midem o kadar hızlı düştü ki, içimden çıktığını sandım. "Bu gece içiyor musun? Sana bir içki getirebilirim."

Aman Tanrım.

Anlayış yüzüme bir beyzbol sopası şiddetiyle çarptı. Onunla ve kamyonuyla ilgili belli belirsiz anılar su yüzüne çıktı... kamyonu fast food gibi kokuyordu ve ben-

Bakışlarımı kaçırdım, birden midem bulandı. Çirkin bir utanç dalgası üzerime çöktü ve şiddetiyle beni boğdu. Evde kalmalı, yüzümü yaz sosisi ve peynirle doldurmalı ve lanet olası duvarları kendim boyamalıydım.

Duvarlar hariç... Duvarlar sorun değildi.

Bir değişikliğe ihtiyacım olmadığını fark ettim. Oturma odamı yeniden düzenlemek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Evimi boyamak da bir işe yaramayacaktı. Bir evcil hayvan almak beni daha mutlu etmeyecekti. Değişmem gerekiyordu.

"Bebeğim," diye mırıldandı, uzandı ve elinin tersiyle yanağımı okşadı. "Hâlâ burada mısın?"

Dokunuşundan irkilerek telefonumu aldım ve çantama attım. Bar taburesinden kaydım. "Kusura bakmayın. Gitmem gerekiyor."

Dışarı fırlayıp arabama atlarken arkama bile bakmadım. Nefes nefese arabaya bindim ve motorun düğmesine bastım. "Lanet olsun. Kahretsin. Lanet olsun."

Otoparktan çıkıp otoyola doğru ilerlerken kalbim küt küt atıyordu. Bu kelimeleri tekrarlayıp duruyordum. Lanet olsun. Kahretsin. Lanet olsun. Otoyola çıkarken ellerimin titremesini engellemek için direksiyonu sıktım. Neredeyse bomboştu, o kadar boştu ki. Diğer şeride geçmeye başladım. Dikiz aynasında aniden farlar belirdi. Direksiyonu sağa doğru kırdığımda zavallı kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Her şey çok hızlı oldu.

Arabam keskin bir şekilde sağa kırdı, çok keskin. Aşırı düzeltmeye çalıştım ve panikle ayağımı yere vurdum. Araba savruldu ve arkası dönmeye başladı. Işıklar döndü. Nefesimi tuttum-

Gürleyen bir güç arabayı durdurdu ve havaya kaldırdı. Metal çatırdadı ve yol verdi. Öne ve yana savruldu, bir an için asılı kaldım. Beyaz bir şey patladı. Toz her yere uçuştı. Çıtırtılar gelmeye devam etti, sanki dev çeneler yiyip bitiriyordu. Gözlerimin arkasında ışıklar patladı ve sonra hiçbir şey yoktu.

Bölüm 21

Tanner

Telefonuma baktım, etrafımda uğuldayan sohbet uğultusuna dikkat etmedim. Televizyonda bir maç vardı ve çocuklardan biri hafta sonu tanıştığı bir kız hakkında konuşuyordu.

Döndüğümüzden beri Andrea'dan haber alamamıştım ve lanet olsun, onu aramamak için tüm irademi kullanıyordum. Bununla bu kadar çok mücadele etmek zorunda kalmam beni biraz kızdırmıştı ama son üç gündür çok düşünmüştüm ve onu aramamak için direnmek zorunda kalmam çok şey ifade ediyordu.

Onu önemsiyordum, *gerçekten* önemsiyordum.

Ona karşı hissettiklerim, hayatımdaki diğer kızlara karşı hissettiklerimin ötesine geçmişti. Kulübeye gitmeden önce bile onu görmeyi, birbirimizin sinirlerini bozmayı dört gözle bekliyordum. Yanaklarının eğlenceyle kızarmasını izlemek ve boğuk kahkahasını duymak için. Ve şimdi dudaklarının dudaklarımı sıyırıldığını hissetmek ve onu memnun ettiğimde çıkardığı yumuşak sesleri duymak istiyordum. Sadece onun etrafında olmak ve onunla binlerce yıl yaşamak.

Bu tür duyguların bir adı vardı. Bunu biliyordum. Ne kadar zamandır böyle hissettiğimi ya da bunu fark etmem için beni neyin uyandırdığını bilmiyordum ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Bu sadece içsel olarak nasıl bağlandığımla ilgiliydi. Bir şey hissettiğimde ya da bir karar verdiğimde, ona bağlı kalırdım. Son.

Andrea'nın bana gelmesine izin vermeye karar vermiştim. Her ne kadar beni öldürse de, bu karara sadık kalacaktım. Ona bir şeyler oluyordu ve bunun geçirdiği anksiyete kriziyle bir ilgisi olmadığına dair bir his vardı içimde. Onun yanında olmak istiyordum ama o da benim yanımda olmama *izin* vermeliydi. Onu zorlayamazdım. Bu şekilde yaptığında işler hiç iyi gitmezdi.

Ama değmeyeceği hakkında söylediği şeyler? Uzak durmayı çok zorlaştırıyordu, çünkü ondan uzak durarak buna değdiğini ona nasıl kanıtlayabilirdim ki?

"Yo. Hammond?"

Başımı kaldırdım. Daniels benden birkaç adım ötede, gri şirket gömleğinin üzerinde kollarını kavuşturmuş duruyordu. "Ne?"

"Sadece orada hayatta olduğundan emin olmaya çalışıyorum." Sırıttı. "Sanki bu şehirdeki en ateşli hatunmuş gibi telefonuna bakıp duruyorsun."

Telefonumu cebime koyarken gözlerimi devirdim ve sonra arkama yaslanıp bacaklarımı uzattım. "Telefon *senin* söyleyeceğin her şeyden daha ilginç."

Daniels güldü. "Beni yaraladın, dostum. Lanet olası yara-"

Merkezin sesi itfaiye salonunda yankılanmadan bir saniye önce hoparlörlerden statik sesler geliyordu. "Muhtemel sıkışmalı tek motorlu araç kazası. Acil yardım ekibi yolda. Şirket 10 yanıt veriyor. Şirket 70 beklemede." Ses, kazanın olduğu yeri sıraladı. Kaskatı kesildim.

Televizyonun sesi kısıldı ve konuşmalar kesildi. Şirketimiz beklemeye geçmişti. Eğer birden fazla şirket çağıracaklarsa, kaza geride bir karmaşa bırakmıştı. 10. Bölük belli ki tuzakla ilgilenecekti. Gerekirse trafiği biz sağlardık.

"Kahretsin," diye mırıldandı Daniels benimkinin yanındaki koltuğa çökerken. "Tuzaklı kazalardan nefret ederim."

Sıkışmayla sonuçlanan bir kazanın kişinin kendi ayakları üzerinde durmasıyla sonuçlanması çok nadirdir.

Başka bir adam odaya girip kıyafetlerini çıkarırken başımı salladım. Benimki çoktan takılmıştı. Görevli herkes kamyonu doğru ilerledi ve yeni talimatları bekledi. Merkez bizi bekleme durumundan çıkarırsa yola çıkmaya hazırдық. Daha fazlasını duymak için beklerken oda nispeten sessizdi. Birkaç dakika geçti.

"Tuzak doğrulandı. Şirket 10 kurtarma yöntemlerine başlıyor," diye duyurdu Merkez, monoton bir sesle. "EMS olay yerinde. Hasta tepkisiz. Medevac 1 beklemede. Şirket 70 beklemede kalsın."

Kahretsin. Elimi çenemde gezdirdim. Sıkışma varsa, hasta tepkisizse ve yaralanmaların tam boyutunu değerlendirmek için hastaya ulaşamıyorlarsa hava ambulansını beklemeye çağırmak alışılmadık bir durum değildi.

Daniels ile baktık ve yaptığımız son ekstraksiyonu hatırladığımı düşündüm. Bir çocuktı ve o arama... evet, o arama iyi sonuçlanmamıştı. Kimse bundan kurtulamamıştı.

"Hasta araç dışında... Öncelik 1."

"Siktir," dedim gözlerimi kapatarak. Öncelik 1, temelde bir kalp atışı olduğu anlamına geliyordu, Öncelik 0'ın bir kod üstü, başka bir deyişle DRT-Dead Right There.

Bir başka ses daha duyuldu ve ardından sevkiyat onaylandı: "Hasta Öncelik 1. Olay yerindeki acil yardım ekibi nakil için durumu stabilize etti. Medevac 1 beklemede."

"Bu iyi," diye mırıldandı Daniels.

Tekrar başımı salladım ve bekledim. Eğer kişiyi ambulansla nakledebilecek kadar stabilize edebilmişlerse bu iyiye işaretti. Öte yandan, helikopter çağırmanın uzun vadede hiçbir işe yaramayacağı anlamına da gelebilirdi.

Sonunda beklemeden çağırıldık ve kaza mahalli diğer şirket tarafından temizlendi. Yanlış alarm olduğu ortaya çıkan bir apartmandaki yangın alarmı için bir çağrı aldık ve sonra dışarı çıktık

bir şeyler atıştırmak için. İtfaiye binasına geri döndüğümüzde, başka bir şirketten bir acil tıp teknisyeni diğer arkadaşlardan birine bir şey bırakmak için uğradı.

Daniels'ın "Daha önce kaza ihbarına gitmiştin, değil mi?" diye sorduğunu duyduğumda dikkatimi zar zor topluyordum.

Sağlık görevlisi başını eğdi. "Hangisi? Yemin ederim bu gece sadece buna müdahale ettim."

Daniels, "Öncelik 1 çağrısı," diye açıkladı. "Nasıl sonuçlandı?"

"Oh. 495'teki mi? Dostum, onu o lanet arabadan çıkarmak için yan tarafı çıkarmak için çok zaman harcadılar," dedi sağlık görevlisi. "Onu Holy Cross'a götürdük. Kafasında yaralar vardı. Büyük ihtimalle iç organlarından. Onu bıraktığımızda göz bebekleri hâlâ tepki vermiyordu."

Telefonumu çıkardım, rehberime göz attım.

"Çok garip bir şey." diye devam etti doktor. "Arabada boya ve yaz sosisi vardı. Tuhaf bir kombinasyon."

Daniels homurdandı. "Bu çok garip. Hasta genç miydi yoksa yaşlı mı?"

"Yirmili yaşların başında sanırım. Eyalet polisi ihbarla ilgileniyordu. Güzel bir kız. Hava yastığı yüzünden yüzü biraz parçalanmış. Çok yazık." Omuzlarını yuvarladı, bir bükülmeyi çözmeye çalıştı. "Üzerindeki alkol kokusu da gözden kaçmıyordu."

Buz gibi parmaklar omurgamdan aşağıya indi. Bunu açıklamanın başka bir yolu yoktu. İnsanların, sanki biri mezarlarının üzerinde yürüyormuş gibi hissettiklerini söylediklerinde hissettikleri duyguyla aynı. Başparmağım telefonumun üzerinde hareketsiz kaldı. "Ne tür bir arabaydı?"

Sağlık görevlisi bana doğru baktı. "Bir Lexus. Koyu gri ya da siyah bir tane." Hayır. İmkânı yok.

O buz gibi parmaklar karnımı yumrukladı. Bir an için hareket edemedim ve sonra ayağa kalktım, parmağım Andrea'nın temasına çarptı. Daniels'ın adımı çağırmasına aldırmadan gruptan uzaklaştım. Andrea'nın telefonu sesli mesaj açılana kadar çaldı. Tesadüf olabilir. Saat geç olmuştu. Tekrar aradım.

Cevap yoktu. Bir kez daha aradım, bu kez mesaj bırakıp beni aramasını söyledim. Arkamı döndüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Çocuklar bana bakıyordu.

"Ne... neye benziyordu?"

"Bilmiyorum," dedi doktor kaşlarını çatarak. "Çok tatlıydı ve-"

"Saçının rengi neydi?" Bağırdım.

Daniels ayağa kalktı. "Hammond, iyi misin?"

Elim telefonumu sıkıca kavrayarak doktora doğru yürüdüm. "Saçının rengi neydi?"

Doktorun gözleri büyüdü. "Karanlıktı ve kan vardı ama sanırım kırmızıydı."

Zemin ayaklarımın altında kaydı. Kalbim göğsümde durdu. Onlara bir şey söyledim. Ne dediğimi bile hatırlamıyorum ama döndüm ve dışarı çıktım. O gece merkezde çalışan tanıdığım yaşlı bir bayanı aradım.

"Jodi?" Sesim kısık bir şekilde söyledim.

"Ben Tanner." "Hey, tatlım, neler oluyor?" diye sordu.

"Bana bir iyilik yapmanı istiyorum, tamam mı? Çok şey istediğimi biliyorum ama lütfen. Bu gece bir arama vardı. 495'te tek bir kaza. Öncelikli 1 hasta," dedim. "Yolcunun kimliğini tespit edebildiler mi?"

"Sanırım öyle."

"Adı neydi?"

Jodi hemen cevap vermedi. "Tatlım, bu tür bilgileri veremeyeceğimi biliyorsun."

Açık bölme kapılarının önünde volta atarken gözlerimi kapattım ve kendimi derin, yavaş bir nefes almaya zorladım. Daniels yakınımdaydı ama ona dikkatimi veremiyordum. "Biliyorum. Sana bunu sormak zorunda olmaktan nefret ediyorum ama sanırım tanıdığım, değer verdiğim biri."

"Kahretsin," diye mırıldandı Daniels.

Jodi yumuşak bir ses çıkardı. "Tanrım, durun... durun bakalım ne bulabileceğim. Tamam mı? Biraz bekleyebilir misiniz?"

O an, hayatımdaki en uzun zaman dilimiydi ve o anlar boyunca dua ettim - kahretsin, dua ettim -. *Lütfen Andrea olmasın. Lütfen Andrea olmasın.* Tek düşünebildiğim buydu.

"Hâlâ orada mısın, Tanner?" Jodi geri döndü. "Az önce polisle konuştum. En yakın akrabasına haber verilmiş, bu yüzden... kim olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum. Adı Andrea Walters. O-"

"Tanrım. Bu o." Belimden eğildim. "Bu o." "Oh hayır, tatlım, üzgünüm..."

Jodi'nin sesi kesildi. Telefonu kapattığımı hatırlamıyordum ama birden Daniels orada belirdi ve elini omzuma koydu. Doğrudum.

"Git," dedi Daniels ben daha bir şey söyleyemeden. "Buradan çık ve çıkabildiğinde bana haber ver, tamam mı?"

Park alanını yarılamıştım bile.

Holy Cross'a gittiğimde ziyaret saati çoktan geçmişti ve beni tanıyan bir hemşire bulmam birkaç dakika sürdü, bana nereye gideceğimi söyledi ama onu görmeme izin verilmeyeceği konusunda uyardı. Yoğun bakım ünitesinde, ameliyattan yeni çıkmış.

Lanet olası *ameliyat*.

Asansörle yukarı çıkarken kendime bunun hâlâ bir hata olabileceğini söyleyip durdum. Bir hata olmalı. O olamazdı. İmkânı yoktu. Siktir. O olamazdı. İhtikten sonra asla direksiyon başına geçmezdi. Bu o olamaz.

Kapılar açıldı ve sessiz koridora çıktım. Hemşireler

Sağa dönerken bana pek dikkat etmedi. Belki de üniformam yüzündendi. Soğuk koridorda aceleyle ilerlerken, penceresiz kapıların üstünden bakarken umursamadım. Sona geldim ve sola döndüm.

Ayaklarım sanki çimentoya basmışım gibi durdu.

Koridorun yarısında, orta yaşlı bir doktorla konuşan yaşlı bir çift vardı. Adam uzun boylu ve kahverengi saçlıydı, kadın ise daha kısa boylu ve en koyu... en koyu kızıl saçlıydı.

Doktor uzanıp elini adamın omzuna sıkıştırırken ikisinin de beti benzi atmıştı. Ne söylendiğini duyamadım ama doktor tekrar konuştu ve elini ağzına götüren kadının yüzü buruştu.

Duvara doğru tökezlediğimde koridor dönmeye başladı. Bakışlarım onların ötesindeki odaya gitti. Kapı açıldı ve bir hemşire dışarı çıktı. Tek görebildiğim bir perde ve bir eldi; soluk, küçük bir el. Hareket etmiyordu.

Lanet olsun. Kapı kapanırken avuç içimi göğsüme bastırdım. Ayak sesleri koridoru dövdü ve baktım, Andrea'dan sadece bir yaş büyük olan adamı tanıdım - kardeşi Brody. Koşarak yanımdan geçerken beni görmedi bile, parmak arası terlikleri gök gürültüsü gibi şaklıyordu.

Bana çarptığında duvara yaslandım, gerçekten bana çarptı. O odadaydı. Andrea'ydı. Tesadüf falan yok. Bir hata olmasını ummanın anlamı yoktu. O kadındı. Sanki biri göğsüme yumruk atmış gibi acı hissettim.

Dizlerimin bağı çözüldü ve duvardan aşağı kaydım, kığım yere çarptı. Kollarımı dizlerimin üzerine indirdim ve sadece önüme baktım. Bu oydu.

Andrea'ydı.

Bölüm 22

Andrea

Aldığım ilk nefes göğsümü ve kaburgalarımı yakıp acıya boğdu. Öyle bir acı veriyordu ki, acıyan gözlerimi hemen açmaya zorladım. Asma tavandaki sert tepe ışıklarından irkildim. Gözlerimi korumak için elimi kaldırmaya çalıştım ama kolum sanki kurşunla ağırlaşmış gibiydi.

Otur. Oturmam gerekiyordu ama bu işleme başladığım anda karnıma keskin bir bıçak saplandı ve sert bir şekilde nefes vermeme neden oldu. Tamam. Hareket etmeyeceğim.

Bir gölge yatağa yaklaştı ve gözümü kırptığımda bir şekil aldı. Babam. Babam üzerime eğilmişti. Gözlerinin altındaki deride derin gölgeler oluşmuştu. Ağzının etrafında gergin çizgiler oluşmuştu. Kahverengi saçları dağınıktı, sanki parmaklarını defalarca geçirmiş gibiydi. Tıraş olmamıştı. Onu en son ne zaman tıraşsız görmüştüm? Tanrım, hâlâ içtiği zamanlar olmalı.

Aman Tanrım.

İçiyordum ve-

"Tatlım, uyanık mısın?" Babam yatağın kenarına oturdu ve gömleğinin kırıışmış olduğunu fark ettim. Haki pantolonu da öyle. Aslında buruş buruştu. "Andrea?"

Dilimi ağzımın çatısından zorla çıkardım. "Evet."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, uzun ve kısık bir nefes verdi. "Bir günü aşkın süredir uyuyorsun. Bu tür yaralanmalardan sonra bunun normal olduğunu biliyorum ama sen gözlerini açana kadar bu odadan çıkmak istemedim. Annen tam da bu anda bizim için yemek almaya karar verdiğini öğrenince çok üzülecek. Acı çekiyor musun?"

Ağrı mı? *Her* yerim ağrıyordu; karnım, başım, hatta elim bile. Bakışlarım sağ elime kaydı ve suçlunun ona bağlı olan devasa, ucube serum olduğundan şüphelendim.

"Yaralanma mı?" Geveleyerek söyledim.

Babam uzandı ve sol elimi soğuk elinin içine aldı. Nazikçe sıktı. "Başını çok sert vurmuşsun. Bu bir beyin sarsıntısı. Oldukça hırpalanmışsın ama..." Elimini tekrar sıktı. "Dalağın yırtıldı. Onu kurtarmak mümkün değildi. Alınması gerekiyordu ve kan nakline ihtiyacın vardı. Dalak olmadan bazı komplikasyonlar olacak. Enfeksiyonlarla mücadelede sorunlar ve..."

Devam etti ama ben artık onu gerçekten duymuyordum. Dalağım patlamıştı ve artık dalağım yoktu. Kan nakli mi? Beyin sarsıntısı mı? Zihnim arabaya, metalin çatırdadığını ve yol verdiğini duymadan önceki saniyelere geri döndü.

"Birine mi vurdum?" Boğazımdaki acıyı görmezden gelerek ağzımdan kaçırdım. "Birini incittim mi?"

Babam durdu ve bana o kadar uzun süre baktı ki göğsümde panik oluştu. "Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Birine mi vurdum? Vurdum mu? Tanrım, yapamam-"

"Sen kimseye vurmadın, Andrea." Bana bakarken boğazı düğümlendi. "495'te bir bariyer duvarına çarptın."

Sistemimden sadece bir parça rahatlama süzüldü. Kimseye vurmamıştım. Bu iyiydi, ama birine *vurabilirdim*. Tanrım, birini *öldürebilirdim*.

"Kan testi yaptılar. Yasal sınırın üzerindeymişsin," diye devam etti, sesi sert ve kırıllandı. "Alkollü araç kullanıyordun."

Bu sözler yerleştikçe, kafa karışıklığının içinden sızıp kök saldıkkça baskı arttı. Sarhoştum ve araba kullanıyordum. Bunu daha önce yapmış mıydım? Hiç yapmamıştım. Araba kullanmadan önce her zaman en az bir saat ya da daha fazla beklerdim. *Her zaman* emin olurdum.

Aman Tanrım.

Babam elimi bıraktı ve bakışları pencerenin üzerindeki panjurlara kayd. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Sözleri beni sarstı. "Baba, sen beni yüzüstü bırakmadın. Bu... bu tamamen benimdi. Ben... bunu yaptım." Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti. Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlandı. "Bunu ben yaptım."

Başını iki yana salladı. "Annen ve ben, hatta kardeşin bile içtiğini biliyorduk. Kendimize o kadar da kötü olmadığını söyleyip durduk. Benim gibi olmadığını. Benim gibi *olmayacağını*. Yanılmışız." Bakışları benimkilere kayd ve bakışlarının cam gibi olduğunu gördüm. "Ben yanıldım ama senin benim gibi olmana izin vermeyeceğim."

Basınç artıyordu ve nefes almak zorlaşıyordu. Arka planda kalp monitöründen gelen bip seslerinin arttığını duyabiliyordum. *Sadece içmekten değil*, ona bağırarak istiyordum ama söyleyecek sözüm yoktu.

"İşte bu yüzden şu anda devreye giriyoruz," diye inatla devam etti. "Hastaneden çıkabilecek kadar iyileşir iyileşmez tedaviye başlayacaksınız. Bu tartışmaya açık değil. Eğer hayır derssen ya da bu konuda benimle tartışırsan-" Sesi çatladı ve omuzlarım titredi. "Seninle ilişkimi tamamen keserim."

Zar zor nefes alabiliyordum. Ailem beni tedaviye zorladığı için değil. Tüm seçeneklerim elimden alındığı için değil. Hayır. Ciğerlerime zar zor hava alabiliyordum çünkü çok pervasızca ve sorumsuzca bir karar vermiştim. Sadece bir değil, yıllarca süren ve birbiri üzerine yığılan kararlar. Birini incitebilirdim-öldürebilirdim. Bu artık sadece benimle ilgili değildi. Bu... bu kontrolden çıkmıştı.

"Anlıyor musun?" diye sordu.

Tamamen anladım.

Bardan ayrılmadan önce değişmem gerektiğini fark etmişim ve şimdi bunu her zamankinden daha iyi biliyordum. Bununla savaşmayacaktım. Artık savaşmayacaktım. Babamın mavi gözleriyle karşılaştım ve sonra yüzü bulanıklaştı.

"Baba..." Gözyaşlarım, yüzümdeki inanılmaz derecede çığ lekelerine çarptıklarında neden oldukları acıya aldırmadan bana koştu. "Benim gerçekten bir sorunum var."

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Bakışlarım Syd'in yatağımın kenarına tünediği yerden başka bir yere kaydı. Hastanede uyandıktan bir gün sonraydı. Hâlâ çok şiddetli bir şekilde canım yanıyordu. "Benimle... gurur duymamalısın."

"Neden olmasın?"

Gözlerimi tavana diktim. "İçtim ve sonra araba kullandım. Yapabilirdim..." Kendimden kesinlikle iğrenerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı salladım.

"Bunu yaptığın için gurur duymuyorum," dedi. "Ama yardım aldığın için gurur duyuyorum."

Gözlerimi kapatarak uyuyor olmayı diledim. "Bu babamın fikriydi."

"Karşı koyabilirdin."

"Eğer yaparsam beni kesmekle tehdit etti," dedim ona, bir battaniyem daha olmasını dileyerek. İçerisi çok soğuktu. "Beni bilirsin. Tüm avantajlarımı severim. Buna sahip olamam."

"Kesin şunu," diye tersledi Syd, dikkatimi çekerek. Yanakları öfkeyle kızarmıştı. "Babanla konuştum. Karşı koymaya bile *çalışmadın*. Bir saniye bile. Yardıma ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Bu kararı verdiğin için seninle gurur duyuyorum, peki neden böyle davranıyorsun?"

Neden mi? Çünkü onun nazık sözlerini hak etmiyordum ve kimsenin benimle gurur duymasını hak etmediğimden de emindim. "İçtim ve araba kullandım. Arabamı hurdaya çevirdim. Artık dalağım yok. Ben bir eziğim. Mahkemeye çıkmam gerekecek ve ehliyetimi kaybedeceğime eminim. Şikayet etmiyorum. Bunu hak ediyorum."

Kıçım aslında hapiste olmayı hak ediyordu ve kim bilir, belki de sonunda oraya düşecektim.

"Andrea..." Başını eğerken iç çekti. Uzun siyah saçları omzunun üzerinden düştü. "Sen bir ezik değilsin. Sen-"

"Yardıma ihtiyacım var. Biliyorum." Babam gittiğinden beri ördüğüm duvar bir parça yıkıldı. "Biliyorum."

Elimi okşarken alt dudağı titredi. "Tanner bizi arayıp olanları anlattığında kalbimin durduğunu sandım."

Tanner.

Şimdi kalbim durdu. Bu sabah kardeşim uğradığında, beni getirdikleri gece Tanner'ı gördüğünü söylemişti. İlk başta Tanner'ın kazaya müdahale ettiğini düşünmüştüm ama Brody onunla konuşmaya başlamıştı. Tanner telefon sesini duymuş ama arayanın ben olduğumu o ana kadar fark etmemiş. Anladığında da doğruca hastaneye gelmiş.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Gözlerimi tekrar sıkarak kapattım.

Birkaç dakika geçti. "Kyler da benimle gelecekti ama muhtemelen bütün bir partiyi burada istemeyeceğini düşündüm." Durakladı. "Tanner seni görmek istiyor."

"Onu görmek istemiyorum," dedim hemen.

"O çok-"

"Yapamam." Sonra ona baktım. "Lütfen. Şu anda onu göremem. Şu anda onu görmek istemiyorum. Yapamam... Bununla başa çıkamam."

Tanner'ın zaten orada olması yeterince kötüydü. Brody'ye göre, ben uyurken o gerçekten *de* bu odadaymış. Utanç ve umutsuzluk içimde çirkin, karanlık bir karışım oluşturuyordu. Onu görmek beni yıkacaktı ve kendimi zar zor bir arada tutuyordum. Ailemi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Ciddi bir şekilde. Syd benimle gurur duyduğunu söylese de, onun da dehşete düştüğünü biliyordum.

Syd zayıfça gülümsedi. "Tamam. Buna saygı duyabilirim. Onun da saygı duyacağını biliyorum."

Ve yapardı. Tanner iyi bir adamdı. Zorlamazdı. Syd onu görmek istemediğimi söylese bile belli etmezdi. Şimdi onun gibi birine layık olmadığımı her zamankinden daha iyi biliyordum. Yaptıklarımın beni aşağılıkların en aşağısına koyduğuna emindim, tıpkı havuz pisliği gibi. Pislik havuzunun muhtemelen bir amacı olması dışında, benim amacım neydi? Bir şeyleri mahvetmek mi?

Eğer öyleyse, beklentileri aşıyordum.

Hastaneden taburcu olduğum sabah hava o kadar sıcaktı ki asfalttan buhar çıktığına yemin edebilirim. Tipik bir Ağustos sabahıydı ama o gün hiçbir şey normal değildi.

Her şeyin tekrar normale döneceğinden emin değildim.

Tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarıldığımda sadece babam ve annem oradaydı. Balonlar ya da gülümseyen yüzler yoktu. Gerçekten kutlanacak bir şey yoktu ve ben eve gitmiyordum. Sanırım evcil hayvan almamış olmam iyi bir şeydi.

Karnım hâlâ ağrıdığından arka koltuğa geçmek düşündüğümünden daha zor oldu. Yanımdaki koltukta bavulum duruyordu. Annem benim için hazırlamıştı. Evimde durmayacaktık bile.

Tedavi merkezine giden yol sessizdi ve ben de bunu sorun etmedim. Havadan sudan konuşmak, her şey yolundaymış gibi davranmak

istemedim. Ve ben

Ailemin de rol yapmak istediğini sanmıyorum.

Merkez şehrin dışında, Frederick yakınlarında ve uzun bir boşluğun ortasındaydı. Daha önce seyahatlerimde hiç dikkat etmediğim bir çıkışa girdik ve arabanın sağa dönmesi yirmi dakika kadar sürdü. Üzerinde THE BROOK yazan büyük bir tabelanın yanından geçtik.

Bir tepeyi aştığımızda tedavi merkeziyle ilgili ilk izlenimim babamın burayı yanlış tanıdığı yönündeydi. Burası bir rehabilitasyon merkezine benzemiyordu. Kesinlikle hayır. Büyük, çiftlik tarzı bir kompleksi çevreleyen inişli çıkışlı, bakımlı tepeler, görünür tenis kortu ve bir ev büyüklüğünde bir havuz gibi görünen şeyle, burası *dibe* vurmamak değil, *kır kulübü* diye bağırıyordu.

Babam yolu takip etti ve büyük bir tentenin altına girdi. Giriş bana bir oteli hatırlattı. Derin bir nefes alarak babama baktım. Bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluştu. Başını salladı ve birden ağlamak istedim - kendimi koltuğa atıp kıpırdamamak istedim. Ama annem arabadan çıktı ve arka kapıyı açtı. Kendimi koltuğa atmam söz konusu olamazdı.

Arabadan yavaşça indim, iri gözlerim cam kapılara odaklanmıştı. Kalbim küt küt atıyordu. Annem aramıza girerek parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Babam elinde bavulumla bize katılırken adımlarımı yavaş atarak ilerledim.

Büyük bir avluya adım attığımızda bizi serin bir hava karşıladı. İleride, bana yine bir oteli hatırlatan bir resepsiyon masası vardı. Babam ilerledi ve kadınla konuşmak için durdu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı annem. Şüpheliydim.

Derin bir nefes çektim ve zedelenmiş kaburgalarımın donuk bir ağrı belirdi. İçimi bir titreme kapladı ve babam dönerken dizlerim titredi. Gözleri benimkilerle buluştu. Resepsiyon alanının solunda bir kapı açıldı ve bir adam dışarı çıktı.

Otuzlu yaşlarının ortalarında gibi görünüyordu ve saçları kadar koyu renkli, siyah çerçeveli, çılgın bir çift gözlük takıyordu. Haki şortu ve sandaletli ayaklarıyla burada çalışan biri gibi giyinmemişti.

"Andrea Walters?" Bana hoş bir şekilde gülümsedi.

Sarsıldım ve önce babama, sonra da anneme baktım. "Evet." Boğazımı temizledim. "Evet."

"Benim adım Dave Proby. Lütfen beni takip edin." Annemle babama baktı. "Siz de gelebilirsiniz."

Onu kapının ötesindeki küçük bir odaya kadar takip ederken parmaklarım uyuşmuş ve karıncalanmıştı. Diğer tarafta başka bir çıkış vardı, penceresi camla kapatılmıştı. Yalnız değildik.

Bir hemşire bekliyordu. Elinde bir tansiyon aleti vardı.

Kahretsin, bu *Intervention*'ın bir bölümü gibiydi.

"Otur." Dave masanın yanındaki yeşil döşemeli sandalyeyi işaret etti.

Gergin bir şekilde istediği şeyi yaptım. Ailem odanın hemen içinde kaldı. Hemşire bana yaklaştı, nazikçe gülümsedi. "Sadece tansiyonunu ölçmem gerekiyor, tatlım."

Bunun normal olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama "İlaç kullanıyor musun?" diye sorduğunda kolumu uzattım.

Annem konuşurken ağzım kurudu, başımı salladım. "Çantasını getirdim. Uyku hapları ve anksiyete ilaçları var." Çantayı açtı ve üç şişeyi bulana kadar etrafı karıştırdı. Ben orada oturup kendimi... yani binlerce farklı şey gibi hissederken hemşire onları aldı. "Bir de hastanenin ona verdiği ilaçlar var."

Hemşire şişelere bakarken kendimi inanılmaz derecede küçük hissettim. Şişeleri masanın üzerine koyup üç kişilik kırmızı şişeli bir ordu gibi üst üste dizerken cildim rahatsız ve kaşıntılıydı. Sandalyemden fırlayıp şişeleri kapmak, antibiyotikleri bile küçük pencereden fırlatmak istedim.

Dave hemşire sonuçlarımı yazıp kendisine verene kadar konuşmadı. Küçük bir masa sandalyesine oturdu ve eline bir kalem aldı. Parmaklarının arasında döndürerek bir dosyaya göz gezdirdi. "Yanınızda cep telefonu var mı?"

"Evet."

Bana bakmadan kolunu uzattı ve parmaklarını oynattı. "Ver onu bana."

Bir süre eline baktım.

Parmaklarını tekrar oynattı. "Üzgünüm. İlk iki hafta boyunca dış dünyayla hiçbir şekilde temas kurmayacaksınız; internet yok, telefon yok."

Gözlerim büyüdü. Çıldırarak üzereydim. "Bu... bu çantamda."

Bir saniye sonra annem onu aldı ve Dave'in eline bıraktı. Ona baktım, gözlerinin etrafında daha önce hiç fark etmediğim çizgiler gördüm. Dave telefonumu şişelerin yanına koydu. Sonra sandalyesini bana doğru çevirdi. "Neden burada olduğunu biliyor musun Andrea?" diye sordu sonunda.

Bunun anlamsız bir soru olduğunu düşündüm. "I..." Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Yanaklarım acıdı. "Benim... bir içki sorunum var."

Başını öne eğdi. "Tek sorunun bu mu?" Dudaklarımı

birbirine bastırarak başımı hayır anlamında salladım.

"Neden içtiğini biliyor musun?"

Sessizce başımı tekrar salladım ama yalan gibi geldi.

Dave bana baktı ve sonra masanın üzerine dizilmiŞ Gişelere dikkatle baktı. "Bence istiyorsun Andrea, ama bu sözleri söylemeye hazır değilsin. Sorun değil. Benim işim sadece onları söylemeni değil, anlamanı ve kabullenmeni de sağlamak." Öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Sen

Bunu yapmaya hazır mısın? Yardım kabul etmeye?"

Titrek bir nefes aldım ve konuşurken sesim çatallaştı. "Evet."

"Mükemmel. Duymak istediğim tek şey bu," dedi gözlüklü bakışlarıyla.

Benim. "Bunca zamandır cesurca savaştın ama bu savaşı kaybettin Andrea. İyi haber ise savaşı kaybetmemiş olman. Ve artık bu savaşı tek başına vermek zorunda kalmayacaksın."

Bölüm 23

Andrea

Beklendiği gibi, işler ilk başta berbattı.

Telefonsuz, internetsiz ve televizyona sınırlı erişimle, sistemim için ani bir şok oldu. Tek kişilik yatağı ve şifonyeriyle küçük odam bile büyük bir değişiklikti ama hayatımdaki en büyük farklılıklar bunlar değildi. Ağlamak. Yüce Tanrım, çok fazla gözyaşı vardı. Ailem gittiğinde ağladım. Yatan hasta anketine girmem gerektiğinde ve şu soruya geldiğimde ağladım: *Kendinize zarar verme düşünceleriniz oldu mu?* Tesisin ve arazinin gezdirilmesinden sonra odam gösterildiğinde ağladım. O gece uyuyana kadar ağladım ve bu saatler sürdü çünkü uyku hapları benden alınmıştı.

Sabah ağladım, çünkü oradaki ilk sabahımdı ve hayatımın tamamen kontrolden çıktığını fark ettim.

Tedavi görüyordum.

Ve benim orada olmamam gerekiyordu. Doktor olmam gerekiyordu. Hayır. Boşver onu. Öğretmen olmam gerekiyordu. Bir kız evlat, bir kız kardeş, bir arkadaş ve belki... hatta belki bir kız arkadaş olmam gerekiyordu ve şimdi bunların hiçbiri değildim.

Bir hemşire tansiyonumu ve ateşimi ölçtükten sonra odama kahvaltı servisi yaptı. Kaplar plastikti. Plastik. Tabak da öyle. Ne yapmamı bekliyorlardı ki? Biraz yumurta ve bir parça domuz pastırması yedim ama tadı bana talaş gibi geldi.

Dave yaklaşık yarım saat sonra geldi. "Benimle yürü."

Gerçekten başka seçeneğim yoktu, bu yüzden kendimi yataktan çektim ve onu geniş koridora kadar takip ettim. Benimki gibi odalara açıldığını tahmin ettiğim başka kapılar da vardı. Onları geçerken benden daha genç görünen bir kız Dave'e gülümsedi ama bakışları benimkilerle buluşunca gözlerini kaçırıldı. Odalardan birinde gözden kayboldu ve tek düşünebildiğim ne kadar zayıf olduğuydu - o kadar zayıftı ki hasta görünüyordu.

"Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak bir omzumu silktim. "Tamam. Sanırım." "Tamam mı? Bugün tedavideki ilk günün. *En az bir saat* burada olacaksın.

En az otuz gün," dedi ve bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Ve sen iyi misin?"

Ürperdim. O *böyle* söyleyince... "Biraz korktum." "Bu tamamen anlaşılabilir bir şey. Muhtemelen hayatın bitmiş gibi hissediyorsundur.

kontrolün. Hiç düşünmediğin bir yerdesin." Aklımı okuyup okuyamadığını merak ederken koyu renkli bir kapının önünde durdu. "Hepsi olmasa da çoğu ilk başta böyle hisseder. İçeri gelin."

Dave beni rafları kitaplarla dolu küçük bir ofise götürdü. Bir sandalyeye oturduğumda kitapların başlıklarına baktım. Hiçbiri tıbbi kitap gibi görünmüyordu. Gözlerimi kısıtım. Daha yakından incelediğimde, bir sürü aşk romanı olduğunu gördüm. *Bu da ne...?*

"Kitaplarımı fark etmişsinizdir." Masanın arkasındaki sandalyeye çöktü ve özür dilemeden omuz silkti. "Sonsuza dek mutlu olmayı seviyorum."

Tamam.

"İstediğin kadar ödünç alabilirsin," diye teklif etti.

Televizyon ya da internet olmasaydı, bu teklifi şaşırtıcı bir hızla kabul ederdim.

"Pekâlâ, size kim olduğum ve burada ne yaptığımız hakkında biraz bilgi vereceğim." Öne doğru eğilerek bir beyzbol topu aldı. "Ben bağımlılık danışmanlığı ve tedavisi konusunda uzmanlaşmış bir klinik psikologum. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Şimdi, The Brook çok çeşitli şeyleri tedavi ediyor. Ne de olsa çeşitlilik hayatın baharatıdır, ya da öyle derler." Topu havaya fırlattı ve yakaladı.

Tamam. Bu adam biraz garipti. Hoştu. Ama garip.

"Uyuşturucu ve alkol bağımlısı olan insanlarımız var. Yeme bozuklukları ve depresyon nedeniyle burada olan insanlarımız da var. Hatta aşırı fobileri ve oldukça rastgele bağımlılıkları olanlar da var. Peki tüm bunlar sizin için ne anlama geliyor?"

Topu tekrar fırlattı ve yakaladı. "Bazıları sadece uyuşturucu kullanır. Bazıları sadece içki içer. Bu durumlarda bağımlılığı tedavi ediyoruz. Ama diğerlerinde, bu bağımlılıklara *yol açan* bozukluğu tedavi ediyoruz. Eğer bunu yapmazsak, o zaman tek yaptığımız semptomları tedavi etmek olur, ama asla nedeni tedavi edemeyiz." Topu bir kez daha yakalayarak bir kenara koydu ve ardından masasının üzerindeki bir kâğıda vurdu. "Şimdi, genel-geçer anketimize verdiğiniz cevaplara göre, her zaman içki içmediğinizi söylüyorsunuz. Bu doğru mu?"

Parmaklarım kollarımın derisini kazıyordu. "Evet."

"Yalan mı söylüyorsun, Andrea?"

Gözlerimi kıptım. "Hayır."

"Ama sarhoş araba kullandınız. Ara sıra içki içen çoğu insan içkili araba kullanmaz."

"Ben... Ben içiyorum-"

"Bu soruya henüz cevap verme," diye araya girdi ve kaşlarımı çattım. "Şuna cevap ver. İlk defa mı alkollü araç kullandın yoksa daha önce de yaptın ama bu kadar sarhoş değildin?"

Başımı hafifçe salladım. "Ben hiç araba kullanmadım..." Bakışlarım arkasındaki pencereye kayarken duraksayarak dudaklarımı ıslattım. "Daha önce bir ya da iki biradan sonra yapmış olabilirim ama normalde en az bir saat kadar beklerim."

"Normalde mi? Bu sefer neden beklemediniz?"

Yüzüm ısınırken kaslarım geriliyordu. "Orada, barda, ilk başta tanıyamadığım ama beni tanıyan bir adam vardı. Takılmış olmalıyız ve ben oradan çıkmak istedim."

"Bunu hep yapar mıydın, içerken takılır mıydın?" diye sordu.

Yüzüm yanmaya devam ederken yine omuz silktim.

"Andrea, cevaplarına ihtiyacım var. *Gerçek* cevaplarına. Yoksa bu tamamen zaman kaybı olur." Bakışları benimkilerle buluştu. "Dürüst olmana ihtiyacım var. Bazen acı verici ve utandırıcı bir şekilde dürüst olmana. Sana yardım edebilmemin tek yolu bu. Bir bakıma seni kıracağım, çünkü sana gerçekten yardım edebilmemin tek yolu bu."

Vay canına. Kulağa eğlenceli geliyor.

"Üstünü değiştirmek ister misin?" diye sordu.

Birden bardan ayrılmadan önceki o anları düşündüm, ihtiyacım olan değişimin dışsal bir şey olmadığını, tamamen içimde olduğunu fark ettiğim anları. Bunu arabaya binmeden önce fark etmiştim.

Bakışlarımı kaldırdığımda onu tutmak zordu. "Evet. Değişmek istiyorum." Dave gülümsedi.

Gülümseyecek gibi hissetmiyordum. "Sarhoşken erkeklerle takıldığım oldu. Öyle zamanlar oldu ki..." Yüzüm cidden yanıyordu. "Detayları hatırlamadığımı. Ne yaptığımı ya da yapmadığımı bile bilmiyorum." Konuşmaya başladığımda kelimeler dökülmeye devam etti. "Onlarla birlikte olmak istedim mi yoksa bunun beklendiğini mi düşündüm, onu bile bilmiyorum. Ya da içtiğim için. Bunu çok yaptım."

"Gki ya da iki bin olması fark etmez, Andrea." Kollarını iki yana açtı. "Burada yargılama yok."

"Bu..."

Bekledi. "Ne?"

Kelimeleri çıkarmak zor oldu. "Yargılamadan mı? Bu... benzersiz bir konsept."

"Buna alışın," diye cevap verdi, hızlı bir sırtısla. "Cinsel ilişkiye girdiğin tek zaman bu mu?"

Tanrım, bu konuşma çok çabuk garipleşti. Beni kesinlikle alıştırmak yoktu, ama ben... ben değişmeyi utanmaktan daha çok istiyordum.

"Hayır, her seferinde değil," diye fısıldadım, masasının önüne bakarak. Masanın ortasına bir Baltimore Orioles çıkartması yapıştırılmıştı. "Bir adam vardı. Benim gibi içmemden hoşlanmıyordu ve sanırım... benden gerçekten hoşlanıyordu."

Sonraki birkaç hafta boyunca Dave, tüm düşüncelerimi, korkularımı ve ağzımdan çıkan rastgele saçmalıkları dile getirmem konusunda bir sihirbaz oldu. Çok fazla konuşma ve çok fazla dinleme oldu.

Bazen yürüdük. Bazen ofisinde konuşurduk. Bazen de sanat atölyesinde ben boş bir tuvalin önünde otururken beni konuştururdu. Bunun neyi sembolize ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Dave... evet, gerçekten etkili bir şekilde tuhaftı.

Alkolden yoksunluk belirtilerim yoktu, bu Dave'i ya da personeli şaşırtmadı ama bir sorunum vardı. Alkol bağımlılığının muhtemelen en tehlikeli biçimlerinden biri olan aşırı içiciydim. Bazı alkoliklerin her gün biraz oradan biraz buradan içtiği yerde ben adımı söyleyemeyecek kadar sarhoş olana kadar içiyordum. Kanımdaki alkolün beni öldürebileceği noktaya kadar içtim. Her seferinde düşünemeyecek hale gelene kadar içtim. İnsanların kafasında onları durduran her ne varsa bende yoktu.

Yapamadım.

Tek teşhis bu değildi. Birkaç tane daha vardı. Dave'e o sessiz anlarda mobilyalarımı yeniden düzenlemek ve duvarları boyamak gibi bir alışkanlığım olduğunu söyledikten iki gün sonra gelen bir anlayış. Tabii ki teşhise yol açan tek şey bu değildi. Yılların birikimi buna yol açmıştı.

Depresyon ve Anksiyete.

Dürüst olmak gerekirse, teşhis beni de şaşırtmadı. Belki de bir parçam hep biliyordu. İlginçtir ki, alkolün hastalığımda oynadığı rolün bilinmesi için bir süre geçmesi gerekecekti.

Ayrıca fiziksel aktiviteye de vurgu yapılıyordu. Ameliyattan dolayı biraz zayıf ve çok ağır olmamın yanı sıra, sağlıklı kalma konusunda bir stres vardı. Yine de şanslıyım. Fizik tedaviye ihtiyacım olmadı.

Üçüncü haftadan sonra haftada iki kez, her seferinde bir saat olmak üzere ziyaretçi kabul ettim. İlk seferinde ailem kardeşimle birlikte gelmişti ve bu çok zor olmuştu. Syd ikinci kez geldi ve bu daha da zor oldu.

Syd bana Tanner'ın beni ziyaret etmek istediğini söylemişti. Buna hazır olup olmadığımdan emin değildim ama ondan sonsuza kadar kaçamazdım. Yanlış bir şey yapmamıştı. Çoğunlukla her şeyi doğru yapmıştı ve ben de onu görmeyi kabul ettim. Tanner beşinci haftada bir Perşembe öğleden sonra

geldi. Makyajsızdı, Ziyaret odalarından birinde onu beklerken kendimi savunmasız hissediyordum. Tüm bu makyaj olayı aptalca geliyordu ama artık aramızda hiçbir şey yoktu. Bir kat fondöten bile. Numara yok.

Oda fena değildi. Bir kanep ve iki sandalye, köşede bir masa vardı ve güzel bir robin-yumurta mavisine boyanmıştı, ama odanın izlendiğini düşündüm. Mantıklı. Burada çalışan hiç kimse insanların geçmesini istemezdi.

Hastalara ilaç ya da başka bir şey.

Kapı açıldığında yaklaşık beş dakikadır bekliyordum. Başımı kaldırdım ve onu görünce midem bulandı. Tanrım, onu en son gördüğümünden beri sanki sonsuzluk gibi gelmişti.

Tanner odaya girdi ve sonra durdu. Kapı arkasından kapandı ve bana bakarken hareket etmedi. Kahverengi saçları yeni kesilmiş, yanlardan kırpılmış ve çenesi kirli sakaldan arınmış gibiydi. Elektrik mavisi gözleri koyu renk kirpiklerinin arkasından pırıl pırıl parlıyordu. Çarpıcı yüzü solgundu. Uzun bir süre ikimiz de hareket etmedik ve sonra titreyen dizlerimin üzerinde durdum.

Öne doğru geldi, uzun bacaklı adımları aramızdaki mesafeyi tüketti ve sonra kollarındaydım. Beni göğsüne yakın tutarken gözlerimi kapattığımda yumuşak bir nefes verdim ve vücudunun sıcaklığını içime çektim, kolonyasının taze ve temiz kokusunu içime çektim.

"Bunu bir daha yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu," dedi, çenesi başımın tepesini okşarken sesi hırçınlaşmıştı. "Seni son gördüğümde..." Ellerini kollarıma doğru kaydırarak geri çekildi. Her şeye rağmen, omurgamdan aşağıya doğru sıkı bir ürperti yayıldı. "Seni incitmedim, değil mi? Düşünmüyordum-"

"Hayır. Ben iyiyim. Artık hiçbir şey gerçekten acıtmıyor." Bakışlarım onunkilere kaydı ve takıldı. Ne diyeceğimi bilemedim.

Tanner da bilmiyor gibiydi ama birkaç saniye sonra elimi tuttu ve beni kanepeye doğru yönlendirdi. Yan yana oturduk. Elimi bırakmasını bekliyordum ama bırakmadı. "Geçen seferkinden bin kat daha iyi görünüyorsun."

"Tahmin edebiliyorum." Güldüm ama mizahtan yoksundu. Ellerimizi inceledim. "Keşke beni böyle görmeseydin."

"Keşke bu hiç olmasaydı." "Ben de."

Bir an sessiz kaldı. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sadece bir saatimiz var ve bir saniyeyi bile boşa harcamak istemiyorum ama tek yapabildiğim burada oturup sana bakmak."

Tanrım, neden hep doğru şeyleri söylemek zorunda?

"Sanırım beni görmekte sakınca görmediğin için mutlu olduğumu söyleyerek başlayacağım. İyi olduğunu biliyordum ama bunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu."

"Biliyorum... çağrının yapıldığını duydun ve doğruca hastaneye geldin," dedim ona. "Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Sadece seni görmeye hazır değildim."

"Özür dilemene gerek yok." Elimi sıktı. "Burada neler oluyor?"

Bir omzumu kaldırdım ve sonra ne yaptığının farkına vardım. Dürüst davranmıyordum. Saklanıyordum ve lanet olsun, Tanner benden bir şey hak ediyorsa, o da burada oturup bir alet gibi davranmak değildi.

Derin bir nefes alarak elimi kurtardım. Ona dokunamazdım.

dürüst olmam gerektiğinde. Garip ama gerçek. "Konuşmak için çok zaman harcadım." "Ne hakkında?"

İsteksizce gülümsedim. "Her şeyi."

"Bana... bana söyler misin?" diye sordu.

Bu çok zordu. Bunları dile getirmek, özellikle de Tanner gibi muhtemelen benim sadece bir tarafımı görmüş olan birine, ama Dave ile seanslarım sırasında odaklandığımız bir şeydi. Hissettiklerimi dile getirmek, içime atmak yerine bu şekilde başa çıkmak... ve bir şişeye dönmek.

Ben de ona söyledim.

Hep yarına doğru koşuşturmaktan, huzursuzluğumdan ve tüm o sessiz anlardan bahsettim. Ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğumu ve bir geleceğe nasıl karar veremediğimi anlattım. Hatta ona ilk içkimi içtiğim zamanı ve hiçbir şeyi umursamamanın, özgür olduğumu hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu anlattım ve ona kazadan bahsettim, çünkü bu duygu asla uzun sürmedi.

Bitirdiğimde çok yorgundum. Deri dökmek gibiydi ama Tanner'la konuştuğum tüm bu şeyler, onlara ilk kez ses verişim değildi. Bunların hepsi Dave'in bir toplantıdan diğerine içimden çekip çıkardığı şeylerdi.

Yüksek sesle nefes verdim. "Yani... her şey bu kadar."

"Evet," dedi sessizce ve ben de ona baktım. Duvara bakıyordu. "Hepsi bu kadar. I..."

Yanaklarım kızardı. "Muhtemelen sormamış olmayı diliyorsunuzdur."

"Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi hemen. "Sadece bilmiyordum. Yani, seni tanıyordum... Bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama yardım alıyorsun."

Yer değiştirdim. "Bazen kendi başıma değişip değişmeyeceğimi merak ediyorum. O arabaya binmeseydim ve kaza yapmasaydım, hala yaptığım şeyi yapıyor olur muydum?" diye itiraf ettim.

Tanner yavaşça başını salladı. "Hiçbir zaman bilebileceğini sanmıyorum, ama biliyor musun, önemli değil. Şu anda tüm bunlar hakkında bir şeyler yapıyorsun ve önemli olan da bu."

Ona şöyle bir baktım. "Gerçekten mi? Önemli olan bu mu?" Kaşları çatıldı. "Evet."

"Bilemiyorum. Bence bundan daha fazlası olmalı. Her şeyi berbat ettim, Tanner. Sarhoş araba kullandım ve birini öldürebilirdim. Bence bu da sayılır."

"Öyle." Bana doğru döndü. "Ama sen yapmadın. Sadece kendine zarar verdin. Ve yardım alıyorsun. Bununla yüzleşiyor olman büyük bir olay. Ve Syd bana baban tedaviye gideceğini söylediğinde buna karşı koymadığını söyledi. Bununla yüzleşmek gerçekten cesaret ister."

Cesaret mi? Bundan emin değildim.

Bakışları benimkileri aradı. "Merak ediyorsan diye söylüyorum, sana farklı gözle bakmıyorum ve hâlâ bana gelmeni bekliyorum."

Çenem neredeyse yere çarpıyordu. "Ne?"

Biraz sırtıttı. "Andrea, sana gerçekten değer veriyorum. Hissettiğim şey..." Elini göğsüne, kalbinin üzerine götürdü. "I-"

"Bana depresyon teşhisi kondu. Kimyasal bir dengesizlik olduğunu düşünüyorlar, çünkü buna neden olacak büyük bir yaşam değişikliği olmadı, ancak bu insanların düşündüğü kadar kolay teşhis edilebilen bir şey değil. Bende de anksiyete var ve bu depresyondan ya da içkiden kaynaklanıyor olabilir. Ya da tamamen farklı bir dizi sorun olabilir. Kesin bir teşhis koymak aylar sürebilir ama kendi kendimi tedavi ediyorum," diye devam ettim. "Alkolle ve Tanrı bilir başka nelerle."

Tanner gözlerini kırptırdı. "Tamam."

Boğazımda bir düğüm oluştu. "Sanırım her zaman biliyordum. Yani, kafamdaki düşüncelerin bazen mantıklı gelmediğini biliyordum. Sanki her zaman en kötü senaryoya gidiyor ve ben... yeterince iyi ya da değerli olduğumu düşünmüyorum ve o sessiz anlar, Tanrım, öldürücü. Bana gerçekten olan bu, o yüzden lütfen gerçekten istemediğin bir şey söyleme."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra, "Öncelikle, sen yeterince iyisin ve buna layıksın. Tamam mı? Evet, o arabanın direksiyonuna geçtiğinde boktan bir seçim yaptın ama bu noktadan sonra kim olduğunu bu belirlemeyecek. Neden biliyor musun?"

Gözlerim büyüdü. "Neden?"

"Çünkü yaptığın boktan seçimden ders aldın. Hâlâ öğrenmeye devam ediyorsun. Bir daha böyle boktan bir seçim yapmamak için her şeyi yapıyorsun. İkincisi? Sende depresyon var. Kaç milyon insanda var? Küçümsemeye çalışmıyorum. Ciddi bir şey olduğunu biliyorum ama sence bu seni daha az düşünmemi mi sağlıyor? Depresyon bu işin kötü adamı değil. Onunla başa çıkmaya çalışma şeklin kötü. Depresyon kötü adam değil, sen de değilsin. Ne yaptığının farkına vardığında değil."

Gözlerimden yaşlar aktı.

"Ve son olarak?" diye devam etti. "Seni seviyorum Andrea." Dudaklarım aralandı. "Tekrar gelir misin?"

Kısa bir kahkaha attı. "Seni seviyorum. Tamam mı? Bunu ne zaman fark ettiğimden ya da ne kadar zamandır hissettiğimden tam olarak emin değilim ama hissettiğimin bu olduğunu biliyorum. İnan bana. Öleceğini düşündüğümde hissettiğim panik ve dehşeti hatırlıyor musun? Evet, nasıl hissettiğimi biliyorum."

Tek yapabildiğim ona bakmaktı.

"Bunu bana geri söylemeni beklemiyorum." Nazikçe yanaklarımı avuçladı ve başımı arkaya yatırdı. "Bunu bana şimdi söylemeni istemiyorum, çünkü bu kelimeleri duyduğumda emin olmanı istiyorum. Onları gözlerinde sadece mutlulukla söylemeni istiyorum. Bunu bekleyebilirim. Bunu bekleyeceğim."

Gözlerinin içine baktığımda, o anda, onu hala sevdiğimi biliyordum, ama

Onu hak etmediğimi fark ettiğim duygusundan bir türlü kurtulamıyordum.
Dave'in çok sevdiği mutlu sonu hak etmemiştim.

Bölüm 24

Andrea

"Mutlu sonlara gerçekten inanıyor musun?" Ben sordum.

Dave masanın arkasına otururken kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki biliyorum. Onlar olmadan tüm bunların ne anlamı var ki?"

Tanner'ı görelî iki hafta olmuştu, beni sevdiğini söyleyeli iki hafta olmuştu ve gözlerimde sadece mutlulukla bunu söylememi beklemişti. Mutlu bir sonu hak ettiğimi kabullenmekte zorlandığım iki hafta.

"Sormak için garip bir soru," diye yorumladı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Yapmak istediğim son şey, garip bir şekilde çekici bir adamla Tanner hakkında konuşmaktı. Neden, ah neden, danışmanım bir erkek olmak zorundaydı? "Tanner dedi ki-"

"Rüya gibi Tanner mı?" Gözlerimi ona diktiğimde sırtıttı. "Devam et."

"Beni sevdiğini söyledi," dedim ona.

Dave beyzbol topunu eline aldı. Sanki o lanet şeyle özel bir ilişkisi varmış gibiydi. "Bu kötü bir şey mi? Söylediklerine bakılırsa iyi bir adam." Topu havaya fırlattı ve yakaladı. "Yoksa sen aynı şeyi hissetmiyor musun?"

Kalbim küçük bir sıçrama yaptı. Yeterince cevap ver.

"Ben... Ben onu seviyorum." "Öpüşmeyi beceremiyor mu?"

Gözlerimi devirdim.

Kıkırdadı ve sonra topu sıkarken hızla ayıldı. "Bunu gerçekten hak etmediğini mi düşünüyorsun - sonsuza dek mutlu olmayı?"

Bacaklarımı yukarı çektim ve kollarımı dizlerime doladım. Bir an geçti ve Dave bekledi; daha önceki deneyimlerime dayanarak, ben ağzımı açana kadar orada oturup bekleyeceğini biliyordum. "Bilmiyorum," dedim bir omzumu silkerek. "Yani, ben berbat biriyim ve boktan bir insanım. Birini öldürebilirdim ve o... o bundan daha iyi birini hak ediyor, anlıyor musun?"

"Depresyonda olman seni berbat biri yapmaz, Andrea."

Kaşlarımı çattım. "Demek istediğim bu değil." Yoksa öyle miydi? Hâlâ hayatımı şekillendiren bir şeye sahip olmanın ne demek olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Belli ki henüz kafatasını aşamamışsınız. Tam olarak değil. Görüyorum ki hâlâ yapacak çok işim var," dedi ve topu masanın üzerine koydu. Top yuvarlanarak büyük bir klasöre çarpıp durdu. "Bu iyi bir şey. İş güvenliğini severim."

"Ha. Ha." Yine de dudaklarım seğirdi. "Ciddiyim. Ben sadece... Ben sadece

normal."

"Sen normalsin," diye cevap verdi. "Depresyon sizi anormal yapmaz. Anksiyete de öyle, ancak onunla başa çıkma şekliniz, onu tedavi etme şekliniz sizi anormal yapabilir."

Bunu düşünürken alt dudağımı kemirdim.

"Size bir soru sorayım. İntihar çağrı merkezinde gönüllü olarak çalıştığında, konuştuğun insanların berbat insanlar olduğunu düşünüyor musun?"

"Tanrım." Yüzümü buruşturdum.

"Hayır." "Anormal olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Sanırım... Sanırım sadece..." *Sadece yardıma ihtiyaçları var.* Tanrım, gözlerimi kapattım ve usulca nefes verdim. Gözlerimi tekrar açana kadar birkaç dakika geçti. "Sanırım bu yüzden orada gönüllü oldum. Belki bir şekilde onlarla ilişki kuruyordum. Belki de başa çıkıyordum..."

"Ve bunu eve getirmediğiniz sürece bu iyi bir başa çıkma mekanizması olacaktır."

Ben yapmadım. En azından benim bildiğim kadarıyla. Daha önce gönüllülüğüm hakkında konuşmuştuk. Dave, her şeyi daha iyi kavrayana kadar bundan geri durmamın iyi bir fikir olacağını düşündü.

"Sana başka bir soru soracağım." Dave başını eğdi. "Sence ben korkunç bir insan mıyım?"

Garip bir soru. Odanın etrafına bakındım. "Hayır mı?"

Arkasına yaslandı, beni incelerken bileğini dizine dayadı. "Senin yaşına yakinken, belki iki yaş büyükken, birçok ortak noktamız vardı. Çok fazla içki içmezdim." Gülümsedi. "Ya da en azından ben içtiğimi düşünmezdim. Sadece hafta sonları ya da arkadaşlarımla dışarı çıktığımda veya gün beni strese soktuğunda rahatlamayı severdim."

Evet, bu tanıdık geldi.

"Bir gece birkaç arkadaşım ile bardaydım ve saat geç olmaya başlamıştı. Birkaç kadeh içki içtiğimi sandım. Sarhoş olduğumu düşünmüyordum ve kimse beni durdurmadı. Kimse 'hey, sarhoş adam araba kullanmamalı' demedi. Oradan ayrıldım. Arabama bindim ve eve doğru sürmeye başladım. Başaramadım. Kaza yaptım ama benzerliklerimiz tam da burada sona erdi."

Başka tarafa bakamadım.

"Arabamı hurdaya çevirdim ama temelde yaralanmadım. Elbette biraz morardım ama kazadan tek bir sıyrık bile almadan kurtuldum." Dudaklarındaki gülümseme soldu. "Ama ben bir bariyer duvarına çarpmadım Andrea. Başka bir arabaya çarptım."

O anda başka tarafa bakmak istedim ama yapamadım.

"Adı Glenn Dixon'dı. Otuz altı yaşındaydı ve şehirdeki depolardan birindeki vardiyasından çıkıyordu," diye sessizce devam etti. "Evliydi ve iki çocuğu vardı. Biri dört, diğeri yedi yaşındaydı." Duraklayarak derin bir nefes aldı. "Çok geç olana kadar orta çizgiyi geçtiğimi fark etmedim. Direksiyonu kırmaya çalıştım ama neredeyse

kafa kafaya çarpışmış. Olay yerinde hayatını kaybetti."

Sonra gözlerimi kapattım. "Aman Tanrım..."

"Benim hareketlerim onun hayatını aldı. Tek bir karar. Tek bir seçim. Bir arabanın direksiyonuna geçtim ve bunun için hapiste zaman geçirmiş olsam da ve hayatımın geri kalanını başka bir insanın bu seçimi yapmasını engellemeye çalışarak geçirecek olsam da, yaptığımın bedelini asla tam olarak ödemeyeceğim."

İçimi korku kapladı - ölen adamın ailesi ve hatta Dave için korku, çünkü böyle bir şeyle yaşamayı hayal bile edemezdim. Ama bu korku -Tanrım, bu korku- aynı zamanda Dave olmaya ne kadar yaklaştığım içindi.

"Peki, sana tekrar sorayım Andrea," dedi ve gözlerimi açtım. "Ben korkunç bir insan mıyım?"

Dave'in sorusuna hiç cevap vermedim. Ona bir cevap vermeye çalıştım ama hiçbir zaman doğru kelimeleri bulamadım ve daha sonra bunun doğru ya da yanlış bir cevabı olmadığını fark ettim.

İlk başta ona farklı gözle baktım. Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum ama elimde değildi. Birini öldürmüştü. Kazara, bir düzine kadar yıl önce, ama birinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan bir seçim yapmıştı.

Hikayesi, anlattıkları, evime çok yakındı. Bu ben de olabilirdim ama değildim. Dave'den farklı ya da daha iyi bir şey yaptığım için değil. O gece şans benden yanaydı. Sadece lanet bir şans.

Dave'in korkunç bir insan olduğunu mu düşünüyordum? Bu, atmaya hazır olmadığım bir taşı ve hiçbir zaman atamama ihtimalim de yüksekti, ancak hikayesindeki bir şey sadece beni etkilemekle kalmadı, aynı zamanda bazı şeyleri sert bir şekilde sarstı.

Ben Dave değildim. Şansımdan mıdır nedir, ben o değildim. Çoğunlukla, tüm bunlardan uzaklaşabilir ve büyük bir yük olmadan ilerleyebilirdim. O sonsuza dek mutlu sona ulaşabilirdim ama çok çalışmam gerekecekti.

Bu yüzden tedavide gerekenden daha uzun süre kaldım. Saklandığım için değil, içten içe hala yardıma ihtiyacım olduğunu bildiğim için. Ne zaman depresif hissettiğimi ve o sessiz anların ne anlama geldiğini anlamayı öğrenmem gerekiyordu. Daha iyi başa çıkma mekanizmaları geliştirmem gerekiyordu ve Dave ile personel de bu konuda bana yardımcı oldu. Huzursuz olmaya başladığımda, elime bir kitap almanın, bir film izlemenin veya yürüyüşe çıkmanın, bir arkadaşımı aramanın veya ailemi ziyaret etmenin zamanı gelmişti. Kendimi açmam gerektiğini öğrendim. Parmaklarımın ucunda inanılmaz bir destek sistemi vardı. Sadece onları kullanmak için kendime izin vermem gerekiyordu.

Ama tüm bunlardan sonra gidiyordum.

Bavulum toplanmıştı ve ailem yakında gelip beni alacaktı.

beni kaldırdı. Kısa bir süreliğine onların yanına taşınmayı düşünmüştüm ama o anda tek başıma kalmayı başarabileceğimden emindim.

Haftada bir terapi seanslarına katılıyordum ve Dave beni yerel AA toplantılarına yönlendiriyordu. Alkol bağımlılığım o kadar şiddetli olmasa da yine de bir bağımlılıktı. Ayakta tedavi terapisti, dengemi korumama yardımcı olması için ilaca ihtiyacım olup olmadığını veya ilaçsız devam edip edemeyeceğimi belirleyecekti.

Küçük odamdan son kez çıktığımda gidip Dave'i gördüm. Elinde o lanet beyzbol topuyla ofisindeydi. Bavulumu yere bırakıp masasının yanında durduğu yere doğru yürürken hiçbir şey söylemedim.

Uzandım, kollarımı ona doladım ve hızlıca, sıkıca sarıldım. Arkama yaslanıp usulca nefes verdim. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Tuhaf bir sırıtış belirdi. "İyi olacaksın."

"Biliyorum," dedim tereddüt etmeden. "Ve iyi olmasam bile, iyi olacağım."

"Doğru."

Başımı salladım ve dönüp bavulumla doğru ilerledim. "Güle güle Dave."

"Kendinle gurur duy," diye seslendi ben çıkarken. "Unutma Andrea, *Kendini gururlandır.*"

Geniş koridorda, resepsiyon alanına açılan kapılara doğru yürürken unutamayacağım bir şeydi bu. *Kendinle gurur duy.* Önemli olan buydu, çünkü hâlâ bir kız evlat, bir kız kardeş, bir arkadaş ve hatta belki bir gün bir sevgili olabilirdim. Bir öğretmen olabilirdim ya da ne istersem onu olabilirdim. Bunların hepsi olabilirdim.

Bu yeni normaldi, *benim* yeni normalimdi ve cesur olacaktım. Benden çok önce bazılarının bende gördüğü cesareti kullanacaktım.

Tanner

Spor ayakkabılarım koşu bandına vurdukça bacaklarım yanıyor ve kalbim gümbür gümbür atıyordu. Her şey titriyordu ama ben yavaşlamadım. Saat erkendi, kalkıp koşmak için çok erken bir saati ama uyandıktan sonra bir daha uyuyamadım.

Kırk iki gün.

Andrea'yı tedavi merkezinde son gördüğümünden bu yana kırk iki gün geçmişti. Ve bu kırk iki gün bana bir ömür gibi gelmişti.

Dışarıda olduğunu biliyordum. Sydney'e göre son bir buçuk haftadır dışarıdaydı ve ondan haber alamamıştım. Göğsümde bir sızı vardı ama o gün ona söylediklerimde ciddiydim. Bana ihtiyacı olduğu sürece bekleyecektim ve hazır olduğunda bana gelmesini istiyordum.

O anda onun birinci önceliği ben değildim ve olamazdım. Bunu anladım ve buna yüzde yüz inandım. Önce kendisiyle ilgilenmesi gerekiyordu ve bu bir kırk iki gün daha gerektiriyorsa, öyle olsun.

Ama onu özledim. Sikeyim. Onu özledim.

Onun hızlı cevaplarını ve aldığı kadar iyi vermesini özledim. Boğuk, gırtlaktan gelen kahkahasını ve kahverengi gözlerinin bana yıllanmış viskiyi hatırlatmasını özledim. Çıkardığı o küçük, kadınsı sesleri ve adımı söyleme şeklini özledim.

Sadece onu özledim.

Ve doğrusu, onun hakkında farklı düşünmüyordum. Evet, alkollü araba kullandığını öğrendiğimde ona bağırarak istemiştim; birini ya da kendini öldürebilirdi. Kızmıştım, öfke içindeydim ama hemen tedavi görmesi ve yaptıklarından kendini sorumlu tutması bu öfkemi çabucak azalttı.

Sonunda neden alkole yöneldiğine dair bir cevabı olduğu için mutluydum - hepimizin bir cevabı vardı. Bilgi her şeydi, iyileşebilmesinin tek yoluydu. Depresyonda olması onun hakkında daha az düşünmeme neden olmadı. Dürüst olmak gerekirse, bu yüzden biri hakkında daha az düşünen biri varsa, gidip kendini becerebilirdi.

Büyük bir parçam o anda onun yanında olmak istiyordu; ona mümkün olan her şekilde yardım etmek, onunla ilgilenmek istiyordu. Ama buna ihtiyacı olmadığını biliyordum. Andrea'nın benim gelip onu kurtarmama ihtiyacı yoktu. Kendi kendini kurtarabileceğini çok iyi biliyordum.

Kendini kurtaracaktı.

Telefonumdan gelen müzik sesine bir bip sesi karıştı.

Yavaşlayarak telefonumu cebimden çıkardım ve ekrana vurdum, kısa mesaj ortaya çıktı.

Doğruldu ve neredeyse lanet makineden düşüyordum. Durdurma düğmesine basarak mesaja baktım, dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüşürken artık baldırlarımdaki ya da ciğerlerimdeki yanmayı hissetmiyordum.

Bölüm 25

Andrea

Kampüste esen bir rüzgar yüzümün etrafındaki gevşek bukleleri karıştırdı. Syd'in beni bırakmasının ve Tanner'a mesaj atmamın üzerinden bir saat geçmişti. Telefonum çantamda, yanımdaydı ve saplantılı bir şekilde kontrol etmemiştim. Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Beni rehabilitasyonda ziyaret edeli ve ben çıkalı uzun zaman olmuştu. Tek bildiğim, hayatına devam etmiş olabileceğiydi. Beni ciddi bir şekilde beklemesini beklemiyordum. İnsanların hayatları birkaç dakika içinde değişir. Hayat böyleydi ve beni sevdiğini söylemişti ama aşk güçlü olsa da, işler... işler değişebilirdi.

Öyle olsaydı çok kötü olurdu. Kuşkusuz, tedavi sırasında o ve ben fikrine, tatlı bir gelecek vaadine tutunduğum birçok an oldu ve bu hayal en zor anları atlatmama yardımcı oldu, ama eğer biz olmayacaksak... sonunda iyi olacaktım. Üzgün olacaktım. Ağlardım. Ve bir içki içmek isterdim ama içmezdim.

Bugün, onunla ya da onsuz gelecekle yüzleşmeye hazırdım.

Elimi bileğime götürerek en yeni moda aksesuarımla oynadım. İnsanların dalaksız olduğum gerçeğinden haberdar olmasını sağlayan über-şık tıbbi uyarı bilekliği. Dalağım olmadan her an düşecek değildim ama bulaşıcı hastalıklara karşı daha duyarlıydım. İyi haber, her gün antibiyotik almam gerekmiyordu ama rehabilitasyondan çıktığımda yaptığım ilk şeylerden biri her türlü aşığı olmaktı.

Hayatımın değişmesinin bir başka yoluydu... hayatım değişmişti.

Rehabilitasyundayken, kimyasal dengesizliği tedavi etmek için ilaç kullanmıyordum. İlk başta, bağımlılık eğilimlerim olduğunu düşünerek daha bütünsel bir yaklaşım denemek istediler - konuşma, başa çıkma becerileri geliştirme ve tüm bu caz. Ancak birkaç hafta sonra daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anladılar. Bu yüzden son birkaç gün içinde yaptığım bir diğer şey de reçetemi almak oldu. Hayatımın geri kalanında ilaç kullanmak zorunda kalabileceğimi düşünmek garipti ama alternatifinden çok daha iyiydi.

Kanatlarını çırparak çimenlerin üzerinde zıplayan bir kuşu izledim. Küçük adam durdu, bana doğru baktı ve sonra uçmaya başladı. Yakındaki bir dala uçtu ve yaprakları sallayarak yere kondu. Rehabilitasyundayken yaprakların renk değiştirmesini izlemiştim. Artık yeşil değildi, dallarda kalan birkaç tanesi tembel spiraller çizerek yere düştü. Üzerime bir gölge düştü.

Bakışlarımı kaldırdığımda nefesim boğazımda düğümlendi.

Tanner bankın diğer ucunda durmuş, ellerini koyu renk kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. Başında koyu mavi bir beyzbol şapkası vardı ve şapkasını gözlerini kapatacak şekilde aşağıya doğru çekmişti.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık ya da tek kelime etmedik ama sonra dudaklarının bir tarafı orantısız bir sırtıyla yukarı kıvrıldı. "Hey," dedi.

Kalbim hızla çarpıyordu ve bu umut göğsümde yanan bir orman yangınıydı. "Geldin."

"Tabii ki yaptım." Yanıma oturdu, o kadar yakındı ki uyluğu benimkine değiyordu. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Bana o kadar uzun süre baktı ki yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim.

"Ne?" Fısıldadım. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Sırtışı yayıldı. "Sadece farklı görünüyorsun. Ne olduğunu bilmiyorum. Belki de seni son gördüğümünden bu yana kırk iki gün geçtiği içindir."

Kaşlarım havaya kalktı. "Günlerin çetelesini mi tutuyorsun?"

"Evet, öyleydin." Vücudunu bana doğru eğdi ve kolunu bankın arkasına attı. "Seni özledim, Andy. İyi görünüyorsun, harika. Çok güzelsin."

"Ben de seni özledim," diye itiraf ettim.

Omuzları, sanki görünmeyen bir gerginlik içinden akıp gitmiş gibi gevşedi. "Peki... danışmanınızla konuştunuz mu?"

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Bunu nereden biliyorsun?"

Tanner sırttı. "Ürkütücü görünmek istemem ama neler yaptığın konusunda kendimi bilgilendiriyordum." Kaşlarımı kaldırdığımda utangaç bir ifadeyle baktı. "Sydney'e sordum. Sana da sorabilirdim ama sana zaman tanımam gerektiğini biliyordum."

Syd bana bu konuda hiçbir şey söylememişi. Bir yanım bunun nedenini anlayabiliyordu. Diğer yarım ise onu boğazlamak istiyordu. "Danışmanımla konuştum. Dönemin neredeyse yarısını neden kaçırdığım konusunda dürüst davrandım. Bu noktada kaybedilen zamanı telafi etmek mümkün değil ama benimle birlikte çalışacaklar. Öğrenim ücretinin bir sonraki döneme nasıl aktarılabilceğini kontrol ediyor ve sicilimde DUI olmasının gelecekteki istihdamı nasıl etkileyebileceğini kontrol ediyoruz." DUI'yi yüksek sesle söylemek hala zordu, ama bunu söylemem gerekiyordu, çünkü bu onu gerçek kılıyordu. "Öğretmenlikte zor olabilir."

"Eğer bunu etkilerse o zaman ne yapacaksınız?"

Bu önemli bir soruydu. İyi ki bunu düşünmek için çok zaman harcamıştım. "Neden terapist olmayacağımı sorup durduğunu hatırlıyor musun? Görünüşe göre bu iyi bir seçenek olabilir."

Gülümsemesi geri gelmiş, yüzüne yayılmıştı. "Bu kulağa hoş geliyor."

Omuz silkerken sırttım. "Açıkçası, bu şeylerin bazılarıyla ilgili ilk elden deneyimim var ve sanırım... Sanırım diğer insanlara yardım edebilirim. Bilmiyorum. Düşündüğüm bir şey bu. Karar vermek için zamanım var ve fikrimi değiştirebilirim. İkisi de benim için sorun değil. Hiçbir şey yazılı değil."

"Haklısın," diye kabul etti ve dizini hafifçe benimkine vurdu. "Ne istersen yapabilirsin."

"Bunu bilmek çok... rahatlatıcı," dedim ve bunu yüksek sesle söylediğim için şaşırdığını anlayabiliyordum. Ben bile biraz şaşırmıştım ama son zamanlarda her gün kendimi şaşırtıyordum. Çimenli tepeye bakarken derin bir nefes aldım. "Beni ziyaret ettiğinde demiştin ki-"

"Seni sevdiğimi söylemiştim," diye araya girdi ve kalbim biraz yerinden fırladı. "Bu değişmedi, Andy. Seni seviyorum."

Keskin bir nefes aldım. "Hâlâ böyle hissedip hissetmediğini bilmiyordum." "Neden? Seninle birlikte olduğum için hislerimin değişeceğini mi düşündün?"

"Depresyon mu?" diye sordu, bakışları sabitti ve uzanıp kasketini geriye doğru bükte. "Andy, umarım hakkımda bu kadar kötü düşünmüyorsundur."

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Sen harika bir insansın."

"Ve sen de öylesin. Sen harika bir insansın Andrea. Açıkçası, pek çok insanın asla yapamayacağı bir şey yaptın. Bir sorunun olduğunu fark ettin ve bunun için isteyerek yardım aldın. Evet, çok ciddi bir şeydi ve daha kötüsü de olabilirdi ama sen başardın. Hayatını değiştirdin ve hala da değiştirmeye devam ediyorsun."

Aniden gelen gözyaşlarımı kırptırdım. Tanrım, beni çirkin bir şekilde ağlatacaktı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, çok kötü olabilecek boktan bir karar verdin."

Çok daha kötüsü. Ölebilirdin. Başka birini öldürebilirdin. Bu iki şey olmadığı için şanslısınız, ancak bunun içinde debelenip daha fazla hata yapmadınız. Yaptığın şeyi ve olabilecekleri *kabul* ettin. Bana anlattığında kalbinin kırıldığını gördüm. O gecenin ne kadar kötü geçebileceğini çoktan fark etmiştin. Ailenin istediği şeyle savaşmadın. Kendi isteğinle rehabilitasyona gittin ve minimum süreden daha uzun kaldın. Yardım aldın ve Andrea, bunun için sana büyük saygı duyuyorum. Ciddiyim."

Tanner bana gülümsedi. "İnanılmaz derecede cesursun ve son derece güçlüsün. Güzelsin ve komiksin. Ve nazıksın," diye devam etti. "Neden ben de senin için aynı şeyleri hissetmeyeyim ki?"

"Ama ben..." Neredeyse orada duracaktım, kendime söylemek istediklerimi ve ihtiyaç duyduklarımı saklayacaktım. Neredeyse. İyileşmenin ve daha iyi olmanın bir parçası da dürüst olmaktı. Konuşmak. Her şeyi içime atmamak. "Yüküm var. Gerçek bir yük. Bunun üzerinde çalışıyorum ama biliyorum ki can sıkıcı olduğum anlar olacak ve bu zor olacak. Hem de çok zor. Bunun bir parçası olmayı istemek çok zor."

"Beni koşarken görmüyorsun, değil mi?" Başımı salladım.

"Ve bir şeyi daha bilmeni istiyorum, tamam mı? Seni duyuyorum." Boğazım düğümlendi. "Tanner..."

"Seni *duyuyorum*. Tamam mı? Seni her zaman duyacağım" dedi ve kalbim aynı anda hem kırıldı hem de tekrar dikildi. Yardım hattını arayan insanlar hakkında ona söylediklerimi hatırlamıştı.

onları duyacak biri. Çenesini yana doğru eğdi. "Sana sadece bir sorum var, Andy."

"Ne?" Hâlâ umutsuzca gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışarak fısıldadım.

"Neden arabanda boya ve yaz sosisi vardı?"

Sözlerini anlamam biraz zaman aldı ve anladığımda titrek bir kahkaha attım ve bu kahkaha... daha uzun, daha derin ve kalıcı bir kahkahaya dönüştü. Ve tanrım, tüm vücudumu saran bu kahkaha iyi hissettirdi. Gözlerimin kenarından yaşlar süzüldü ve onları sildim, hâlâ kıkırdıyordum. "Evet, bahse girerim... Bahse girerim bu herkesin görmesi için garip bir kombinasyondur."

"Öyleydi." Elini kaldırdı ve bir damla gözyaşını dikkatle sildi. "Gülüşünü özledim."

Gözlerimi kırıştıtarak bakışlarına karşılık verdim. "Ben de öyle."

"Sana söylemem gereken bir şey var." O kadar yakınımaya eğildi ki neredeyse öpücüğünün tadını alabiliyordum. "Beni mahvettin," dedi ağzıma karşı, nefesi sıcaktı. "Beni başkaları için mahvettin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kalbim yine çarpıyordu ama bu kez çok iyi bir nedeni vardı. "Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim."

Alnını benimkine yasladı. "Beni mümkün olan en iyi şekilde mahvetti. Yani evet, bu iyi bir şey."

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Ben sordum.

Tanner çenemi kavrayıp başparmağını yanağımda hafifçe gezdirirken gözlerimin içine baktı. Çıplak bir Noel Baba ağaçların arkasından zıplayarak çıksa bile o güzel, parlak mavi gözlerden başka bir yere bakmazdım.

"Seni seviyorum Andrea. Sana aşığım," dedi, sesi kararlıydı. "Ve tüm bunlar boyunca senin yanında olacağım. Aşk insana bunu yaptırır."

Başımı eğerek dudaklarımı en hafif dokunuşla onunkilerin üzerinde gezdirdim ama bunu tüm benliğimde hissettim, sıcaklığıyla her hücremi istila etti ve gözlerime baktığında gördüğü tek şeyin mutluluk olduğundan emin oldum. "Seni seviyorum, Tanner. Seni seviyorum," dedim. "Görüyor musun?"

Tanner göğsünden derin bir ses çıkardı ve bu ses içimde gümbürdedi. "Görüyorum." derken elleri titriyordu. Mutluluğu görüyorum."

Göğsümde kıvılcımlanan umut şimdi bir ateş yaktı ve ben onu körükledim, sıcak ve parlak yanmasını istedim, çünkü umut... umut düşman değildi. Bir dost, bir kurtarıcıydı. Umut yeni bir başlangıçtan daha fazlasıydı. Umut yarının ta kendisiydi ve umut iyileşeceğimin, yaptığım kötü seçimleri geri alacağımın ve bir daha asla yapmayacağımın simgesiydi. Umut bir kurtuluş şansından daha fazlasıydı. Bir gün günahlarımdan arınacağıma, kendimi affedeceğime dair bir sözdü.

Ama bundan daha fazlasıydı. Umut aynı zamanda bugündü ve bugün çok

önemli. Artık saniyeler ve dakikalar arasında koşturmak olmayacaktı. Kendime bunun sözünü verdim. Yaşayacaktım ve bu bazen zor olacaktı. Aksilikler ve her şeyin bir şekilde donuk ve lekelenmiş hissedildiği günler olacaktı ama *umudum* vardı ve acı çekmeme neden olan şeyle yüzleşecek *bilgiye* sahiptim. *Arkadaşlarım* vardı. *Tanner* vardı.

Ve en önemlisi, *kendime* sahiptim.

İki ay sonra.

Andrea

"Ailen beni seviyor."

Tanner'ın yatak odasının kapısında durup yüzükleri parmağımdan çıkarışımı ve şifonyerimin üzerindeki küçük mücevher kutusuna bırakışımı izlediği yere bakarken sııttım. "Sanırım onlar da senden hoşlanıyor."

Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, düğmeli gömleğinin altına giydiği düz beyaz tişörtü geriyordu. Elbise gömleği daireme girdiğimiz anda çıkmıştı ve şimdi bir sandalyenin arkasına asılmıştı. "Herkes beni sever."

Gülerek gözlerimi devirdim ama doğrusu, ailemin Tanner'ı açıkça karşılamış olması beni rahatlatmıştı. Onları Tanner'la resmen tanıştırmayı ertelemiş, Noel'den birkaç gün öncesine kadar onu Pazar yemeğine getirmeyi beklemiştim.

Yüzükleri çıkardıktan sonra topuklularımı tekmeledim ve yatak odasının ortasına doğru ilerledim. "Cidden, senden gerçekten hoşlanıyorlar. Sanırım annem seni evlat edinmek istiyor."

Sııttı. "Zengin doktorlar tarafından evlat edinilmeyi çok isterim ama bu aramızdaki ilişkiyi biraz garipleştirir."

"Sadece birazcık." Ona doğru yürüdüm, kapının pervazını itip beni yarı yolda karşılayınca kalbim pır pır etti. Kollarımı beline doladım. Ona sıkıca sarılarak yanağımy göğsüne bastırdım.

Ellerinden biri başımın arkasında kıvrıldı ve diğeri sırtımın küçük kısmına indi. Birbirimize sarıldığımızda konuşmadı ve bu sorun değildi. Ben... bu sessiz andan, onun kalbinin düzenli atışını dinlemekten memnundum.

Huzurluydu.

Son birkaç ay Tanner'la birlikte ayıklığımı ve tedavimi sürdürürken başarısızlık ve zaferin, huzur ve kaosun bir karışımı olmuştu. Her şey kolay olmamıştı. İçki içmekten başka bir şey istemediğim zamanlar oldu, örneğin Tanner'ın akademiye gideceğini düşündüğümde ya da eylemlerimin hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sonuçları yüzüme güzel bir tokat atmak için yeniden ortaya çıktığında, gerçeklik tarzı.

Dave, yardım hattındaki ve hastanelerdeki gönüllü çalışmalarına bir süre ara vermemi önermişti. Sorumlu yöneticiler, ara vermemin benim için en iyisi olacağını düşünerek bunu kabul etmişlerdi. Bu, benimle ilgilenmediklerini söylemenin güzel bir yoluydu.

Baskıya dayanabileceğimden emindim ve bunu anlıyordum. Her ne kadar berbat olsa da, gerçekten anlıyordum. Ayrıca depresyon benim hatam olmasa da, onunla başa çıkma yöntemimin korkunç bir karar olduğunu ve hastalığımla ve stresle başa çıkabileceğimi kanıtlamam gerektiğini de anladım.

Hâlâ uzun vadeli sonuçları hakkında endişeleniyordum - sicilimde alkollü araç kullanma suçunun olmasının iş bulma konusunda ne anlama geleceği ve dalağım olmadan yaşamaya hâlâ uyum sağlamaya çalıştığım gerçeği. Hâlâ ailemin öne çıkıp alkollü araç kullanmaktan kaynaklanan yüklü para cezalarını ve hapse girmememi sağlayan avukat ücretlerini ödemesinin suçluluğuyla uğraşıyordum. Daha önce sabıkam olmadığı için şanslıydım ve kendi isteğimle rehabilitasyona girip gerekli asgari sürenin ötesinde kalmam da yardımcı olmuştu.

Ancak bazı günler aynaya bakmak zor oluyordu ve sık sık Dave'in bunu her gün nasıl yaptığını merak ediyordum.

Son birkaç ay boyunca, kendime bunun sadece bir bira olduğunu ve bir biranın bana zarar vermeyeceğini söyleyerek bir bira almaya çok yaklaştığım zamanlar oldu. Ama kendimi yakalayıp bu düşünce tarzını durdurabildim. Çünkü bir bira bana zarar *verebilirdi*. Ben aşırı içiciydim. Bir bira yeterli olmazdı. Dilime değdikten sonra durmazdım. Sağduyunun fark yaratamayacağı kadar büyük bir arzu duyduğum zamanlarda ise arkadaşlarım vardı. Tanner vardı.

Alkolizm ve depresyon hakkında öğrendiğim şey, bunun tek kişilik bir sorun olmadığıydı. Temas ettiğiniz herkesi etkiliyordu, bazen sizin bile bilmediğiniz şekillerde ve ille de olumsuz olarak değil. İnsanlar size yardım etmek istiyordu. Anlamak istediler. Sadece onlara izin vermeniz gerekiyordu.

Ve kendimi hatırlamaya zorladığım en önemli şeylerden biri de bu konuda yalnız olmadığımı. Rehabilitasyondan çıktığımdan beri yaşadığım iniş ve çıkışlarda Syd ve Kyler yanımdaydı. *Tanner* sürekli bir sevgi, kabul ve destek kaynağı olarak yanımdaydı.

Beni boğmak istediğinden emin olduğumda bile.

"Hey," diye mırıldandı Tanner, parmakları saçlarımı karıştırırken. "Nereye gittin?"

Başımı kaldırarak ona gülümsedim ve göğsümün ona duyduğum sevgiyle kabardığını hissettim. Bazen bu duygulara bu kadar sıkı tutunmak korkutucuydu, ama aynı zamanda heyecan vericiydi, düpedüz büyülüydü ve artık hissettiklerimi bir biraya değiştirmeyeceğimi biliyordum.

"Buradayım," dedim ona.

Tanner'ın eli saçlarımdan kayarak yanağımı okşadı. Şefkatle dolu o mavi gözler benimkilerle buluştu. Ayak parmaklarımdan ucuna kadar uzandım ve kollarımı boynuna doladım. Sormama gerek yoktu. Ağzını benimkine doğru indirdi. Öpücük ilk başta nazikti, hoş bir his uyandıran yumuşak bir keşifti.

Damarlarımda uğultular yükseldi ve sonra dili benimkine dokunduğunda ham tutku patladı.

Kalçalarımı ona doğru bastırırken parmaklarım boynunun arkasında sıkılaştı. Ağzımın içine doğru inledi ve tepkisinin karnımda şiştiğini hissettim. Diğer elimi göğsünden aşağı kaydardım ve gömleğini çektim, Tanner'ın geri çekilmesiyle cevaplanan sessiz bir yalvarış, gözleri bastırılmış arzuyla sırlandı.

"Emin misin?" diye sordu, bakışları benimkileri arıyordu. "Bunun için hazır mısın?"

Tanner ve ben ilişkimizi kulübedeyken paylaştığımız seviyeye geri getirmeyi ertelemiştik. Danışmanım seks yapmamamı tavsiye etmişti, çünkü depresyonla başa çıkmak için bir bağımlılığımı diğerinin yerine koymam oldukça olasıydı. İlk başta bu bana hiç mantıklı gelmedi, çünkü seksi hiçbir zaman bir şeylerle başa çıkmamanın bir yolu olarak kullanmamıştım.

Ta ki haftalık seanslarda, evet, seksi bir şeylerle başa çıkmamak için kullandığımı fark edene kadar. Bu da berbattı, hastalığının hayatımın her alanına ne kadar derinlemesine nüfuz ettiğini anlamak, ama iyileşmek istiyordum. Daha iyi olmak istiyordum, bu yüzden kurallara uydum ve haftalar önce cinsel eğlence için az çok izin almış olmama rağmen, kendimi tuttum. Tanner beni anlamıştı. Sabırlıydı. Bekledi.

Ama lanet olsun, çok zordu. Aramızdaki gerilim, kimya her zaman vardı ve o noktaya gelmeye hazır olmasam da bunu inkâr etmek işkenceydi.

Artık hazırdım.

"Evet." Ve sözümü kanıtlamak için uzandım ve pantolonunun üzerinden onu avuçladım. Sert ve kalındı, malzemeyi zorluyordu. "Ben hazırım. Hem de çoktan hazırım."

Titreken gözleri kapandı ve konuştuğunda sesi sertti. "Bekleyebiliriz-"

Pantolonunun üzerinden onu sıktım ve kaşlarımı

kaldırdım. "Siktir. Tamam. Hazırsın."

Ağzı kıkırdamamı bastırdı. Bu seferki öpücük tatlı ya da yavaş değildi. Ağzı benimkine hükmediyor ve kanımı ateşe veriyordu. Elleri yanlarımda gezinip bluzumun kumaşının etrafında toplanırken beni destekledi. Düğmelere ayıracak vakti olmadığından, ben onun gömleğini çıkarmaya başlarken o da ince kumaşı başımın üzerinden yukarı doğru çekti. Soyunması için yeterince uzun bir süre ayrı kaldık ve Tanrım, daha önce hiç kimsenin kıyafetlerini bu kadar hızlı çıkardığını görmemiştım, her ne kadar önce ayakkabılarını çıkarmayı unutmuş ve bir anlığına buna takılmış olsa da. O soyunurken ben de vakit kaybetmedim. Titreyen ellerimle pantolonumun fermuarını açtım ve külotumu da alarak aşağıya çektim. Doğrulduğumda Tanner'ın parmakları çoktan sütyenimin kopçasını bulmuştu.

Yavaş bir baştan çıkarma için daha sonra zamanımız olacaktı, çünkü Tanner'ın beni parça parça soymasını dört gözle bekliyordum, ama canım yanıyordu ve onun da öyle olduğunu biliyordum.

Sonra elleri ve ağzı üzerimdeydi, öpüyor, yalıyor, ısıtıyor ve tadına bakıyordu. İnanılmaz derecede ıslanmıştım ve o da çok daha sertleşmişti. Korunması için yeterince uzun süre durduk ve sonra ellerini kollarımın altına soktu, beni kaldırdı ve yatağa fırlattı.

Ben zıplarken güldüm ve o da üzerime geldi, aramızda uzanıp ereksiyonunu yönlendirirken ağzı benimkini kaptı. Kalçalarını öne doğru itti ve neredeyse o anda patlayacaktım. Hareket etmeye başladı, içeri ve dışarı pompaladı ve kalçalarımı yukarı doğru eğdim, bacaklarımı beline sardım, onu gidebildiği yere kadar içeri aldım.

Ağzlarımız birbirimiz için açgözlüydü, bedenlerimiz kolay kolay doymazdı. Yatak başlığının duvara çarpmasından habersiz, tamamen birbirimizin iç çekişlerine ve inlemelerine odaklanmış bir şekilde birbirimizi arzuluyorduk.

İri eli, kalçalarının dalgalanmalarıyla tamamen çelişen, şefkatli ve nazik bir kavrayışla yanağıma dolandığında gerginlik iyice arttı. "Seni seviyorum," diye soluk soluğa bağırdı, sesi gırtlaktan geliyordu. "Seni seviyorum amına koyayım."

Etrafında gerildim, bu kelimeleri ona tekrar tekrar söylerken parçalandım, kalçaları benimkine sürtünene kadar durdu ve boşalırken boğuk bir çığlık attı. Dönüp duruyordum, o kadar yükseğe savrulmuştum ki aşağı indiğimde hâlâ tek parça olduğumu görünce şok oldum.

Daha sonra birlikte uzandık, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolandı, yanağım göğsüne yaslandı. Elleri tembelce sırtımda aşağı yukarı gezinirken söze gerek yoktu. Birbirimize söylediğimiz son sözler sevgi sözcükleri olduğunda da.

Sessiz anlar hâlâ gerçekten zor olabilirdi ama hepsi de kötü değildi. Uykulu bir gülümseme dudaklarımı gerdi. Hayır. Bazen o sessiz anlar cennete dönüşebilirdi.

Teşekkür

Andrea'nın hikayesini anlatmak kolay değildi, ancak olması gerektiğini hissettim ve sonuna geldiğinizde, neyle karşı karşıya olursanız olun veya yaptığınız hatalar ne olursa olsun, her zaman sizi bekleyen bir sonsuza dek mutlu olduğunu görebiliyorsunuz.

Her şeyden önce, Spencer Hill Press ekibine - Kate Kaynak, Jessica Porteous, Rachel Rothman-Cohen ve Cindy Thomas'a *Scorched*'u hayata geçirdikleri için, müthiş menajerim Kevan Lyon'a her zaman arkamda oldukları için ve K.P. Simmons ile Inkslinger PR ekibine çok teşekkür ederim.

Sadece efsanevi bir arkadaş değil, aynı zamanda aklımı başımda tutmama yardımcı olan harika bir asistan olduğu için Stacey Morgan'a teşekkür ederim. Neredeyse her gün ertelememe yardımcı olan Laura Kaye, Sophie Jordan, Tiffany King, Chelsea Cameron, Jen Fisher, Damaris Cardinali, Jay Crownover ve Cora Carmack'a (birkaç isim vermek gerekirse) bir başka büyük teşekkür.

Siz okuyucular olmasaydınız bu kitap olmazdı. Bu hikâyeyi ve beni desteklediğiniz için çok teşekkür ederim. Dünyada asla yeterince teşekkür olamaz.

#1 Numaralı New York Times ve USA Today Çok Satan Yazarı Jennifer L. Armentrout Batı Virginia'da yaşıyor. Onun eyaleti hakkında duyduğunuz tüm söylentiler doğru değil. Yani, çoğunlukla. Yazmakla uğraşmadığı zamanlarda zamanını okuyarak, spor yaparak, zombi filmleri izleyerek ve yazıyormuş gibi yaparak geçiriyor. Evini kocası, onun Diesel adındaki K-9 partneri ve hiper Jack Russell'ı Loki ile paylaşıyor. Yazar olma hayalleri, zamanını kısa öyküler yazarak geçirdiği cebir dersinde başladı... bu da matematikteki kötü notlarını açıklıyor. Jennifer, Yetişkin ve Genç Yetişkin Şehir Fantezisi ve Romantizm yazıyor.

Gelin daha fazlasını öğrenin: www.jenniferarmentrout.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.